

အချစ်ဇာတ်ကားများနှင့်အချစ်ဇာတ်ကားများ

ချစ်သူများနေ့ချစ်သူများည

ချစ်သူများနေ့ချစ်သူများည

BURMESE
CLASSIC
.COM

Cartoonist
and
Illustrator

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၅၂၀၃၀၉
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၉၃၀၈၀၉
- ထုတ်ဝေသူ ● ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
 ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ ● ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 ၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- အဖုံးပုံနှိပ်သူ ● ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 ၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်ခြင်း ● ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။
- အုပ်စု ● ၅၀၀ အုပ်၊
- တန်ဖိုး ● ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး ● ဖိုးလပြည့်စာပေ
 အမှတ် (၂၂၃)၊ ၈-၄၊ ၃၁ လမ်း၊
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 -095163764/-095089894

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

ချစ်ဖွားရှင်

ချစ်သူများနေ့ ချစ်သူများည / ချစ်ဖွားရှင်။
 - ရန်ကုန် ၊

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။

၁၇၀ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

(၁) ချစ်သူများနေ့ ချစ်သူများည

၈၉၅-၈၃

အခန်း (၁)

တစ်နေရာရာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တွေ့ဆုံဖို့ချိန်းထားတဲ့ စိတ်ဆွေ
 သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းကို စောင့်ရတဲ့ဒုက္ခက တော်တော် စိတ်
 မောရပါတယ်။ ချိန်းထားသူက အချိန်မီရောက်မလာရင် အချိန်လွဲပြီး
 မှတ်မိလား။ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့လား။ ဘာဖြစ်လို့လား။ ညာ
 ဖြစ်လို့လားနဲ့ လားပေါင်းများစွာတွေးပြီး စိတ်မောရတာပါ။

စောင့်တဲ့လူက ပူပန်မှု ရေချိန်မြင့်တက်တဲ့သူ ဆိုရင်တော့
 ပိုဆိုးပြီပေါ့။ စောင့်ဆိုင်းနေရင်း စိတ်ကူးနဲ့တင် ဇာတ်လမ်း အမျိုးမျိုး
 ဆင်ပြီး ပူပန်နေလို့ကို ဆုံးမှာမဟုတ်။ အဲ ချိန်းတဲ့သူ ရောက်လာတော့
 လည်း ဘာမှမဟုတ် စောစောက ပူပန်ခဲ့သမျှ အားလုံး အရည်ပျော်ကျ။

အဲဒီထက် ဆိုးတာက ချိန်းထားတဲ့ ချစ်သူရည်စားကို စောင့်ရ
 တဲ့ အခါမျိုးမှာ ကြုံရတာပါ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း တစ်
 နေရာမှာ အချိန်အကြာကြီး စောင့်နေရရင် မသင့်တော်တာကြောင့်
 များသောအားဖြင့်တော့ ချိန်းတဲ့နေရာမှာ ယောက်ျားလေးတွေက ကြို
 ရောက်ပြီး စောင့်နေတတ်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ‘ပဲ’များတတ်တဲ့
 မိန်းကလေးဆိုရင်တော့ ပိုဆိုးပါလေရော။ အဲလို မိန်းကလေးမျိုးက
 ကောင်လေး သူ့ကို ချစ်မချစ် စိတ်ရှည်မရှည် စမ်းသပ်ချင်တာနဲ့

ချိန်းတဲ့အချိန်ထက် နောက်မကျ ကျအောင် တမင်စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ရောက်လာလေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒါတွေထက် ပိုဆိုးတဲ့ စောင့်ရခြင်း ဒုက္ခရှိပါသေးတယ်။
အခု... နေဗလ ကြုံနေရတဲ့ စောင့်ရခြင်း ဒုက္ခမျိုးပေါ့။
မယ့်မရှိပါနဲ့... တကယ်... ဖြစ်ခဲ့ရုံနဲ့တော့ပါ။

သူ၏ အမည်မှာ နေဗလ။ သူ ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ အမျိုးသမီး အိမ်သာနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာ။ စောင့်နေရတာ တစ် နာရီတိတိရှိပြီ။ “မ” သန့်စင်ခန်းရှေ့မှာ ဟိုဘက်လျှောက်လိုက် ဒီဘက်လျှောက်လိုက် လုပ်နေရခြင်းမှာ အတော်ကို ကသိကအောက် နိုင်လှ၏။ အိမ်သာထဲ ဝင်သွားသော အဖော်မိန်းကလေးမှာ တစ်နာရီ ထိုးသည့်အထိ သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်နေခြင်းမှာ လွန်လွန်းလှသဖြင့် နေ ဗလတစ်ယောက် စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ တောက်တစ်ခေါက် ဖြစ်လာမိ၏။

မေလင်း အိမ်သာထဲ ဝင်သွားတာကြာပြီ။

အိမ်သာနဲ့ ဟိုတယ်များ မှားနေရောသလား။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေက မသင်္ကာသလို ကြည့်ကြည့် သွားတာကို နေဗလ အလူးအလဲ ခံနေရ၏။ “မ” သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်ထွက်သွားကြသည့် အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အကြည့်က ပိုဆိုးသေး၏။ လူကို အထင်သေးပြီး ရှုပ်ချပစ်တင်လိုသည့် အကြည့်ရိုင်းစိုင်း ကြမ်း တမ်းကြီးတွေ။

မြို့လယ်က အများသုံး သန့်စင်ခန်း ဖြစ်နေ၍ ခပ်ဝေးဝေးမှ သွားစောင့်လိုလည်းမရ။ တစ်ဖက်မှာ ကားလမ်း၊ တစ်ဖက်မှာ မီးပွိုင့်၊ တစ်ဖက်မှာ လူနေဆိုင်ခန်းတွေ။

နေပူတောက်တောက်ကြီးအောက်မှာ ချွေးဖြိုင်းဖြိုင်း ထနေပြီး စောင့်နေရခြင်းသည်ပင်လျှင် ငရဲခံနေရသည်နှင့်မခြား အပေါ်ပူ အောက်ပူ တစ်ကိုယ်လုံး အကြားမလပ် ပူလောင်လွန်းပေစွ။ အမျိုး

သမီး အိမ်သာက မြေအောက်ထဲမှာ။ အပေါ်က လှမ်းအော်လည်း ကြားမည်မဟုတ်။ အောက်ထဲလည်း ဆင်းအော်၍မရ။

မိန်းမတွေ အလှပြင်သည့်နေရာမှာ အချိန်ယူလွန်းကာ ခွင့် လွှတ်နိုင်သေး၏။ အိမ်သာထဲမှာ တစ်နာရီမက ကြာလာတာကိုတော့။

အရေးထဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း တေးသံသွင်းတစ်ခုက ဖွင့်လိုက် သည့် တေးသံက နေဗလရင်ကို ဝင်ဖွဲ့သွားမြိန်၏။

“လွန်လွန်းတယ် *** ဘယ်လိုလူတွေလဲ *** ဖုန်းဆက် လိုက်ရမလား *** ငါ့သမီး စာကျက်နေတယ်”

စာကျက်တာ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ အိမ်သာထဲမှာ လျှာထွက်နေပြီ လား မသိဘူး။ ဘယ်လို မိန်းမမျိုးလဲ။ ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား။ အရေးပေါ်ဌာနကိုဟု နေဗလ စိတ်ထဲမှာ ထင်ရာစွဲပြီး ပြစ်တင်ပြောချင် လာ၏။

တစ်နာရီနှင့် ဆယ်ငါးမိနစ်ရှိပြီ။ အိမ်သာစောင့်ကို သွားအသိ ပေး၏။ အိမ်သာစောင့်ကလည်း ရမ်းသမ်းမဆင်းရဲ။ သူ့ မိန်းမ ထမင်း ချိုင့်လာပို့မှ ဆင်းကြည့်ခိုင်းမည် လုပ်နေ၏။

နေဗလတစ်ယောက် မေလင်းရဲ့ ဂျပန်ထီးကို ဖွင့်ဆောင်းသော် ငြား ဖန်လုံအိမ် အာနိသင်ကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးရာမှ ပူကြွပ်လာ သည်ဟုပင် စင်ချင်လာသည်။ မြို့ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်။ သက် သက်လွတ် ဒံပေါက်စားမည်။ ဖျော်ရည်သောက်မည်။ အပြန်မှာ လျှောက်လည်မည် ဆိုသော မေလင်းရဲ့ အစီအစဉ်တွေထဲမှာ ယခုလို အိမ်သာစောင့်ရမည်ဆိုတာမပါ။

နေဗလ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့။ သည်းမခံနိုင်၍ ထိုင်လိုက် ထလိုက်။ ဟိုဘက်လျှောက်လိုက်။ ဒီဘက်လျှောက်လိုက် လုပ်ရုံမှအပ ဘာမှလဲ ပိုမလုပ်နိုင်။

အိမ်သာစောင့်ရဲ့ မိန်းမ ရောက်လာ၏။ အောက်ထဲဆင်းကြည့်

ချစ်များရှင်

ချစ်သူများနေ ချစ်သူများည

သေး၏။ နေဗလ ပြောပြလိုက်သော မေလင်းရဲ့ ကိုယ်ဟန်အချိုးအစား အဝတ်အစား အရောင်အဆင်း...

မေလင်းနှင့်တူသော မိန်းမ အိမ်သာထဲမှာ မရှိဟု အကြောင်း ပြန်လာ။ နေဗလ ဒေါဖောင်းပြီး...

‘ဘာလို့... မရှိရမှာလဲ၊ ရှိကို ရှိရမယ်၊ မြေလျှိုးသွားနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီအပေါက်ကလွဲရင် ဒီအိမ်သာထဲမှာ တခြား လျှို့ဝှက် ထွက်ပေါက်တွေ ရှိနေသေးလို့လား’

အိမ်သာစောင့် လူကြီးက...

‘ကြကြီးစည်ရာဗျာ၊ ဘယ်အပေါက်မှ အဝိမရှိဘူး၊ အတက် အဆင်း အဝင်အထွက်ဆိုလို့ ဒီတစ်ပေါက်ပဲရှိတယ်’

‘ခင်ဗျား... ရှေ့မှာတင် မေလင်း ဝင်သွားတာ၊ အခု... အထဲမှာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားအိမ်သာကလုံးဝ မရှိ သားတော့ဘူး’

‘ဘယ်က... မေလင်းလဲ၊ ကျုပ်... မသိပေါင်ဗျာ၊ မောင်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး တွဲလာတာတော့ မြင်လိုက်တယ်’

‘အဲဒီ... မိန်းကလေးက မေလင်းလေ ဘာဝေလည်ကြောင် ပတ် လုပ်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျား... မရှိသားတော့ဘူး၊ ဒီ... အိမ်သာမှာ တင် လူပျောက်ကြော်ငြာရခဲကိန်း ဆိုက်နေပြီ။ ဆိုင်ရာကို အကြောင်း ကြားလေဗျာ၊ ကန်ထရိုက်ဆွဲထားတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သူဌေးကိုခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းမြဲလိုက်ရင် အမျိုးသမီးရဲ့နဲ့ သူနာပြုတွေခေါ်ပြီး အသိသက်သေ လူကြီးစုံရာနဲ့ အထဲကို ဆင်းရှာကြရမှာပေါ့’

နေဗလနှင့် အိမ်သာစောင့်ကြီး ဘုဘောက်ကျနေစဉ်မှာပင် ပုပါခေါင်းမြီးခြုံထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦး အိမ်သာထဲကို မဝင်ခင် အိမ်သာပေးချောသွား၏။ ကိုယ့်အရေးနှင့်ကိုယ်မို့ သတိမထားမိလိုက် ကြ။ အာရပ် မိန်းမပျိုအသွင်နှင့် မျက်နှာကို အဓိက လုံအောင်ဖုံးပြီး

ဝင်သွားသော အမျိုးသမီးမှာ အိမ်သာထဲရောက်မှ အပေါ်ဖုံး အဝတ်စကို ဆွဲလှန်လိုက်ပြီး...

“ဟူး” ခနဲ သက်ပြင်းချ၏။ ပြီးလျှင် ခေါင်းမြီးခြုံသော အဝတ်စကို စလင်းဘတ်အိတ်ထဲ ခေါက်ထည့်လိုက်၏။ ထဘီသလုံး ကွဲကို အရောင်လဲဝတ်လိုက်ပြီး လဲဝတ်၍ ထွက်လာသော လုံချည် ခေါက်ကို စလင်းဘတ်အိတ်ကြီးထဲ ထည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုမိန်းကလေး မက်(စ)ဖက်တာဖွင့်ပြီး မျက်နှာကို တို့ပတ်နှင့် အလှပြင်နေ၏။ အနီရောင် နှုတ်ခမ်းကိုလည်း မူလက ဆိုးလာခဲ့သော ပန်းရောင် ပြန်မဆိုးတော့။ သပြေသီးမှည့်ရောင် တောက်တောက် ရွန်းစိုလှသော ဆိုးဆေးကို ဖြုပြင်ဆိုးလိုက်၏။

မ၊အိမ်သာ ထိပ်မှ နေဗလနှင့် အိမ်သာစောင့်တို့ လင်မယား စကားတွေ များနေစဉ်မှာ အိမ်သာထဲမှ သပြေသီးမှည့်ရောင် နှုတ်ခမ်း လေး ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘မေလင်း... ဟိုမှာ... မေလင်း ထွက်လာပြီ၊ ခင်ဗျား... ပြောတော့ မတွေ့ဘူးဆိုဗျာ၊ ဟိုမှာ’

အိမ်သာစောင့် လင်မယားက ပြူးကြောင်ပြီး မေလင်းကို စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ဇနီးဖြစ်သူက...

‘သူ့ကို... ကျွန်မ တကယ်မမြင်မိတာပါ၊ အခန်းစေ့လိုက် ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အခန်းထဲက... အပြင်ထွက်လာတဲ့သူကိုပါ စောင့်ကြည့် ခဲ့တာပါ၊ ခုနက... အိမ်သာထဲမှာ မရှိတာက တကယ်ပါ’

‘ဒါဆို... မေလင်း ဘယ်က ထွက်လာရမှာလဲ’

‘အဲဒါ... ကျွန်မ မသိရိုး အမှန်ပါ’

အနားရောက်လာသော မေလင်းက...

‘ကိုနေ... ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ’

‘ကြာလိုက်တာ... မေလင်းရာ၊ တစ်နာရီခွဲတော့မယ်၊

ဒီလောက်ထိ အိမ်သာဝင်တာကြာနေလို့ ဒီက အစ်မကြီးကို ဝင်ကြည့် ခိုင်းတာ မတွေ့ခဲ့ဘူးချည်းငြင်းနေတယ်’

‘ဪ... မေလင်း နောက်မှ-ရှင်းပြမယ်၊ နားရှက်စရာတွေ၊ သူတို့ကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ လာပါ... ကိုနေရာ၊ သွားကြရအောင်’
မေလင်း ဆွဲခေါ်လာ၍ နေဗလ ပါလာရသည်။

မေလင်းကို မကျေနပ်သော်လည်း ဒေါသမရှိ ပကတိ ချိုသာ သော မျက်နှာပေးလေးဖြင့် မေလင်းက ပြောလာ၍ နေဗလမများ အိမ်သာစောင့် လင်မယားကိုပဲ မဲတင်းပြီး ဒေါသထွက်ရမလိုလို ဖြစ် နေ၏။ အမှန်တွေးကြည့်တော့လည်း အိမ်သာစောင့် လင်မယားမှာ အပြစ်မရှိ။ အပြစ်ရှိသော မေလင်းကိုလည်း အပြစ်မတင်ရဲ၊ မကျေနပ် စိတ်တွေ ရင်ထဲကြိတ်မှိတ်ဖောက်ခွဲပြီး...

‘နေကလည်း... အလကားရတိုင်း စွတ်ပူနေတယ်၊ နည်း နည်းပါးပါး အပူရှိန်လေး ဘာလေးလျှော့ပါဦးတော့လား။’

ဒီမှာ... နေပူလို့ ချွေးခွံပြီး သေတော့မယ်၊ ကိုယ်ချင်းမစာတဲ့ ဒီနေမင်းကြီးတော့ အစွမ်းကုန်ပြီး ဘယ်နေ့ သူ အားပြတ်သေမလဲ မသိဘူး၊ ဟင်း... တော်တော်ကို ကိုယ်ချင်းမစာတဲ့ နေကွာ’

‘ဧရာသီမို့ နေပူတာ ဆန်းသလား’

‘ဧရာသီ... ကုန်နေပြီ၊ မကြာခင်... ဇွန်လထဲ ရောက် တော့မယ့်ဟာကို’

‘အနောက်တောင်... မုတ်သုန်ရာသီမိုးလည်း ဘယ်တွေ သဝေထိုးနေမှန်းကို မသိဘူး၊ နေပူလွန်းလို့ လူတွေလည်း ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်ပြီး ရှောကုန်တာ မနည်းတော့ဘူး’

‘အပူရှပ်မှ... ဖြစ်တတ်တာပါ’

မေလင်းက နေဗလကိုကပ်ပြီး ခန့်နေ၏။ နေဗလကလည်း ဘုတောပြီး စွတ်တင်၏။

‘နောက်ဆို... လူတိုင်း အာကာသဝတ်စုံ ဝတ်ထားရလိမ့် မယ်နဲ့တူတယ်၊ အပူအအေး ထိန်းစက်နဲ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းဓာတ် ညှိရလိမ့်မယ်၊ နေထွက်ချိန်ကနေ နေဝင်ချိန်အထိ ဝတ်ရလိမ့်မယ်’

‘အဲဒီ... ဝတ်စုံဖိုးကို တတ်နိုင်ဖို့ လွယ်မတဲ့လား၊ အလွန် ချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေတောင် သူ့ နိုင်ငံစားတိုင်းကို အဲဒီလိုမျိုး စီစဉ်ပေးဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မလွယ်ဘူး’

‘တကယ့်... တကယ် ဖြစ်လာရင်တော့ လုံးဝ မလွယ်တာကို လည်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်လာကြမှာပဲ’

‘သိပ်ပူလွန်းရင် မိုးတုတွေရွာအောင် ဖန်တီးပေးတာမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘မိုးတုရွာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ပညာရှင်က သေသွားပြီလေ’

တမင်တကာ စကားကပ်ပြီး ပြောလာနေကြခြင်းပင်။ နှစ် ယောက်သား မြို့ထဲက ရုပ်ရှင်ရုံတွေကို မေ့ကျော်သွားကြသည်အထိ စကားကပ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ရာသီဥတုပူပြင်းရာမှ စတင် လိုက်သည့်အကြောင်းမှ မိန်းမနှင့်ယောက်ျား ဘယ်သူက သာသည့် နေရာမှာသာ နာသည့်နေရာမှာ နာသည့်အထိ ရောက်ချသွား၏။

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားအောင်မြင် စွမ်းအားပေးနေ တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ အရေအတွက်ဟာ သိပ်မကြာခင် ကာလမှာ ယောက်ျား တွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်း လိုက်နိုင်တော့မယ်ဆိုတာ ကိုနေ သိသလား။’

‘ယောက်ျားတို့ဘုန်း လက်ရုံးတဲ့ မှတ်ထား’

‘ရှင့်... လက်ရုံး အခု လောလေဆယ် ဘာအသုံးဝင်လို့လဲ၊ ဘတ်(စ်)ကား ခိုစီးဖို့ပဲ အသုံးဝင်မယ်၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘုန်းဟာ ဆံထုံးတဲ့၊ ဆံပင်ရှည်ဝယ်တဲ့ဆံမှာ အဲဒီ ဆံထုံးကို ဖြတ်ရောင်းလိုက် ရင် တန်ကြေး ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်သိရင် ဖျားသွားလိမ့် မယ်’

‘မင်း... အဲဒီလို ကတ်သပ် မပြောနဲ့၊ ကြည့်... ရုပ်ရှင်ရုံ
တွေကျော်ပြီး ခုံးတံတားပေါ် ရောက်လာပြီ’

‘သမ္မတမှာ... သွားကြည့်ကြမှာပေါ့’

‘ဘာကားလဲ...’

‘မြန်မာကား...’

‘ဘာသာပြန် စာတန်းထိုး ပါလို့လား’

‘မြန်မာကားပါဆိုမှ အဲဒါတွေလိုမလား’

‘တစ်ချို့ကားတွေက... မင်းသားပြောတာ မသဲကွဲဘူး၊ အသံ
ဖမ်းတာကလည်း နည်းနည်း အဆင်မပြေတော့ ဘာပြောလို့ ပြော
လိုက်မှန်း မသိဘူး၊ TVက တရုတ်၊ ကိုရီးယားကားတွေ စာတန်းထိုး
တာများတော့ စာဖတ်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတာကို အကျင့်လိုကို ဖြစ်နေ
ပြီ’

‘မြန်မာကားကို... ရှင် မကြိုက်ဘူးလား’

‘ကြိုက်ပါတယ်... နားလည်လွယ်တာပေါ့’

‘မကြိုက်ရင်လည်း... မကြည့်နဲ့၊ ရုံပြင်ကစောင့်နေ၊ ကျွန်မ
ဘာသာကြည့်မယ်’

‘ရော်... ကြိုက်ပါတယ် ဆိုနေမှ’

‘မင်းသား... မင်းသမီး ရွေးသလား’

‘ဘာမှ... မရွေးဘူး၊ အကုန်စားတယ်’

‘ဘာလဲ...’

‘ဆောရီး... ဘာသားစားလဲ၊ သတ်သတ်လွတ်သမားလား၊
ဘာလား ညာလားနဲ့ အမေးခံရဖန်များလို့ အတွေးရောပြီး ပြောချလိုက်
မိတာ၊ မရွေးပါဘူး၊ မေလင်းကြည့်တာ အကုန်ကြည့်ပြီးသားပဲ’

‘ဒီလို... လိမ္မာမှပေါ့’

‘နည်းနည်း အမှိုက်ခံပြီး မေးပါရစေ၊ ခုန စကားအခြေတင်

ငြင်းနေရတာနဲ့ မမေးမြန်းလိုက်ရဘူး၊ အိမ်သာထဲမှာ တစ်နာရီခွဲကြာ
အောင်ဝင်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာ၊ မေးလင်း ဝမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
များ ရောဂါ တစ်ခုခု ဖြစ်နေလားလို့၊ မရှက်နဲ့နော်၊ ဆေးခန်းပြသင့်
ပြရအောင်လို့ပေါ့’

‘ဗိုက်နည်းနည်း... မကောင်းချင်လို့ ကြာသွားတာပါ’

‘ဒီ... အဝတ်အစားနဲ့ သိပ်ကြပ်နေလို့လား၊ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ
လည်း ဝတ်ချင်ဝတ်လေ’

‘အဲ့... ဘာလဲ ဗိုက်ထဲက ဝမ်းကိုက်သလို ရစ်နေတာကို
ပြောတာပါ’

‘ဒါဆို... မပေါ့နဲ့၊ လေးသွားအောင် ဆားခပ်သောက်’

‘မနောက်နဲ့... မကြိုက်ဘူး’

‘အဲဒါများ... စောစောရပ်ပြီး အပြင်ထွက်လာ၊ အချိန်မီ
ဆေးခန်းသွားပြ ပြီးရော၊ အခုတော့... ဆေးခန်းပြချိန် မမီတော့ဘူး၊
ရုပ်ရှင်တောင်ပြနေပြီ၊ နာရီဝက်အတွင်း အမိသွားနေရပြီ’

‘ထွက်လာချင်တာပေါ့၊ ထွက်မယ်လုပ်ရင်း နာနေရင်း ဖြစ်နေ
တာ ဘယ်လိုထွက်လို့ရမလဲ’

‘အိမ်သာစောင့်တဲ့ လူကြီးရဲ့ ကတော်လည်း အထဲဝင်ရှာသေး
တယ်၊ မေလင်းကို မတွေ့ဘူးတဲ့’

‘အခန်းထဲဝင်ပြီး ချက်ထိုးတာ သူ ဘယ်တွေ့မလဲ’

‘အဲဒါလည်း... ဟုတ်သားပဲ၊ အဲ... အဲဒီ မိန်းမကြီးက
အခန်းစေလိုက်ကြည့်တာ စောင့်ကိုကြည့်တာတဲ့’

‘ကျွန်မနဲ့ မဆုတိုးလိုက်တာတော့ အသေအချာပဲ၊ ကံပါ...
ယုံချင်ယုံ မယုံနေ၊ အခု... လောလောဆယ် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရဖို့ အရေး
ကြီးတယ်’

အခန်း (၂)

မေလင်းက နေဗလလက်ကို အတင်းဆွဲချိတ်ပြီး ကားလမ်း ဖြတ်ကူးသွား၏။

ရုံရှေ့မှာ လက်မှတ်ရောင်းသူတွေက...

‘လေးရာတန်ကို သုံးရာရမယ်၊ လျှော့ဈေး၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ အစ်မလေး၊ ရုပ်ရှင်ပြနေတာ ဆယ်မိနစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ တွေ့လာရိုက် နေတာများတယ်၊ ကြည့်မလား၊ အများကြီး လျှော့ထားတာနော်၊ ကိုယ့် ရွှေညီအစ်ကို အချင်းချင်းတွေမို့’

‘နှစ်ရာ... မရဘူးလား’

မေလင်းက မိန်းကလေးပီပီ ဈေးဆစ်နေ၏။ နေဗလက ကြား သိနေသူမို့ ခေါ်ဈေးပေးပြီး ရုံထဲဝင်လိုက်၏။ ဧည့်ကြိုတွေက မီးထိုး ပြပြီး လိုက်ပြ၏။

ဇာတ်ကားက စနေတာ ကြာပုံရ၏။ ပရိသတ်ကြီးထဲမှ နေကြာစေ့ခွာသံ တဖြောက်ဖြောက်ပင် မကြားရတော့သလောက် ဇာတ်လမ်းထဲ နှစ်ဝင်မျောနေကြ၏။

နေဗလနှင့် မေလင်းတို့ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ချပြီး ရုပ်ရှင်ထဲ ခဏ အာရုံနှစ်လိုက်ရ၏။ ဇာတ်ကားက ဟာသကား။ နည်းနည်းလေး ရုပ်

ပြောင်လိုက်သည်နှင့် ရှေ့တန်းက ရုပ်ရှင်ချစ်သူတွေ တဝါးဝါး တဟား ဟား ဖြစ်နေ၏။ အမှောင်ထဲမှ မျက်လုံးက ကျင့်သားရမှ ဘေးဘီကို မြင်လာ၏။ ဘေးခုံမှာလည်း မိန်းမတွေ ပြည့်နှက်နေ၏။ ဟာသ နည်းနည်းစဲသွား၍ နေကြာစေ့ကိုက်သံ၊ ငါးမုန့်ဝါးသံတွေ ဟိုနေရာ ဒီနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

နေဗလက မေလင်းပုခုံးလေး ဖက်ဆုပ်မှီထိုင်ပြီး ဟာသကား ကို မိမိနှင့်ကြည့်နေလိုက်စဉ်...

ဝေါခနဲ ရယ်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာ၏။ မင်းသားကတော့ အိမ်သာတစ်ခုပေါ် တက်လိုက်ရာ အိမ်သာရော မင်းသားပါ လဲပြိုကျ သွားပုံကို မိမိရရ ပီပီပြင်ပြင် ရိုက်ပြထား၏။ နေဗလလည်း လှိုက် လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မိ၏။ တောခလေ့ အခြေခံပြီး ရိုက်ကူးထားသော ဟာသကား။ ရယ်လို့ ကောင်းစဉ်မှာပင် ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ဆိုးကြီး ပါးစပ် ထဲကို လုံးခနဲ ဝင်လာ၏။

နေဗလတစ်ယောက် အားရပါးရ ပါးစပ်ဟပြီး ရယ်လိုက်စဉ် မှာ အနံ့ဆိုးကြီး ပါးစပ်ထဲကို တန်းဝင်သွားခြင်းဖြစ်၏။

တန်တော့...

ဝေါခနဲ ရယ်သံတွေနှင့် ရောယောင်ပြီး ကျိတ်လွတ်လိုက် သော လေလည်ခြင်းအမှုကို မည်သူ ပြုလေသနည်း။ မေလင်းလည်း မဖြစ်နိုင်။ မေလင်းက အရှက်အကြောက်ကြီး၏။

‘ဟင်... နဲ့လိုက်တာ၊ ကိုနေ... မကောင်းဘူးကွာ’

‘ဟာ... ကိုယ့် မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုက်သလိုလုပ်... ကျိန်စာ တိုက်၊ ကိုယ့်... တကယ်လေလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘အဲဒါဆို... ဘယ်သူ လည်မှာလဲ၊ ဟင်... နဲ့လိုက်တာ’

မေလင်းအတွက် နဲ့လိုက်တာဆိုတာနှင့် ဖြေသိမ့်လို့ ရသွား သော်လည်း နေဗလအတွက်မှာမူ လေလည်သည့်တိုင် အနံ့ဆိုး ရှည်း

နည်းလေး နံသည်ကိုပင် တံတွေးတဖျစ်ဖျစ် လုပ်၍မဆုံး။ လေလည် သည့် အနံ့ကို ရှုလိုက်မိသည် ဆိုပါက နီးရာရေရှာပြီး ပါးစပ်ထဲပါး လုပ်ကျင်း၊ လည်ချောင်းကို ရေနင့်ဆေး၊ နှာပေါက်တွေ ရေနင့်ရှုဆေး၊ သုံးလေးခါလောက် သန့်စင်လိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသူမို့ စောစော က လေလည်သည့် ရနံ့ကြီး ရှုလိုက်ရပြီး အော်ဂလီဆန်နေသည့် နေဗလခမျှာ သေချင်စေရုံအောင် စိတ်ညစ်သွားတော့သည်။

‘မေလင်း...’

‘အင်...’

‘ပြန်ကြမယ်...’

တစ်တွေးငုံသံကြီးနှင့် နေဗလ ပြောလိုက်သံကြောင့် မေလင်း တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လက်ထဲမှ ဝါးလက်စ နေကြာထုပ်ကို ထပ်နှိုက် ရင်းမှ...

‘အခုမှ... ဇာတ်ကား အလယ်လောက်ပဲ ရောက်သေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကိုယ်... မကြည့်ချင်တော့လို့’

ပါးစပ်ထဲမှာ မြစ်ရေကြီးသလို တံတွေးပြန်လာသည့်ကြားမှ နေဗလ ခဲရာခဲဆစ် ပြန်ပြောလိုက်ရ၏ မေလင်းက...

‘ဟာကွာ... ဒီဇာတ်ကားကြည့်ဖို့ တမင် အပင်ပန်းခံပြီး လာခဲ့ရတာ၊ ဘာလို့... ပြန်ရမှာလဲ၊ ဇာတ်ကားက... ရယ်နေရတာပဲ၊ မကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး’

‘လူတွေ... ရယ်မှာကြောက်လို့’

‘အယ်... ဟာသကား ကြည့်တာပဲ၊ ရယ်ကြမှာပေါ့၊ ကိုနေ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ဇာတ်ကားကြည့်ရတာ အရသာပျက်လိုက် တာ’

‘ရယ်တာတော့... ရယ်ပေါ့’

‘အင်းလေ...’

‘အဲဒီလို... ရယ်လိုက်တိုင်း ဝါးခနဲဆို အီးစော်နံတယ်’

‘ဟာ... ကိုနေကလည်း အဲယားကွန်းက အနံ့စုပ်သွားမှာပေါ့၊

ဒါများ... ပြဿနာ လုပ်နေရသေးတယ်’

နေဗလ မေလင်းလက်ထဲမှ နေကြာစေ့ထုပ်ကို ဆွဲယူပြီး နေကြာစေ့တွေ ပုဆိုးထဲ မှောက်သွန်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် နေကြာစေ့ အိတ်ခွံထဲကို ပါးစပ်ထဲ ပြည့်လျှံနေသော တံတွေးတွေ ထွေးချလိုက်၏။

‘ဟယ်... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာလို့... အဲဒီလို လုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်ကွာ’

‘ကြာရင်... အဲဒီနှုန်းပြီး ကိုယ်သေလိမ့်မယ်၊ လာပါ၊ နောက် မှ... ပြန်ကြည့်ပါ၊ ဒီဇာတ်ကား... အခွေ ပြန်ထွက်လာရင် ကိုယ်မရ ရအောင် ရှာငှားပေးမယ်’

‘အခွေတွေ ဓာတ်ပြားတွေထက် လူအများနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတဲ့ အရသာကို ခံစားချင်လို့ လူတိုင်း တကူးတက အချိန်ပေးပြီး လာကြည့် နေကြတာပေါ့’

‘ကြည့်တာ... ကြည့်ပေါ့’

‘အေးလေ...’

‘အီးစော်နံတာကြီးက... ဆိုးတာ’

‘လူတွေပဲဟာ...’

‘အခုဟာက... လူအုပ်ကြီး ဝေါခနဲ ရယ်လိုက်တိုင်း နံထွက် လာတာ ရယ်တိုင်းရယ်တိုင်း နံနေတာ လေးငါးဆယ်ခါရှိပြီ’

‘ဘယ်သူကမှ တမင် ညှစ်ပေါက်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ရှက်စရာတွေ ကိုနေရယ်၊ ကိုယ့်အာရုံကို ဇာတ်ကားထဲ ပြောင်းပစ် လိုက်စမ်းပါ’

‘လူအများက တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဆော်နေကြတာ ကိုယ်’

ကြာကြာ သည်းခံနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေရာမှာတင် ဥဩဆွဲပြီး ထိုးအန်မိလိမ့်မယ်။ လာပါကွာ... ကိုယ် အဲဒါမို့လို့ လူများတဲ့နေရာ ရှောင်တတ်တာ မေလင်းသိပါတယ်။

‘မသိပါဘူး... ရည်းစားဖြစ်တာ တစ်လ မကြာသေးဘူး။ ယန်းခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ပြောချင်တဲ့ ကိုနေအကျင့်ကြီး ကိုပဲ သိတယ်’

ထိုစဉ်မှာ ပရိသတ်ကြီး ဝေါခနဲ ထိုးရယ်ပြန်၏။

‘လာပြီ... နာခေါင်းပိတ်ထား’

‘လူတိုင်း... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ကိုနေတစ်ယောက်တည်း အီးဘေးဒုက္ခသင့်နေတာ၊ အဲဒါလည်း... ဝဋ်ပဲ’

‘ကိုယ်က... နှလုံး မသန့်ဘူး’

‘နှလုံးဆေး သောက်ပေါ့’

‘နှလုံးဆေးပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ ကဲ... လာပါကွာ၊ ပြန်ရ အောင်ပါ’

‘မပြန်ချင်ဘူး။ ကိုနေဘာသာ ရုံအပြင်ကစောင့်နေ’

‘ဒီအခွင့်အရေးပေးရင် ရတယ်၊ ကိုယ်... ရုံပြင်ကပဲ စောင့် တော့မယ်’

‘ကြွ... ကြွ... ဒီနေရာကို တခြားယောက်ျား တစ်ယောက် ဝင်ထိုင်ဖြစ်ရင်လည်း သဝန်မတုန့်ဦးနော်’

‘မေလင်းက... ဘာလို့ အထိုင်ခံရမှာလဲ၊ ပြောရင်းဆိုရင်းက နံလာပြီ၊ နာခေါင်းပိတ်ထားမှပါ’

‘လူလွတ်လို့... ဝင်ထိုင်တာပဲ၊ ဘာပြောလို့ရမှာလဲ’

‘...’

‘ဟုတ်တယ်... မဟုတ်လား’

‘...’

‘မေးနေတယ်လေ...’

နေဗလက နာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားရာမှ အသာဖြင့် ပြီး အနံ့ခံကြည့်၏။

အနံ့အသက် ကင်းမဲ့တော့မှ...

‘ဒီလောက်... နံနေတာတောင် မေလင်း ဘာမှ မဖြစ်သလို အသက်ရုတိုင်း စကားပြောနိုင်တယ်’

‘ကျွန်မက... နှလုံးသန့်တာကိုး၊ လေလည်တယ်ဆိုတာ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တာကိုး အနောက်တိုင်းမှာဆို သိပ်သဘောကျ တာ၊ လေချဉ်တက်ရင်သာ နှလုံး သိပ် အော်ဂဲလီဆန်ကြတာ’

‘အဲဒါဆိုလည်း... ကြိုက်သလောက် ရှုပေတော့’

‘ကြည့်... အဲဒါ ဘာစကားလဲ’

‘မြန်မာစကားလေ’

‘တမင် ရွံစောင်းပြောတာမျိုးကို မေလင်း မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ကိုနေ သိပါတယ်နော်’

‘ဒီလိုပဲ... ပြောလိုက်တာပဲလေ’

‘ဟင်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ကိုနေ လုပ်နေတာနဲ့ ဇာတ် ကားတောင် ဖြောင့်အောင်မကြည့်ရတော့ဘူး၊ မိုင်ကိုပိုတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ဟတ်သက်ပြီး ရည်းစားအဖြစ်ကနေ တစ်မှတ်ထပ်လျှော့လိုက်ပြီ၊ အမှတ် ကုန်သွားရင် သူစိမ်းတွေဖြစ်သွားမှာနော်’

‘ကိုယ့်ကို... မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့၊ ဒီခုံမှာ လူလာထိုင်မယ်ဆို ရင်လည်း လူရှိတယ်၊ အပြင်ခဏသွားတယ် ပြောလို့ရပါတယ်၊ ကိုယ့် ကို နားလည်ပေးပါ မေလင်းရယ်’

‘နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ဘာမှလဲ ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သွားမယ်ဆိုပြီး စကားရှည် ရစ်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ... ဇာတ်ကားကြည့်ရ တာ အာရုံနောက်လို့ စိတ်တိုချင်လာပြီနော်’

မေလင်းကို ခေါ်မရ။ ဆက်ခေါ်လျှင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲ စကားထဲ များနေမည်ဆိုသောကြောင့် နေဗလဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ရုံပြင်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ရုံပြင်ဆိုသော်လည်း ဧည့်ပရိသတ် နားခိုနေခန်းထဲသာ ရောက်သေး၏။ ရုံပြင်ကိုထွက်ဖို့ ခွင့်မပြု။ ရုပ်ရှင်အချိန်မနေဘဲ ထွက်မည့် ပရိသတ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးတင့်ပြီး မန်နေဂျာနှင့် သွားညှိနှိုင်း၏။

မန်နေဂျာက အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသောအခါ နေဗလအောင့်သက်သက်နှင့် ရှင်းပြရ၏။ မန်နေဂျာက သဘောကောင်း၍သာ အပြင်ထွက်ခွင့်ရ၏။

ရုံပြင်ရောက်တော့ ရုပ်ရှင်ရုံဘေးက အအေးဆိုင်မှာထိုင်ပြီး အဝေးလမ်းမကြီးကိုကြည့်ကာ အအေးနှင့်ပင် အာလုပ်ကျင်းပြီး လည်ချောင်းကို သန့်စင်သွားအောင် အားရပါးရ ရှင်းလိုက်ရ၏။

ရည်းစားတစ်ယောက် ထားရခြင်းအတွက် အချိန်၊ ငွေကြေး၊ ကိုယ်ပိုင် စိတ်ခံစားမှုတွေ ဖဲ့ဆပ်ပေးရတာ ပြန်တွေးမိရင်း ရုပ်ရှင်မြန်မြန်ပြီးဖို့သာ ဆုတောင်းရတော့၏။

ရုပ်ရှင်ပြီးမှ မေလင်းကို အအေးတိုက်ရ၏။ ဟာသကားကို ကြည့်ပြီး ပရိသတ်အချို့ ငိုထွက်လာကြ၏။ မေလင်းကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တော့ ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ မင်းသမီးနှင့် မင်းသား မပေါင်းလိုက်ရဘဲ မင်းသားဆုံးသွား၍ ပရိသတ်ကြီးထဲမှ အငိုလွယ်သူတချို့က မျက်ရည်လွယ်ဖြစ်ကြခြင်းမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ပြန်ပြောပြ၏။

ရုပ်ရှင်ပြီးသွား၍ သီးစုံဒ်ပေါက် သွားစားရန် မီးရထားခုံးကော်ရပြန်၏။ ဥဒဟို သွားလာနေကြသော လူနှင့်ကားတွေကြားထဲမှာ Hip Hop တေးသွားတွေ လွင့်ရုပ်ဆတ်ရှု။ ကိုယ်ပူကျသွားတဲ့ မြို့ပြလမ်းမပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရတာ အရသာရှိလာ၏။ ချွေးတရွဲရွဲ

ထွက်နေသည်ကို စနိုးတာဝါနှင့် သုတ်သင်စရာ စလိုတော့။ မေလင်းပါလာသော တစ်ရူးနှစ်ထုပ်လည်း တက်တက်ပြောင် ချွေးသုတ်ပစ်လိုက်ပြီးလေပြီ။

ညနေပျိုမှာ နေခိုနေသော လူသားတွေက ပလူပျံတွေထွက်နေသလို ရွစ်တက်နေသလို ဖြန့်ကျက်ထွက်လာကြ၏။ နိုင်ငံတော် မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုအလှနှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေသော နိုင်ငံတော်ကြီးထဲမှာ နပျိုသစ်လန်းနေသော ဖက်ရှင်အနုပညာ လူငယ်လူရွယ်တွေကြားထဲ စီးပျံကူးလူးသွားလာ ဖြစ်နေကြ။

* * *

အခန်း (၃)

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေ ဒီလောက်များနေတာတောင် ဒီနေ့ တစ်နေ့ဟာ အဆင်မပြေမှုတွေက ကိုယ့်အပေါ် သတ္တုချနေတော့ လွန်လွန်းလာပြီနဲ့တူတယ်’

အတူ လျှောက်သွားရင်းမှ နေဗလက မကျေမချမ်းဆို လိုက်သောအခါ လက်တွဲပြီး လျှောက်လာသော မေလင်းက နေဗလမျက်နှာကို စေ့စေ့မော့ကြည့်ရင်း ခစ်ခနဲ ရယ်ပါလေတော့သည်။

ပြီးမှ နေဗလလက်ကို အသာဖွဖွဆိတ်ရင်း...

‘ဘာလဲ... ရုံပြင်ထိုင်စောင့်နေရလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာလား’

‘ကိုယ်က... ယောက်ျား၊ စိတ်မကောက်တတ်ဘူး’

‘စိတ်ပိန်တတ်တယ်ပေါ့...’

နေဗလက ရှုတင်းတင်းဟန်ဖြင့် နေပြလိုက်သောအခါ မေလင်းက ရွှေဖြည်အေးတရား ဟောသံလေးဖြင့်...

‘လူတိုင်းမှာ သူ့သောကနဲ့သူ၊ သူ့အပူနဲ့သူ ရှိကြတာပဲ၊ ကိုယ့်အပူကျမှ အပူကြီးတယ် ထင်နေတယ်၊ ကဲပါ... ကိုနေက ဒီနေ့ဘာတွေ ဘယ်လောက်များ အဆင်မပြေစရာ ဖြစ်လာနေရလို့လဲ’

‘အိမ်က ကားကို ယူလာတော့ လမ်းမှာ ပျက်လို့ ဝပ်ရှော့ဖို့လိုက်ရတယ်၊ မေလင်းချိန်းတဲ့ အချိန်မီအောင်လို့ Taxiကား တားစီး

ပြန်တော့ ခြုံ့ထဲမှာ လမ်းကြောင်းပိတ်မှာကြောက်လို့ မလိုက်ချင်တဲ့ ကားတွေချည်းပဲ၊ တားမိတာနဲ့ ကားမရပြန်ဘူး၊ လိုင်းကားတိုးစီးပြန်တော့ မနေ့ကမှ အသစ်ကျပ်ချွတ် ထုတ်စီးတဲ့ ရူးဖိနပ်ကို ကားပေါ်ပါလာတဲ့ လူတွေ ဟိုကနင်း ဒီမှာနင်းနဲ့၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး... ရူးဖိနပ်ကလည်း တောစီးဘွတ်ဖိနပ်ရောင် ပေါက်နေပြီ၊ ကားကြပ်လူကြပ်နေပူအိုက်စပ်ကြီးမှာ ချွေးတွေရေချိုးထားသလို ခဲနစ်နေတာ၊ ကားပေါ်က ဆင်းတော့ ကြွက်စုတ်ရေမွန်းသလို ရှိုးပဲ့ကုန်တာနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် အဆင်ပြေ ကြည့်ကောင်းအောင် မနည်း ပြန်ရှိုင်းလာရတယ်၊ မေလင်းဆီ ရောက်ပြန်တော့ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် လာခေါ်မယ်ထင်ပြီး ကားမယူလာခဲ့ဘူး၊ ဆွေဆွေတို့အိမ်က စောင့်နေတယ်၊ ခြုံ့ထဲကို Taxi ငှားပြီး ရောက်လာတော့ ကားပေါ်ကဆင်းလို့မှ သိပ်မကြာဘူး မေလင်းက သန့်စင်ခန်းကို အရေးပေါ်ဝင်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဝင်သွားလိုက်တာ တစ်နာရီခွဲတောင်ကြာတယ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံရောက်ပြန်တော့လည်း သိတဲ့အတိုင်း ဘယ်နေရာမှာ အဆင်ပြေပြေဖြစ်တာရှိလို့လဲ’

မေလင်းက လေသံပျောက်ကလေးနှင့်...

‘အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာချင်လို့ အဆိုးရှေ့က ခံတာလို့ သဘောထားလိုက် ကိုနေရယ်’

‘ရှေ့ဆက်ပြီး အဆင်မပြေ ဖြစ်လာရင်တော့ ဘုရားသွားဖူးတော့မယ်၊ ကဲ... ပြန်ကောင်းပြီး အဆင်ပြေအောင်လို့’

‘ဗေဒင်လေး ဘာလေးမေးပြီး ယတြာချေပါလား’

‘မေလင်းကသာ ကိုယ့်ကို ယတြာချေသလို ငဲ့ညှာပေးနိုင်ရင်လည်း အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်’

‘ဘာလဲ... အခု ဖြစ်နေတာတွေ မေလင်းကြောင့်ဆိုပြီး မေလင်းကို စိတ်ထဲက လှိမ့်ပြီး ဒေါ်ကန်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား...’

မေလင်းက လမ်းလျှောက်နေတာရပ်ပြီး လူကြားသံမှာပင်

ခါးထောက်ကာ နှုတ်ခမ်းစု မျက်စောင်းခဲပြီး မေးလိုက်သောကြောင့် နေဗလ ခေါင်းကုပ်ပြီး စပ်ဖြဖြကြီး လုပ်ပြလိုက်ရ၏။ မေလင်း စိတ်ဆိုးသွားလျှင် ပြန်ချော့၍မလွယ်။ အမှတ်သည်ခြေကြီးတတ်သည့် အကူငံ မေလင်းမှာရှိသည်။ ရည်စားဖြစ်စက လူကြားထဲမှာ မေလင်း နှာခေါင်းလှလှလေးကို ဆွဲညစ်ခဲ့ဘူး၏။ နည်းနည်း အားပါသွား၍ နှာခေါင်းလေး နီမြန်းကာ နာကျင်သွားသော မေလင်းတစ်ယောက် နေဗလကို စိတ်ကောက်ပြီး လက်ထဲမှ ရေခဲမုန့်နှင့်ပေါက်ကာ ထွက် သွား၍ အတင်းလိုက်ချော့ရ၏။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာသည့်အထိ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခံလိုက်ရ၏။ ထိုကတည်းကသာ မေလင်းစိတ် ကောက်မှာ နေဗလ ကြောက်၏။ မေလင်း စိတ်ဆိုးလျှင် တစ်လခန့် အဆက်ဖြတ်ခံရမည်ထင်၏။

မရခင် ဖျာလိုလိပ်ပြီး ထိပ်ပေါ်တင်ရသော ကျားနှင့်မ ဆက် ဆံရေး ဓမ္မတာအတိုင်း မေလင်းတင်းသည်နှင့် နေဗလတစ်ယောက် ဘယ်လောက် စိတ်တိုတို ပျော့ခနဲ လျော့ပေးပြီးသား။

စိတ်ထဲမှာတော့...

‘ဟင်း... ရပြီးလို့ကတော့ကွာ၊ လက်ထပ်ပြီး သွားလို့က တော့ကွာ၊ အဲဒီအကြောမျိုးတွေ သံမဏိလို မာကျောစမ်းပါစေ ဖော့ ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းသွားအောင်ကို နင်းနှိပ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်’

ပလက်ဖောင်း အလယ်ကောင်ကြီး ပိတ်ရပ်နေ၍ မြင်သည့် လူတွေက ရှောင်ကွင်းသွားသော်လည်း ဟိုငေးဒီငေး တိုက်ဂေါတွေက တိုက်သွားကြ၍ နေဗလတို့နှစ်ယောက် ကြာကြာ ရပ်တန့်မနေဖြစ်လိုက် ကြ။

ဆက်လျှောက်ဖြစ်သည်နှင့်...

‘မေလင်းကြောင့်ဆိုရင် နောက်တစ်ခါ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်တော့မှ မရဘူးမှတ်’

‘ကိုယ်... မှတ်ထားပါ့မယ်’

အပိုးကျိုးလေသံဖြင့် လေပြေထိုးမှ လငပုတ်ဖမ်းထားသော မေလင်းရဲ့ မျက်နှာလေး လင်းပလာ၏။

နေဗလရင်ထဲက ဒေါသက...

(ရင်မှာလေ ဆယ်နေတဲ့သို့ ကျိန်းစပ်ပူလောင်လွန်းတဲ့ မျက်နှာ ဟွန့်)

နေဗလ အာရုံမှာ ရင်ခုန်နေသော ချစ်ခြင်းအဟုန်က နေဗလ ဒေါသကို နားပန်ရှုပ်အုပ် တီးထည့်လိုက်ပြီး...

‘နင့်... ဖွားအေ ကြားသွားမှ နားကားနေဦးမယ်၊ ဒေါသ ကောင်စုတ်ရဲ့’

‘ကြားလို့မခံနိုင်လဲ သေပေါ့ကွာ’

‘လဲသေ... ဟုတ်လား၊ နေဗလက သူ့ဟာကို မမုန်းနိုင် မမေ့နိုင်၊ မခွဲနိုင်၊ မခွာနိုင် ဖြစ်နေတာ၊ တကယ်တမ်း သေသင့်လို့ သေမယ်ဆိုရင် နင်သေပါဟဲ့ ငဒေါသရဲ့၊ ကဲဟာ...’

‘ဂိန့်... အဲ... အား...’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ...’

နေဗလ ထိတ်လန့်တကြား ထအော်၍ မေလင်းက ပြူးပြူး ပြာပြာဖြင့် လန့်မေးမေးလာ၏။ နေဗလ လွဲလျှောက်လာသော ဘယ် လက်မောင်းကို ညာလက်နှင့်အုပ်ပြီး နေကာမျက်မှန်နှင့် လူကိုကြည့် လိုက်၏။ နေကာမျက်မှန်နှင့်လူက လမ်းလယ်ကောင်ကြီး လူတွေ ဂွမ်ယှက်ခတ်သည့်ကြားမှ ခွေးကျောင်းထွက်လာသလို ခွေးတစ်ကောင် နှင့် လူကြားထဲ လျှောက်လာနေခြင်းပင်။

‘ခင်ဗျား... ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကြည့်စမ်း... လက် ထဲက ဆေးလိပ်မီးနဲ့ ကျုပ်လက်ကို ထိုးမိကုန်ပြီ၊ တောက်... မျက်လုံး မပါဘူးလား၊ နည်းနည်းပါးပါးလည်း သတိထားဦးပေါ့ဗျာ’

‘အလို... အဲဒီလို ဖြစ်သွားသလား၊ မတော်လို့ပါ နောင်ကြီးရယ်၊ တောင်းပန်မိတယ်၊ ကျုပ်က... မျက်မမြင်တစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ်ဆွဲလာတဲ့ခွေးက မျက်မမြင် လမ်းပြခွေးပါ၊ ဂျက်ကီ ဂျက်ကီ ဒီကောင်လာစမ်း၊ ဒီကောင် သေဆေးချာချာ လမ်းမပြလို့ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တာ’

မျက်မှန်နက်နှင့်လူက ရှင်းပြနေမှ နေဗလ သဘောပေါက်သွားရ၏။ မေလင်းက နေဗလကို စိတ်လျှော့ဖို့ လက်ကုတ်သတ် ပေး၏။ လေးလိပ်မီးနှင့် အထိုးခံထားရသည့် ဒဏ်ကြောင့် ဒေါသလက်ကျန်ရှိနေသေးသည့် နေဗလမှာ ရိုးမယ် ဖွဲ့ရခက်သွားသောကြောင့်...

‘လမ်းသွားရင်း... ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူး၊ ဆင်ခြင်မှပေါ့ဗျာ’

‘ဪ... နောင်ကြီးက မီးသတ်ရဲဘော်နဲ့တူတယ်၊ ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နောက်နောင် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်’

နေဗလ အကြိတ်ပြီး တဟင်းဟင်း မျိုသိပ်လိုက်ရ၏။ ဘေးလူတွေပါ မျက်လှည့်ဝိုင်းလို ဝိုင်းအုံကြည့်လာ၍ လူအုပ်ထဲမှ အမြန်ထွက်လာလိုက်ရ၏။

‘တောက်... မျက်စိမြင်တဲ့လူ ဖြစ်နေလို့ကတော့ တော်ရုံတန်ရုံ တောင်းပန်တာလောက်နဲ့ ခွင့်ကို မလွှတ်ဘူး၊ ဟင်း...’

‘စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါ ကိုနေရယ်၊ ဒီလို... မတော်တဆမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဟိုမှာ... ဒန်ပေါက်ဆိုင် ရောက်တော့မယ်’

‘ဘာမှ... မစားချင်တော့ဘူး၊ ပန်းခြံထဲ အေးအေးလူလူသွားတိုင် စကားပြောရအောင်ကွာ’

‘စားပြီးမှ... သွားမယ်’

‘ပန်းခြံထဲကိုလား...’

‘ဘုရား... သွားမယ်လေ၊ ရှင့်က မနီမ့်တော့အောင်ပေါ့’

နေဗလသည် ကိုယ်စကားကိုယ်မို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။ ကားပါလာတော့လည်း ကားရပ်ဖို့နေရာရှာရသလို ဒုက္ခ။ ကားမပါပြန်တော့လည်း အမျိုးမျိုး ကသီလင်တ နိုင်သည့်ဒုက္ခ။ ချစ်သူအနားမှာရှိနေသည့်တိုင် ပူပြင်းသော ရာသီဥတုနှင့် အဆင်မပြေ ဘုဘောက်ဆတ်ဆတ် စကားနိုင် ဖြိုင်ယှဉ်ပြောရသည့် ဒုက္ခ။

‘ကိုနေ...’

‘ဒုက္ခ...’

‘လန်အော်မိတာပဲ... ဘုရားတပေါ့၊ ဘာလို့... ဒုက္ခတရတာလဲ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ပြန်ပြင်တစမ်းပါ၊ ကိုနေက... မေလင်းကို ချစ်တယ်ဆို၊ မေလင်းရဲ့ စကားကို နားထောင်မယ် မဟုတ်လား၊ ပြန်ပြင်တ၊ နော်၊ မေလင်း... စမ်းသပ်ကြည့်မယ်’

သကာလူးသံပေါက်နေ၍ ဘောက်ဆတ်ဆတ်သာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ။ မေလင်းက လှမ်းအော်သံဖြင့်...

‘ကိုနေ...’

‘ဘုရား...’

နေဗလက ဘုန်းတော်ကြီးကခေါ်၍ တပည့်က ပြန်ထူးသလို လေသံမျိုးဖြင့် “ဘုရား” ပြန်ထူးလိုက်ခြင်းပင်။ မေလင်းက ရယ်ချင်စိတ်တစ်ဝက် စိတ်ညစ်စိတ်တစ်ဝက်ဖြင့် နေဗလကို ပြန်ကြည့်ရင်း...

‘လန်ပြီး... ယောင်တမိသလို အော်လေ၊ ဘယ်လိုကြီး... ပြန်ထူးရတာလဲလို့’

‘အဲဒီလို... ထူးရမှာကိုး ပြန်ခေါ်ကြည့်’

‘ကိုနေ...’

‘ဘုရား... အဲသလို လန်ယောင်တရတာ သိပ်မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူများတွေ တသံကြားဖူးပါတယ်၊ ဥပမာ... ဗုဒ္ဓေါဆိုတာမျိုး မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ ဆိုတာလိုမျိုး’

‘အင်းပေါ့... အဲဒီလို အဆင်ပြေပြေ လန့်ယောင်တပေါ့’

‘နောက်တစ်ခါဆို... သတိထား တ၊မယ်၊ ကျေနပ်ပြီ... ဟုတ်လား’

‘အဲဒီလို... လန့်အော်မိတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ချို့က အမျိုးမျိုး ယောင်အော်တတ်ကြတယ်နော်၊ ဇာတ်ထဲက လူရွှင်တော်တွေဆိုရင် အမယ်လေး၊ နန္ဒာလှိုင်နဲ့ ငါနဲ့ညား၊ ကလေးဆယ်ယောက်ဖွားဆိုတာတွေ တကြသေးတယ်၊ ဟာသလေး တ၊တာမျိုးပေါ့နော်’

‘ဟုတ်တယ်... တချို့ဆို ခါးတို့တာနဲ့ ယောင်အော်တာ၊ ဟဲ့... ပလုပ်တုတ်တို့၊ အမယ်လေးတို့၊ အို... အမေတို့ အစရှိသဖြင့် ပေါ့လေ၊ တချို့ဆို ညစ်ညမ်းတာတွေ ယောင်အော်တတ်ကြသေးတယ်၊ တစ်ခါကဆို လိုင်းကားပေါ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ပါလာတာ ဘေးလူက တံတောင်နဲ့ သူ့ခါးကို ထွက်မိတိုင်း ကြားတဲ့အသံ သံယောင်လိုက်အော်တော့တာပဲ၊ ဥပမာ... အဒေါ်ကြီးတို့ ခါးတို့မိတဲ့ အချိန်မှာ စပယ်ယာက “ကျွေးမယ် ကိုင်ထား” လို့အော်ရင်း အဲဒီ အဒေါ်ကြီးကလည်း နဘောထပ်ကလေးနဲ့ ကျွေမယ်ကိုင်ထား၊ ဘူးထွားထွားဆိုပြီး လိုက်အော်ရော၊ တချို့ဆို ခါးတို့ခံရရင် ယောင်ပြီး လိုက်လုပ်တတ်တဲ့လူရဲ့ ခါးကို ဆတ်ခနဲတိုက်လိုက်ပြီး “ပုဆိုး ပစ်... ဝတ်” လို့လုပ်ခိုင်းတာ၊ စကားမဝီတော့ “ပုဆိုး... ပစ်... ဝပ်” ဖြစ်သွားရော ဘာပြောကောင်းမလဲ ယောင်တတ်တဲ့လူလည်း အောက်ခံဘောင်းဘီမပါတဲ့ ပုဆိုးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲချွတ်ပြီး အဝေးကို လှမ်းပစ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတာနဲ့ အောက်ပိုင်းဗလာနဲ့ မြေကြီးပေါ် ဝမ်းလျားလှဲပစ်လိုက်ရော’

‘ဟယ်... ဘေးလူတွေမြင်ရင်တော့ အရှက်ကွဲပြီပေါ့’

‘တချို့... စကားထစ်တာကြောင့်လည်း ကြက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းက လူတွေ ဒုက္ခရောက်ဖူးတယ်’

‘ဟုတ်လား... ဘယ်လိုလဲ’

‘ကြက်ပိုင်းမှာ... စကားထစ်တဲ့လူက ဆေးလိပ်သောက်နေတဲ့ လူဆီက မီးတစ်တို့တောင်းပြီး ဆေးလိပ်မီးကူးတယ်၊ တောင်းတဲ့ဆေးလိပ်က မီးသေမလို ဖြစ်နေလို့ စကားထစ်တဲ့လူက ဆေးလိပ်သောက်နေတဲ့လူဆို ဆေးလိပ်မီးရဲအောင် ဖွာခိုင်းချင်တာနဲ့ ဆေးလိပ်မီး ရဲ... ရဲ... ရဲ... ရဲ... နဲ့ စကားထစ်နေတာ၊ ရဲဆိုတဲ့ အသံလည်း ကြားရော၊ ကြက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ဝုန်းခနဲ ထပြေးလိုက်တာ၊ ကျွမ်းပြန်တဲ့လူပြန် မှောက်... ကံသက်လှန်အောင် တွန်းတိုက်ခံရလို့ ကျန်နေတဲ့လူကျန်နဲ့ ဆေးလိပ်သောက်နေတဲ့လူတောင် သရက်ပင်ထိပ်ဖျားရောက်အောင် ဟက်ပုန်းနေရတဲ့ အဖြစ်ကိုရောက်ရော’

‘မေလင်း မဆိုစလောက်ကလေးရယ်၏။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကားတွေကြားမှာ လူတွေကြားမှာ စကားပြောရင်း ရေခဲမုန့်ဝယ်စားကာ လမ်းလျှောက်ရင်း မိုးချည်ညိုတိုင်လာခဲ့၏။ မေလင်းအနေနှင့် သူငယ်ချင်းမရဲ့ အပြင်ဆောင်မှာ ညအိပ်မည်ဟု အိမ်ကို အကြောင်းပြ ထွက်လာ၍ ယခုလို အချိန် လွတ်လပ်စွာ ရနေခြင်းပင်။

မေလင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းမ အဆောင်ရှေ့ရောက်အောင် လိုက်ပို့ရင်း...

‘ဆုပ်ထားတဲ့ လက်ဖဝါးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရမှာ အရမ်းနှမြောတယ်’

‘ပိုလိုက်တာ...’

‘ဒီလို... အခြေအနေတွေနဲ့ တွဲပြီးတော့ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘အဲဒါတွေ... မပါကြေးလေ’

မေလင်း ပြုံးပြပြီး သူ့ပုခုံးကို မှီနဲ့ခေါင်းတိုက်၍ ပြန်ခွာ၏။ အဆောင်ရှေ့မှာ လူရှင်းနေ၍ အိမ်ပြန်လမ်းခွဲချိန်မှာ ကြည့်နူးမှလေ့ရှိရင်ချင်းပူးတဲ့ အတူယှက်နေစဉ် လေပြင်းဝေ့၍ ကိုင်းခက်ချင်း ဝေ့နေ

မှ ရှိနေခဲ့သွားသော အုန်းလက်နှစ်ခုပမာ သူနှင့် သူမတို့ လမ်းခွဲကျော ခိုင်းလာလိုက်ကြသည်။

နေဗလတစ်ယောက် မေလင်းကို နားလည်ရခက်ခက်နှင့်ပင် ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်ခဲ့၏။

မေလင်းနှင့် သူ့အကြောင်းကို ပြန်လည်၍ အတွေးချောင်းစီး ရမည်ဆိုလျှင် တေးဂီတသံစုံမြည်သော မြစ်ရေစီးသံအလျဉ်ကို စတင် နားဆင် သိမြင်လာရပေလိမ့်မည်။

လေပြည်ညင်းသံနှင့်အတူ မြစ်ရေစီးသံမှာ ဝန်းခနဲ အီလက် ထရစ်ဂစ်တာ ပေါက်ကွဲတီးခတ်သံလိုလို ဝင်လာသော အကြောင်းရင်း အစမှာ...

* * *

ခန်း (၄)

“အခြစ်မှတ်တမ်း”

သိပ်ချစ်ရတဲ့ မေလင်းရေ... ငွေနှင်းမြူတွေ လွှမ်းတဲ့နွေရာ သီ အလွမ်းတွေထဲမှာ မိုးဖြိုဖြို ရွာချနေပြီကွယ်။ လူတွေက ရောသမ မွေလွန်းလို့ ရာသီဥတုတွေလည်း ရောသမကုန်ကြပြီထင်ပါရဲ့။

ဆုတ်ထားတဲ့ ချစ်သူရဲ့ လက်ဖဝါး နွေးနွေးလေးကို လွှတ်ပေး လိုက်ရတဲ့ ခဏ အလွမ်းလေပြေ အသွေးမှာ ငါ့လက်ကလေးတွေ အအေးပတ်ပြီး နှာစေးချောင်းဆိုးတွေတောင် ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။

မေလင်းရဲ့ အငွေ့အသက်မရရှင် အပူငွေ့မရတဲ့ ကြက်ဥလို ငါ့အချစ်တွေ မပေါက်ဖွား မရှုင်သန်နိုင်တော့ဘူး။ သူများတွေ ကြော် စား၊ ပြုတ်စားတာ ခံရလိမ့်မယ်။

ကိုယ်ဟာ မဖောက်ပြားတဲ့ ယောက်ျားပါ။ ကိုယ့်အသံကို မင်းဘယ်တော့မှ ဖောက်မစားပါဘူးနော်။ မိန်းမဆိုတာ သဲကိုးဖြာထက် မာယာကြွယ်ကြသတဲ့ ဆောင်းလေနဲ့ပမာ တူညီသတဲ့။ ဆောင်းလောက တိုက်ချင်တဲ့ နေရာကတိုက်တာ။ ခန့်မှန်းရခက်တယ်။ မေလင်းလည်း ကိုယ့်ကို တိုက်ချင်သလို မတိုက်ပါနဲ့နော်။

မေလင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ်က အမြဲသဝဏ်တိုတယ်။ မေလင်းသာ မျက်နှာများတဲ့ ကောင်းကင်လုပ်ရင် ကိုယ်က ဘီလူးဖြစ်ပြီမှတ်။ မေလင်းရဲ့ အချစ်တွေကို ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမတွေကို လိုက်ဝေနေရင် ကိုယ်ကတော့ လူမိုက်တစ်ရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါစေ။ အကယ်ဒမီရှောင်နဲ့ လူမိုက်လုပ်ပစ်လိုက်မယ်။ ကိုယ့်အချစ်က မြင့်မိုရ်ထက်က သရဖူ မဟုတ်ပေမယ့် လေဘာတီရုပ်တုကြီးရဲ့ ခေါင်းစွပ်ပါ။

ကိုယ့်ကို ချစ်ရင် မင်းရဲ့လက်တွေ လေထဲကို မြှောက်ထားလိုက်။ ချိုင်းဖြူဆေး ဆိုးပေးမလို့ပါ။ အဲလေ က၊မလို့ပါ စိုင်းစိုင်းမှာ ဖေဖေါ်ဝါရီ မှတ်တမ်းရှိသလို ကိုယ့်မှာလည်း တော်သလင်းလ မှတ်တမ်းရှိပါတယ်။ မေလင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ စုံတွဲတွေကို တော်သလင်းလကြီးမှာ လိုက်ချောင်းကြတာလေ။ ထီးနဲ့ကွယ်နေတဲ့ အတွဲကို သွားချောင်းတာ။ အခြောက်ကြီးတွေ ဖြစ်နေလို့။

မောင်လေး သားလေး သူငယ်လေးနဲ့ အတင်းလိုက်ခေါ်လို့ ထွက်ပြေးလိုက်ရတာ လျှာနှစ်တောင်လောက် ထွက်တယ်။ မှတ်မိလား။

မေလင်းရယ် တို့အချစ်တွေကို သီချင်းစပ်ဆိုလိုက်ချင်တယ်။ ရက်ပါ သီချင်းတွေထဲမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တေးသံတွေ ထပ်ဖြည့်ရအောင်။ ပြီးရင် ရှက်ရှက်ရဲ့အော်သံနဲ့ အကလေးဖြတ်ထည့်မယ်လေ။ မေလင်းမှာ ဖူးတယ်လေ။ “ရှက်ရှက်” အခွေတွေကြည့်ပြီး စပိန်မလေးကို သွားရည်မကျနဲ့နော်တဲ့။ မကျပါဘူး။ ကိုယ်က ကျောက်ဂျက်ရဲ့ ဒါ ဘူလေးလဲကိုကြည့်ပြီး သွားရည်ကျမယ် ထင်သလား။ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ရောက်အောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆောင်ကန်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။

သိန်းတစ်သန်းလောက် ချမ်းသာချင်တယ်။ ဘရစ်တန်းစဉ်းယားကို ဆော့ပန်(လ်)နဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးဆွဲမယ်။ ဘက်ခမ်းကို ခေါင်း

ကွက်ကြားရိတ်ပေးမယ်။ မစားရ အညော်ခံဘဝကိုရောက်အောင် သိပ်လုပ်တဲ့ ဂျန်ဇာလိုပတ်ကို ပြောလက်သီး ကျွေးချင်တယ်။ တစ်ခါတလေ သိပ်လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ ဖိုးလပြည့်စာပေက ဦးအောင်မြင့်ကြီးကို ကိုင်ဆောင်ချင်တယ်။ ဒါတွေကို လျော်ကြေးပြန်ပေးပြီး ဒူဘိုက ရွက်လှေဟော်တယ်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုတက်ပြီး ဖိမိနဲ့ နှပ်ချင်တယ်။ ကာလီယိုပတ်ထရာရဲ့ ချိုင်းကြားကို ကလီထိုးချင်တယ်။ (ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့)

မေလင်းရေ မောင်မနေတတ်တော့ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် မေလင်းရဲ့ အာခံတွင်းထဲမှာ ရွှေကျပ်လေးနဲ့နေချင်တယ်။ လေချည်မတက်နဲ့ မျိုမချမိစေနဲ့နော်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် မေလင်းရဲ့အနားမှာ အမြဲနေရဖို့ မေလင်းရဲ့ အရိပ်ကလေး ဖြစ်ပါရစေ။ အရိပ်မှာ မေလင်းလို ရင်မောက်တင်ကောက်ကလေး ဖြစ်နေမှလဲ ဖိုးရသေးတယ်။ ကိုယ်က အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားပါ။ မေလင်းကိုလေ ဘယ်လက်နဲ့သိမ်းပြီး ညာလက်နဲ့ သနပ်ခါးလိမ်းပေးချင်သူပါ။

မေလင်းကို ချစ်ပေမယ့် တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေ။ ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်ကျရင် ခြင်ထောင်ထဲမှာ အီးမပေါက်ကြေးနော်။ ခြင်ထောင်လေး အသာမပြီး ဂက်(စ်)တွေကို အပြင်ထုတ်ကြေး။ မောင်က အီးဘေး ဒုက္ခသည်ပါကွယ်။

မေလင်းကို ချစ်ပေမယ့် မချစ်နိုင်တာကိုတော့ အတင်းမချစ်ခိုင်းပါနဲ့။ မောင်က နှလုံးမသန့်ဘူးလို့ ဆရာဝန်ကပြောတယ်။ ဆရာရယ် နေ့တိုင်း ရေဆေးနေတာပဲလို့ ပြောရတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ ရေသောက်တာ ရေဆေးတာပဲလို့ ပြောရတာပေါ့။

မောင့်အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ အဆိုအမိန့်မရှိတဲ့ ဘာသာဗေဒမဟုတ်တဲ့ ဘာညာကွဲကွဲပါ။ မောင် မေလင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မောင့်အိပ်ယာက အသိဆုံးပါ။ တစ်မျိုးမကင်းနဲ့နော်။

ခြင်ပေါ်မှာတောင် မေလင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကပ်ပြီး ညတိုင်း ချစ်တဲ့အကြောင်းပြောတာကို သူတို့က အလွတ်ရနေကြပြီ။

ဒီကောင့် အချစ်ဘေးရဲ့ ဒုက္ခသည်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ မေလင်းအကြောင်းသာ ရေးရမယ်ဆိုင် သမုဒ္ဒရာကို မှင်လိုစဉ်၊ ဧဝရက်တောင်လို ဖောင်တိန်နဲ့ အာရှတိုက်၊ ဥရောပတိုက်၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တိုက်ကြီးတွေကို စာမျက်နှာလုပ်ပြီး ရေးရင်တောင် လောကမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တော်ပြီ။

* * *

အခန်း (၅)

မိဘများ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ သမီးတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ပွဲကို အကြီးအကျယ် ကျင်းပဖြစ်သည်။ ထို မင်္ဂလာပွဲဧည့်ခံပွဲသို့ မိဘတွေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေ၍ မိဘကိုယ်စား နေဗလတစ်ယောက် လက်ဖွဲ့တစ်ပွဲတပိုက်ဖြင့် လာရောက်ချီးမြှင့်ရ၏။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲမှာ သူငယ်ချင်း ကျော်ကျော်သိုက်နှင့် သွားဆုံသည်။ အတူတစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။ မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲမှာ အလှပကေးကို မျက်စိကျ အစာကျွေး ဖြစ်ကြသောအခါ မေလင်းကို သွားတွေ့၏။ သတို့သားမှာ မေလင်း၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်နေ၏။

‘အဲဒါ... မေလင်းတဲ့၊ မင်း... အကြည့်တွေ ဓာတ်လိုက်ခံရပြီ မဟုတ်လား၊ ဆွဲအားနဲ့လိုက်လို့ မလွတ်တမ်း ငေးနေတာပါ’

‘မင်းက... သိနေပါလား’

‘သိတာပေါ့... အဲဒီကောင်မလေးက ဘဝင်လေး သူ့အစ်ကိုသတို့သားနဲ့ ငါက အပေါင်းအသင်းတွေ သူ့သီမနဲ့ ကြိုက်သလောက်နောက် စိတ်မဆိုးဘူး၊ အဲဒီ ကောင်မလေးကိုတော့ သွားမချောက်မိလေနဲ့၊ ငေါက်ခံရလို့ ငေါင်ပြီး ပြန်လာရမယ်၊ အဆင်းရနဲ့ရှိတဲ့ သင်္ဃန်းဆိုလို့ အဲဒီ ကောင်မလေးက သူတို့ယံသူ သိပ်မြင့်ထားတော့ ဘယ်သူမှ လက်လှမ်းလို့ မမှီတဲ့ သင်္ဃန်းလေး ဖြစ်နေတာပေါ့’

နက်ပြာရောင်ပေါ်မှာ တောက်ပ ပြုံးပြက်သော ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေ ဆင်ယင်ထားသည့် မေလင်းမှာ မိန်းမလှလေးပေါင်း များစွာကြားမှာ တောက်ရွန်းဝင်းပသော ကြယ်ပွင့်အလား။

ကျော်ကျော်သိုက်က မေလင်းရဲ့ ကျော်စောမှု သတင်းတွေကို ပွဲစားသေလို့ ဝင်စားသလို တကွတ်တကွတ် ပြောဆိုနေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ ပြီးသည့်အထိ နေခိုင်းသော သတို့သား ကြောင့် ကျော်ကျော်သိုက်မှာ နေလိုက်ရပြီး နေဗလကိုပါ အဖော် အဖြစ် ဆက်ခိုင်းလာ၏။ မေလင်းကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ထိုင် ကြည့်ရမည်မို့ နေဗလလည်း နှစ်ခါမငြင်းဘဲ ပွဲပြီးသည့်အထိ ဆက် နေလိုက်၏။

မင်္ဂလာပွဲမှာ ကျော်ကျော်သိုက်တို့ မေလင်းတို့အဖွဲ့တွေက ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေပီပီ စနောက်ပြောင်လှောင်ကြပြီး ကြိုးတားကြ ဓာတ်ပုံဗီဒီယို တွဲအရိုက်ခံကြ။ မုန့်တွေ အပြန်အလှန် ခွံကျွေးကြ။ လူကြီးမိဘတွေ အချင်းချင်း အိမ်အတွင်းမှာ စကားခင်းသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ကုန်ကြတော့၏။

မျက်နှာပေါ် ကိတ်မုန့်အလုံးလိုက် မှောက်ခံရသူ။ ဖျော်ရည် လောင်းပက်ခံရသူ။ တီးလုံးဖြင့်၍ စင်ပေါ်မှ အသံသေး အသံကြောင် အော်ဟစ်သီဆိုကြသူတွေနှင့် မေလင်းတစ်ယောက်မှာ ဖြစ်သမျှကို သဘောကျပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အားပေးသည့်အခါ ပေး၏။ ကိုယ်တိုင်ဝင်ခဲ့သည့်အခါ နှစ်၏။

အသိကောင်းလေးတစ်ယောက်က မေလင်းကို မခံချင်အောင် သွား စနောက်ပြီး နေဗလဘေးမှ ဖြတ်ပြေး၏။ မေလင်းကလည်း အနီးမှာရှိသော ကိတ်မုန့်တစ်စိတ်နှင့် ထိုလူငယ်ကို အားရပါးရ လှမ်း ပေါက်လိုက်၏။

“ဖတ်” ခနဲ နေဗလ မျက်နှာတည့်တည့်ကို ထိမှန်သွား၏။

ကိတ်မုန့်ပေါ်မှ ဆမ်းထားသော ကရင်တွေ နေဗလ မျက်နှာပေါ်မှာ ပေကျံသွား၏ မေလင်းတို့အဖွဲ့မှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ကလေးတွေ နှင့် မျက်လုံးပြူးကြည့်ကုန်ကြ၏။ နေဗလက မျက်နှာပေါ်က ကရင် တွေလက်နှင့် သပ်ချရင်း မေလင်းတို့ကို မကြည်သလို လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ မေလင်းတို့တစ်ဖွဲ့လုံး သူလိုလို ကိုယ်လိုလို လက်ညှိုး တွေထိုးပြီး အားတုံအားနာဟန်ဖြင့် ပြုံးပြ၏။ အချင်းချင်း လက်ညှိုး ထိုးချောက်တွန်းရာက “ငြင်းကြခုန်ကြတွေပင် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

မေလင်းတို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် နေဗလ နောက်စေ့ကို ဟန် ဘာဂါ တစ်လုံးလာမှန်၏။ ခရမ်းချဉ်သီးဖတ်တွေ ခေါင်းကပ်ကုန်၏ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးကို အားရ အောင်ပြောပြီး နေဗလဘက် လှည့်လာသော ကျော်ကျော်သိုက်တို့အဖွဲ့။ ခင်တာ ကျော်ကျော်သိုက် တစ်ယောက်တည်း ပါလာသည်မို့ ဟစ်ဘာ ဂါနှင့် မိတ်ပေါက်လိုက်တာ ကျော်ကျော်သိုက်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

ကျော်ကျော်သိုက်က အပေါင်းအသင်းများသူ။ နေဗလတို့နှင့် တွေ့လျှင် နေဗလတို့နှင့် ပေါင်းလိုက်၏။ အခြားလူတွေနှင့် တွေ့လျှင် တခြားလူတွေ ပေါင်းလိုက်သည်ချည်းပင်။

“ဟေ့... နေဗလ၊ လာလေကွာ... ပျော်ရအောင်”

“ဘယ်လို... ပျော်ရမှာလဲ”

“ငါတို့လို... ပျော်ပေါ့ကွာ”

“ဟာကွာ... ဒီမှာ ပင်လယ်ကွေ့ စစ်ပွဲ မပြီးသေးသလိုပဲ၊

ငါ့ကို... ဟိုဟာလာမှန် ဒီဟာလာမှန်နဲ့”

“ဟေ့ကောင်... ငါ ပစ်လိုက်တာ တစ်ခါတည်း မင်းကို ဘယ်သူက ဘာနဲ့လှမ်းပစ်သေးလို့လဲ”

“မေးလင်းက... မင်းအမွန်းတင်နေတဲ့ ငါးရုံဘော်ဒီလေးက ကိတ်မုန့်တစ်စိတ်နဲ့ လှမ်းထုတာ”

‘ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဟိုမှာ... ကြည့်ပါလား၊ ငါ့ကို... သူတို့ စပ်ပြီးပြီးနဲ့ လှမ်း ကြည့်နေတာ’

‘အံ့ဩစရာပဲ...’

‘အံ့ဩစရာက... ဒီမင်္ဂလာပွဲပဲ၊ အပျော်ပါတီပေးတာကျနေတာပဲ၊ ဘယ်မင်္ဂလာဆောင်မှ ပွဲပြီးရင် ဒီလို မလုပ်ဘူး၊ ကလေးတွေ လောက်ပဲ ပူးပေါင်းတွေ့တာတွေ လုပ်ကြတာ မင်းတို့ကြမှ မကြီးမငယ် ဟေ့နဲ့ ကမင်းကြောထဲကြတယ်’

‘ဟာ... ဟေ့ကောင်’

နားထောင်နေရာမှ ကျော်ကျော်သိုက်က မျက်နှာလက်နှင့်ကာပြီး ဘေးကို တိမ်းရှောင်လိုက်၏။ “ဖတ်” ခနဲ ကိတ်မုန့်ဆမ်းသည့်ကရင်တွေက နေဗလ နားထင်တွေကို လာမှန်၏။ နေဗလ ရှုသိုးသိုးနှင့်လာရာလမ်းကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ မေလင်းနှင့် မိန်းကလေးတသိုက်။ မေလင်းက ပါးစက်ကို လက်ဝါးလေးနှင့်အုပ်ပြီး ချစ်စဖွယ်လေး ပြူးကြောင်ကြည့်နေ၏။ လွန်လွန်းပြီး...

‘ဘယ်ထိသွား... ဟာ... နားထင်မှာ၊ ဟား... ဟား... မင်းက ငါ့လိုမှ မလျင်တာကိုးကွ... ဟား... ဟား...’

ကျော်ကျော်သိုက်က နေဗလကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြီး ပြက်ရယ်ပြု၏။ ထိုသို့ ပြက်ရယ်ပြုနေစဉ်မှာပင် ပန်းသီးအတိုင်၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ကြက်ဥအစိမ်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်ကျော်သိုက်ကို လာမှန်၏။

အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်ကျော်သိုက်နှင့် တွဲဖော်လူငယ်တွေက မေနှင်းတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲရှိဟန်တူ၏။ မေလင်းတို့အဖွဲ့ကို လှမ်းပေါက်လိုက်စဉ် လိုရာကို မရောက်နိုင်သော အားပျော့ပျော့ ပစ်ချက်တွေက ကျော်ကျော်သိုက်ကို လာမှန်ခြင်းဖြစ်၏။

အားပြင်းပြင်း ပစ်ချက်တွေက မေလင်းတို့ လူသိုက်တွေကို ထိသွား၏။ ကျော်ကျော်သိုက် မျက်လုံးပြူးကြောင်သားနှင့် နှုတ်ခမ်းပိတ်သွား၏။ ကျော်ကျော်သိုက် ခံလိုက်ရသော်လည်း အနိုင်မခံသော မေလင်းတို့အဖွဲ့က နီးရာ(မနာကျင်စေလောက်သော ပစ်ပေါက်ပစ္စည်း)များဖြင့် တန်ပြန် ပစ်ပေါက်ကြ၏။

တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ သူပစ်ကိုယ်ပစ် လမ်းကြောပေါ်မှာ ကျရောက်သွားနေ၍ နေဗလတို့နှစ်ယောက်သာ ခုံပေါ်မှာ မျက်နှာကပ်ပြီး ပြားပြားဝပ် နေလိုက်ရလေသည်တိုင် ကြက်ဥပုပ် သုံးလေးလုံးလောက် နေဗလခေါင်းကို လာထိမှန်သေး၏။ ညစ်ပတ်ပေကျန်စော်ကုန်လေပြီ။

အိမ်ထဲမှ စကားပြောနေသော လူကြီးတွေ သိသွား၍ အတင်းလာတားမှပင် ပစ်ပေါက်ပွဲကြီး ရပ်တန့်သွားလေသည်။

မေလင်းတစ်ယောက်လည်း ကြက်ဥအစိမ်းတစ်လုံး နဖူးထိခံရပြီး မျက်နှာပေါ် ကြက်ဥအနှစ်တွေ ပေကျံကုန်၍ မျက်နှာကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရရှာ၏။ ရေဆေးသန့်စင်ပြီး မိတ်ကပ်ပြန်ဖို့ဖို့ သန့်စင်ခန်းဘက်ကို မိန်းမဖော်တစ်သိုက်နှင့် ထွက်သွားကြ၏။

နေဗလလည်း ဧည့်ခံပွဲမှာ အလျှံပယ်ချထားပေးသော စနိုးတံဝါဖောက်ပြီး မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းဆံပင်တွေကို သုတ်သင်စင်ကြယ်လိုက်ရ၏။ ပြန်ဖို့ပြင်ခါမှ အတူပြန်လိုက်မည်ဆိုသော ကျော်ကျော်သိုက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် စကားကောင်းနေပြန်၏။

‘နေဗလ... သူက သူဇာခင်တဲ့ ငါတို့မြို့နယ်မှာ ကာယအလှမယ် ဒုတိယရထားသူပေါ့’

မိတ်ဆက်ပေးလာ၍ နှုတ်ဆက်ရပြန်၏။ သူဇာခင်က ဖော်ရွှေပုံရ၏။ ကျော်ကျော်သိုက်ကိုလည်း ပြန်နောက်ရွတ်တတ်၏။

‘ဘာမယ်ဘွဲ့မှ မရဘူး၊ သူ... တမင်လိုက်နောက်နေတာ၊

သူပြောတဲ့ မယ်က မယ်တော်ကိုပြောချင်တာ၊ အဲဒီ ကျော်ကျော်သိုက်ကလေး အရမ်းနောက်တာပဲ’

‘နင်မိန်းပြီး... ဖွင့်မပြောဘဲနေရင် နင်ရဲ့ မယ်ဘွဲ့ဆိုတာချည်းကို ငါက ဆက်ရှင်းပြမလို့ပါ၊ နင်က... ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုက်တော့လည်း ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ ပြောပြရတာပေါ့၊ သူက အနောက်မယ်တော်၊ အရှေ့မယ်တော်တွေလို မယ်တော်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ အရပ်လေးမျက်နှာမယ်တော်၊ အကြားအမြင် အဟောအပြောတွေ ဘာတွေတတ်တယ်၊ စိတ်ညှိုးပညာ လေ့လာလိုက်စားတတ်တယ်၊ မင်းကလည်း စိတ်နဲ့ပတ်သက်တာ လေ့လာနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ သူ့ဇာခင်နဲ့ တွဲရင် နေဗလလည်း အမြင်အကြားပေါက်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ အတွေးပါပေါက်ပြီး ရွာသာကြီးရောက်သွားနိုင်တယ်’

‘ဟယ်... ကောင်စုတ် ကျော်ကျော်သိုက်နော်’

နေဗလ အရှက်ပြေ ကြိတ်ရယ်ရင်း ကျော်ကျော်သိုက်ကို အံ့ခဲကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျော်ကျော်သိုက်နှင့် သူ့ဇာခင်တို့ အကြည့်တွေ တစ်နေရာဆီသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ရောက်ရှိရာကို နေဗလ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ လား... လား...။

လောင်စာဆီလောင်းပြီး အရှိခံလိုက်ရသော မီးတောက်လို ဟုန်းဟုန်းတောက်ပြီး နေဗလတို့အနားကို ရောက်ချလာသောမေလင်း။

‘ဒီလူကို... မကျေနပ်ဘူး’

မေလင်း ပြောလည်းပြော ဆောင့်လည်းတွန်းလိုက်၍ နေဗလနောက်ကို ခြေလှမ်းယိုင်ခတ် ဆုတ်သွားရ၏။ ကျော်ကျော်သိုက်နှင့် သူ့ဇာခင်တို့ အံ့အားသင့်ကြည့်နေကြ၏။ ကာယကံရှင် နေဗလဆိုလျှင် အံ့ဩလွန်း၍ ဘာဖြစ်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ အကြောင်းမဲ့ ရန်ရာခံလိုက်ရ၍လည်း ထောင်းခနဲ ဒေါသစိတ်နှင့် စိုးရိမ်မှုတွေ လုံးလိပ်ကပ်ပါသွား၏။ သတိဝင်လာသော သူ့ဇာခင်က...

‘မေလင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ဒီလူ လုပ်တာကောင်းသလား’

မေလင်းစကားကြောင့် ကျော်ကျော်သိုက်က...

‘ဒီလူ... နေဗလက ဘာတွေလုပ်လို့ မကောင်းရတာလဲ’

‘ဪ... ရှင်ကလည်း တစ်ဖွဲ့တည်းကိုး ဒီမှာ သန့်စင်ခန်းက အဝတ်တန်းမှာ လှမ်းထားတဲ့ အမျိုးသမီးဘောင်းဘီတွေကို ချိတ်တပ်ထားတဲ့ ဝါးလုံးနဲ့ လေဝင်ပေါက်ကနေ လှမ်းထိုးယူသွားတယ်၊ အဲဒါကို ဟိုနားက အောင်မြတ်တို့ အဖွဲ့ကတွေ့လို့ ဒီလူ နောက်သွားတာဆိုတာ အတပ်ပြောလိုက်တာပဲ’

မေလင်း စကားကြောင့် နေဗလ ထိတ်လန့်တကြား ပြာဝေသွားရ၏။ ကျော်ကျော်သိုက်ဆိုလျှင် ယန့်(ခ)ဆန်ဆန် ညှပ်ထားသော ဆံပင်တွေ ပို၍ ထောင်တက်သွားသလိုပင်။ သူ့ဇာခင် မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြင့်...

‘ဘယ်တုန်းက... ဖြစ်တာလဲ မေလင်း’

‘အခုလေးတင်... ဖြစ်သွားတာ၊ ဒီလူ ယုတ်ကန်းတယ်၊ ဘယ်မှာ... သွားဖွက်ထားလဲ၊ ဒီလောက်အထိ အနောက်ကြမ်းတာတော့ ရမ်းကားရာ ရောက်နေပြီ’

‘မင်း... မှားနေပြီ’

နေဗလ ပြန်ပြောနိုင်သော စကား။ ကျော်ကျော်သိုက်က...

‘ဟုတ်တယ်... တစ်ခုခု မှားနေတာတော့ သေချာတယ်’

ရှေ့နေဘွဲ့ ရယူခါနီးပြီဖြစ်သော သူ့ဇာခင်က စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် မေးလာပုံမှာ...

‘အခုလေးတင်ဆို... ငါးမိနစ်၊ ရှစ်မိနစ်အတွင်းကို ပြောတာလား မေလင်း’

‘ဟုတ်တယ်...’

‘ဒါဆိုရင်တော့... အဲဒါတွေ နောက်သွားတာ ကိုနေဗလ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုနေဗလက ခုအချိန်ထိ ငါတို့နဲ့ စကားပြောနေတာ၊ ခြေတစ်လှမ်းတောင် မရွေ့သေးဘူး၊ ငါနဲ့... ကျော်ကျော်သိုက်တို့ ရှိတယ်’

မေလင်း အပေါင်းအသင်း ရင်းချာဖြစ်သော သူဇာခင်က အခိုင်အမာ ပြောကြားလာ၍ တော်တော့၏။ သည့်တိုင်အောင် မေလင်း က ယုံကြည်နိုင်ပုံမရပေ။

‘အောင်မြတ်တို့... ပြောတာ ဒီလူမှ ဒီလူအစစ်’
‘အဲဒီ... အောင်မြတ်က ငချွန်ကောင် နှင် အောင်မြတ် အကြောင်း မသိသေးတာ အံ့ဩပါရဲ့’

မေလင်း အပါအဝင် အားလုံးက အောင်မြတ်တို့အဖွဲ့ကို ရှာ ကြည့်လိုက်၏။ မရှိကြတော့။ မေလင်း မျက်နှာ သွေးရဲတက်သွား၏။

‘သူ... တကယ် မဟုတ်ဘူးလား’
သူဇာခင်ကို တီးတိုးလေသံဖြင့်မေး၏။ သူဇာခင်က မဟုတ် ကြောင်း ကတိသစ္စာ ဆိုပြရသည့်အထိ ပြောဆိုဝန်ခံသောအခါ... ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။ နေဗလကလည်း ဖျတ်ခနဲ ကပ်လိုက်သွားပြီး မေလင်း ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

‘ဒါ... ဘာလုပ်တာလဲ’
‘မင်း... စော်ကားသွားတာ ပြန်တောင်းပန်’
‘အို... မတော်တဆ လူမှားသွားတာပဲ’
‘မင်းက... ဒီလိုကြေးလား’
‘ရှင်က... ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ မကျေနပ်ရင်... ခေါက်ခနဲ မှောက်လဲသေလိုက်’

‘မင်း... စော်ကားလွန်းတယ်’
‘ရှေ့က... ဖယ်’

‘မတောင်းပန်မချင်း မဖယ်ဘူး’

မေလင်းက နေဗလ၏ ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆောင့်တွန်း၏။ နေဗလက ကြိုတင်မြင်ထားသော အကွက်ဖြစ်နေ၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသာလှည့်တိမ်းပေးလိုက်သောအခါ မေလင်းခမျာ သူ့အားနှင့်သူ အရှိန်လွန်ပြီး ဟပ်ထိုးလဲပြီမလို ဖြစ်သွား၏။ နေဗလက မေလင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို သိုင်းပွေ့ပြီး အသာပြန်ထိန်းပေးလိုက်၏။

‘ရှင်... ရှင်... ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ’

‘လဲမှာစိုးလို့... ထိန်းပေးတာပါ’

‘မလိုပါဘူး... ကန်မ သေးသေးကို ထိစရာမလိုဘူး’

‘ခင်ဗျား... အသားလေး ထိတာကိုင်တာတောင် မခံနိုင်တော့ လောက် ရိခွဲပြီး ပဲ့ကျနေပြီလား’

‘ဟယ်... တောက်... တောလေဂျူပီး၊ ချိုကျိုးနားရွက်ပဲ့၊ ဘယ် လို လူစားနဲ့ လာတွေ့နေမှန်းကို မသိဘူး၊ သူဇာခင် မပြောတော့ဘူး လား၊ ဒီလူရမ်းကားကို’

‘အဲ... ဟို...’

သူဇာခင် အဲ ဟိုနေ့စဉ်မှာပင် နေဗလက...

‘ဘဝင်လေဟပ်၊ အရူးဇာတ်ခင်း အပြောကြမ်းခြင်းကြောင့် ယခုပင်မက နောက်နောင်ဘဝမှာပါ ရွံ့ခံတွင်း၊ အာပုတ်စော်နံ့ခြင်း ဝဋ်ဆင်းရဲဒဏ် ကျောကော့အောင် ခံနေရမယ့် မိန်းမစားမျိုးဟာ မင်းလို မိန်းမပဲဆိုတာ သိလိုက်ရပြီ။ ဒီမှာ မင်းမတောင်းပန်ရင် ဒီထက်ပိုကြမ်း လိုက်လို့ လွမ်းခန်းတွေ စီးရီးဆွဲကုန်ဦးမယ်၊ အခု... တောင်းပန်’

မေလင်းတစ်ယောက် ငိုသံပေါက်ပြီး ဟစ်အော်ခေါ်ပါလေ တော့သည်။ မေလင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းမတွေ တစ်ပြုံကြီး ရောက်ချလာ ၏။ မေလင်းနှင့် နောက်ပြောင်ဖက် လူငယ်တွေလည်း သူ့ထက်ငါ လူယက်ဝင်လာ၏။ မေလင်းကိုစိတ်ပူပြီး အလောတကြီးဝိုင်းမေးကြ၏။

‘မေလင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်ခံရလို့လား’
 ‘ပုရွက်ဆိတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုးဟပ်တို့၊ ပုရစ်တို့ တွေ့ရလို့
 လန့်အော်တာ ဖြစ်မှာပါ၊ ရေတိုက်လိုက် အလန့်ပြေသွားအောင်’
 ‘နေစမ်းပါဦး... ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ ငါမေးပါဦးမယ်’
 ‘ဒါဆိုမျိုး... ဆရာကြီး ဝင်လုပ်ပြီ’
 ‘လုပ်တော့... ဘာဖြစ်လဲ’
 ‘နင်တို့ကလည်း... တော်ကြစမ်းပါ၊ မေလင်းကို မေးရမှာ
 လား၊ နင်တို့... ရန်ဖြစ်တာကို နားထောင်ကြည့်ရမှာလား’
 နေဗလနှင့် ဖြစ်မှန်းသိသောအခါ ကျီးတွေလို ဝိုင်းအာကုန်ကြ
 ၏။ ကျော်ကျော်သိုက်က နေဗလကို အတင်းဆွဲထုတ် ခေါ်လာ၏။
 အားလုံး နားလည်သွားအောင် နေဗလ ပြန်ရှင်းပြချိန်မရ။ ပြောခွင့်
 မရအောင် တစ်ဖက်အုပ်စုမှ တရမန်းကြမ်း ပြောလာကြခြင်းကြောင့်
 ပင်။ ဧည့်ခံပွဲမှ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နေဗလ ဒေါကန်လာတာ
 ကို ကျော်ကျော်သိုက်က ဖြေသိခဲ့ပြောရ၏။ ဧည့်ခံပွဲမှာ ပေကျံလာသမျှ
 အသင့်ဆောင်ထားသော တစ်ရှူးစနိုးတာဝါတွေနှင့် သုတ်သင်စင်ကြယ်
 ကြရ၏။
 မိုးထစ်ချုန်းသံ ဝုန်းဝုန်းညနေရာမှ ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်
 သွားပုံမှာ ပုရွက်ဆိတ်လမ်းလျှောက်သံပင် ကြားရမလောက်ထင်ရ၏။
 နေဗလအာရုံမှာ မေလင်းနှင့် ထိခတ်သမျှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြန်မြင်
 စွဲမိပြန်၏။
 လက်တွေ့ကျကျ အိပ်မက်တွေပါ။
 အရသာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနိုင်တာကလွဲရင်...
 သူ့ ပင်ကိုယ်ပီနဲ့ သူ့ဉာဏ်အတိုင်း
 အပိုင်းပိုင်း အဆစ်ဆစ် ရှိုင်းစိုင်းသစ်လွင်...

* * *

အခန်း (၆)

ချစ်ရပါသော မေ... လင်း...
 မင်းသာ အမုန်းဆင်ရိုင်းကြီး ဖြစ်နေပါစေ။ ကိုယ့်ရင်ဘတ်
 ကြီးကျောပြီး အနင်းခံရဲတယ်။ နံပြားဖြစ်သွားတော့လည်း ဘာဖြစ်
 သေးလဲ။ မင်းကို ယိုသုတ်ပြီး ကျွေးလိုက်မယ်။ ရော့အင့် အီကြာကျေး၊
 အဲလေ နံပြား စတော်ဘယ်ရီယို၊ ထောပတ်၊ ချောကလက်ယိုတွေထက်
 ဆယ်ဆလောက်ကောင်းတဲ့ ယိုသုပ်ကျွေးမှာ။ နှပ်ချေးယို။
 မင်းကို ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးစာလောက်ရှိတဲ့ သတိရမှုတွေ
 သွန်ပြလိုက်ချင်တယ်။ နေနိုင်လိုက်တာ မေလင်းရယ်။ ရက်စက်တတ်
 တဲ့ နင့်နှလုံးသားကိုမှ နူးညံ့တဲ့ ငါ့နှလုံးသားက ပက်ပက်စက်စက်
 ကြီး ချစ်ခဲ့မိတာကိုး။
 ငါ့ အချစ်တွေက တဖြောင့်ထဲပါ။ နင့်အချစ်တွေက မိုးကုပ်
 စက်ဝိုင်းလိုလို သက်တံလိုလိုနဲ့ အရောင်တွေများတယ်။ ကွေးမောက်
 လွန်းတယ်။ နင်ဟာ မီးစတစ်ဖက်၊ ရေမှုတ်တစ်ဖက်နဲ့ မိန်းကလေးပဲ။
 နင့် အမုန်းတွေကို ငါ မုန်းတယ်။ နင့် အမုန်းတွေကို ပတ္တလား
 တီးသလို ဆုံးမပစ်ချင်တယ်။ ငါ့ အမုန်းတွေကတော့ နင်နဲ့တွေ့ရင်
 မလန်းတော့ဘူး။ မညှိုးပန်းကြီးပေါ့။ နင် သိမလား မေလင်းရေ။
 ဒီစာကို ရေးနေတဲ့အချိန်မှာ နင့်အကြောင်း ဆက်ရေးနေတာ ဖီလင်
 ပျက်သွားမှာစိုးလို့ အပေါ့အပါးတောင် ထမသွားဘူး။

မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ကြားမှာ နည်းလည်မှု လွဲနေတယ်။ အဲဒီ နားလည်မှုလေးက အာရုံတိုက်လောက်ပဲ ကျယ်ဝန်းပါတယ်။

နင့်အတွက်ဆို အသေခံရဲတယ်။

ကြက်၊ ငှက် အသေကောင်တွေကို လိုက်အလှူခံမှာကို ပြောတာ။

နင်ကတော့ ငါ့အတွက် အသေမခံရပါဘူး။ အဲဒါဆို အရှင်တော့ ခံရဲမှာပေါ့နော်။ အမုန်းခံရတာကို ပြောတာပါ။

နင်ပြုံးရင်လေ သိပ်မိုက်တာပဲ။ မိုက်ရင် ထောင်ကျမှာပေါ့။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ သိပ်လှတာပဲဆိုတော့လည်း ပြောရတာ ရိုးရိုးကြီး အရမ်းရွှင်းတယ်။

မလင်း...

နင့်ကိုလေ ငါက အသေပျင်းချင်တယ်။ နရင်းအုပ်တာကို ပြောတာ။ ငါ့ အချစ်ကို ဖော်ကားလို့ တန်ဖိုးမထားလို့။ ငါ့အချစ်က ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ရင်တောင် နင် ရှေ့ကနေ ခံတပ်ကြီးလို ကာကွယ်ထားမှာပါ။ အမြောက်နဲ့ထုလဲ မဖြူဘူး။ တိုင်းဗုံးနဲ့ခွဲလဲ မကွဲဘူး။

လှံစွပ်နဲ့ တက်လာတဲ့ ရန်သူကို အလံထူပြီး တိုက်ရဲတဲ့ ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန် အချစ်တွေပါ။ ဘယ်လောက်ချွန်သလဲဆိုတာ စမ်းကြည့်ပါလား။

ငါ့ကိုများ တေလေ ဂျိုးတဲ့ ချိုးကျိုးနားရွက်ပဲ့တဲ့။ ဂျိုးကထိုးတယ်။ တေလေက လျှောက်သွားနေတဲ့ကောင်။ သွားနေတဲ့သူ။ ဂျိုးကထိုးတယ် တေလေကသွားတယ်။ ထိုးသွားဆိုတော့ သွားထိုးပေါ့။ ဪ... တေလေဂျိုးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က သွားကြားထိုးတဲပေါ့။

ချိုကျိုးနားရွက်ပဲ့ကျတော့ ချိုကျိုးတော့ ခွေမရဘူး။ နားရွက်ပဲ့တော့ နားကွင်းမဝတ်ရဘူး။ ခွေမရ ဝတ်မရတဲ့ နားကွင်း ဟာ...

ရုပ်ကုန်ပြီ။ ဆက် မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။ နင် ငါ့ခေါင်းထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ။

တစ်ခါတလေ နင့်ကို ရင်နာချင်တယ်။ ရင်နာတာ မှောက်အိပ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ နင်ကမှ ကြင်နာမှု မပေးတာ။ လျှပ်စစ်ဓာတ်နဲ့ တိုပြီးပေးတဲ့ ကျဉ်နာမှုတွေပဲ ပေးနေတယ်။ နင့်အလှကြောင့် မာန်တက်နေတာပါ။ နင်တို့မှာ ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်ဆိုပြီး အဝါကျယ်နေတာပါ(အဝါ=လေ)

ငါကတော့ လေမကျယ်ဘူး။ အဝါပဲကျယ်တယ်။ (အဝါ=အသံ) အော်သံကျယ်ကြီးနဲ့ နင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ တလောကလုံး ကြားအောင် ပြောနိုင်တဲ့ မိတ္တူရိဖုန်းကို တီထွင်နိုင်ရင် ကောင်းမယ်နော်

‘ဒါ... ဘုံလေးလဲ’ ဆိုတာကို အော်မေးလို့ရတယ်။ သေပြီ ဆရာဆိုတာလဲ အော်လို့ရတယ်။ အိုလေးလှုပ်ပါဟေ့လဲ အော်နိုင်သလို လှုပ်လို့ရပြီ လှုပ်လို့ရပြီ ကိုသားစိုးနဲ့ ဖိုးချစ်ဖွဲ့ပြီဆိုတာလဲ ပြောလို့ရတယ်။ ကမ္ဘာကြီး ပြားရင် နင်နဲ့ငါ ဘာဖြစ်သွားမလဲနော်

ကြံဖန်ပြီး ကပ်သီးကပ်သပ် တွေ့ကြည့်ရတာလည်း အရသာတစ်မျိုးပဲ နင်ကော တွေးဖူးလား။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ဓာတ်ပြုလိုက်ရင် ဘာလို့ ကလေးတွေရတာလဲဟင် L ဆိုင်းဇီရဲ့ မရွှမ်းရဲသေးဘူး မောင်ရယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းသံကြားရင် နင်များ ငါ့အပေါ် အဲဒီလို ခံစားနေရမလားဆိုပြီး နင့်ကို သနားမိတာနဲ့ ငါ့မှာလေ မျက်ရည်ကွဲကောသီး လောက်ကြီးတွေတောင်ကျတယ်။

တကယ်ပြောတာ...

ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ လာအိပ်ပါလား။ ချိုင်းပတ်နဲ့ မနံ့ပါဘူးဟာ။ နင် မျက်ရည်ဝဲရင် သုတ်ပေးရအောင် တစ်ရှူးတွေဆောင်ထားတယ်။ ငါတို့ မဆွေးချင်ဘူးဟာ။ နင် ငါ့ကို ချစ်မယ်ဆိုရင် ငါပိုင်သမျှတွေ

စွန့်ရဲပါတယ်။ ငါ ပိုင်တာက အင်္ကျီအိတ်ထဲက အိတ်ဆောင်ငွေတစ်ရာလေး။

နင့် အသဲက ထိခိုက်ကွဲအက်လွယ်တယ်တဲ့လား။ သီချင်းထဲမှာ ပါတာကိုပြောတာပါ။ အသဲလေးကလည်း နုနုငယ်ငယ်လေးဆို။ ဆုံရမှာပါကွာ။ ငါက အချစ်ကိုစွန့်လွှတ် အနစ်နာခံတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ အပိုင်သိမ်းတဲ့ မိုင်နိုင်းအစ်ကပ်စေးပေါ့။

နင်နဲ့ငါ ဒီဘဝမှာပေါင်းပါရစေ။ နင်က ထဘီအသစ် ငါက ပုဆိုးအသစ်ဆိုရင်တောင် တို့တစ်တွေ တစ်နေ့နေ့တော့ အပေါင်ဆိုင်မှာ ဆုံဖို့နည်းလမ်းရှိပါတယ်။

နင်က တစ်ဆယ်တန် ငါက နှစ်ဆယ်တန်ဆိုရင် ဝယ်သုံးဖို့ရာ ပစ္စည်းမရှိလို့ လွှင့်ပစ်ထားရင်တောင် တစ်နေ့ အမှိုက်ပုံကြီးမှာ ပြန်ဆုံကြဦးမှာ မလွဲပါဘူး။ နင်နဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ ငါ့ရဲ့ အခြေခံမှတ်တမ်းကြီးလည်း ဒီမှာ Stop လိုက်တော့မယ်။

* * *

အခန်း (၇)

အမြင့်ဆုံး ပြန်နိုင်တဲ့ စင်ယော်သည် အဝေးဆုံးကို မြင်သည့် ငှက်မျိုး လောနုသံစင်ယော်ရဲ့ အတွေးအမြင်ကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်ရင် အဝေးဆုံးရောက်အောင် သွားနိုင်သောသူသည် အမြင့်ဆုံးကို မြင်သည် ဆိုရမည်ပင်။ မည်သို့ဆိုစေ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း တစ်ဆုံးကို အမှတ်သေတစ်ခုကနေကြည့်သလို အမှတ်သေတစ်ခုကနေ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း ဘီးကုတ်အမြင့်ဆုံး အမှတ်ကို လှမ်းကြည့်မိသလိုလို မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတစ်ခုအတွင်းက အဖြစ်အပျက်တွေ အပေါ်မှာ အဲဒီအတွေးအမြင်ဟာ အမြင်သေကြီးသာ ဖြစ်နေမှာပင်။ အမှတ်ရှင် တစ်ခုကနေ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း ဘီးကုတ်ကိုကြည့်ပြီး အမြင်ရှင် ဖြစ်နေဖို့ လူသားတစ်ဦးမှာ လိုအပ်သည်ဟု ဆိုပါက အမြင်ရှင်ကို ကျင်သုံးနည်းမျိုးစုံကို သုံးစွဲပြီး မေလင်းကို နေဗလ လေ့လာဖို့ အကြံရခြင်းမှာ...

‘အဲဒီ... မေလင်းဟာ သာမန် မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးကွ’
ကျော်ကျော်သိုက် စကားကြောင့် နေဗလ အံ့သြသွား၏။

‘ဘာဖြစ်လဲ၊ မေလင်း... အမြီးပေါက်နေလို့လား’

‘ထပ်... ဝေးလိုက်တဲ့ကောင်၊ မေလင်းဟာ... ထူးဆန်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒါကို ပြောတာ’

‘ထူးဆန်းတယ်၊ ထူးဆန်းတယ်တော့... မေလင်းက မျက်လှည့် လက်လှည့် စက်လှည့် ပဲခွက်နည်းတွေ တတ်နေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အံ့ဖွယ်သုတတို့ သုတစွယ်စုံတို့မှာပါတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်ပြတာတွေလေကွာ၊ ဘရိတ်ဓား မျှီတာ၊ ဓားတာတို့၊ လျှပ်စစ်ဓာတ် ကူးနိုင်တာတို့ ဆံပင်မှာ ပျားစွဲတာတို့’

‘တော်တော့...’

နေဗလ စကားမဆုံးခင်မှာ ကျော်ကျော်သိုက်က ပိတ်အော် ပစ်လိုက်၏။ နေဗလက...

‘မင်းက... ရှင်းအောင် တစ်ခါတည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပါလား၊ ဘာလို့... မပြည့်စုံ တုံးတိတ် စကားတွေပြောပြီး ရှုပ်အောင် လုပ်နေရတာလဲ’

‘ငါ... မှားတယ်၊ မိချောင်းမသားကိုမှ လျှာရှည်ပြမိတဲ့ အပြစ်၊ အထူအပါးဆိုတာ မင်းလိုကောင်မျိုးကို ပြောတာဖြစ်မှာပဲ၊ ထူတဲ့နေရာကျရင် ထူသလား မမေးနဲ့၊ ပါးတဲ့နေရာကျရင်လည်း လှစ်ခနဲ ဝှစ်ဝှစ်ဝှစ်ဝှစ်နဲ့ ဖြစ်ရော’

‘မင်းကမှ... အပြောမတတ်တာ ကျော်ကြီးရာ၊ အပြောမတတ်ရင် ထမင်းတောင် ငတ်လိုမယ်၊ တခြားနိုင်ငံတွေမှာ...’

‘အပြောမတတ်ရင် ဆံသလိုမျိုးဆိုတာပဲ ကြားဖူးပါတယ်’

‘ငါ... ထွင်ပြောလိုက်ပြီကွာ’

‘မေလင်းအကြောင်း ပြောနေတာကို မင်း စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလား၊ ဒါဆိုလည်း တခြားအကြောင်းပဲ ပြောမယ်’

‘ငါက... သိပ် အချိန်ဖြုန်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လေ့လာဖတ်မှတ်စရာလေးတွေ အချိန်ပြည့် ရှိနေသေးတယ်’

‘ဘာလဲ... စိတ်ညှိပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေ... ကြပ်ကြပ်ဖတ်၊ ကြာရင်... မင်းအိမ်က

ပြောသလို စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံရောက်မယ့်ကောင်ဖြစ်မယ်’

‘စိတ်ညှိပညာရယ်လို့ သီးသန့်မထားပါဘူးကွာ၊ ဒါ... တို့လူငယ်တွေဆိုတာ ပညာရှာရင်ရှာ၊ မရှာရင် စီးပွားရှာ၊ အဲဒါမှ... မရှာရင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ရှာနေမှာပေါ့ကွာ၊ အလကားနေရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘီယာဆိုင်မှာ အဆာပြေ အစားအသောက်ဆိုင်တွေမှာ အရေမရ အဖတ်မရ စကားတွေနဲ့ လေသေနတ်ပစ်နေကြရင် ကြာတော့ ဘာမှတိုးတက်မှုမရှိတဲ့ လူဂင်းပိတ်ကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။

‘ဟေ့ကောင်... ကျုပ် နားဂင်းပိတ်တို့၊ နွားမဂင်းပိတ်တို့ပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ လူဂင်းပိတ်ဆိုတာကတော့ မကြားဖူးဘူး၊ ဪ... ဟော် မင်းဟာ ငထွင်ကြီးကို ထွင်ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘မင်းက... အထူအပါး နားလည်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ပေါက်လွယ်တာပေါ့’

‘ဒါပေါ့... ဒါပေါ့...’

‘မင်းရဲ့... ဦးဂျမ်းပုဆိုးသစ်ကလေးကို မင်း မနောမြောဘူးလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘ပေါက်လွယ်လို့လေ၊ မင်း... ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာနေလို့ မီးပွားကျပြီး ပုဆိုးမီးပေါက်နေပြီ ကျော်ကြီးရဲ့’

‘ဟေ့... ဘေး... ဟား... ဟုတ်ပါကွာ၊ မင်းပြောတာနောက်ကျ... မှပဲ၊ မီးပွားကျကတည်းက လက်နဲ့ရိုက်ချပြီး မီးငြိမ်း... ပါလား နေဗလရဲ့’

‘... ပြောနေတာကို မင်းမှ သဘောပေါက်မလွယ်ဘဲ’
‘ဟေ့... ပြာသိုက်က ပုဆိုးကို မီးပွားထခါပြီး လက်မထိပ်လောက် ပေါက်သွားသော မီးပေါက်ရာကိုကြည့်ကာ တောက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေ၏။

‘ပုဆိုးအသစ်ကြီးကွ၊ ဝယ်ထားတာမှ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်’

‘အသစ်ပြန်လိုချင်လို့လား...’

‘ဘယ်သူမဆို အကောင်းပြန်လိုချင်တာပေါ့’

‘မင်း... ဘိုးအကြီးက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးမှာလား’

နေဗလက သဘောကျသလို ကျိတ်ပြုံးလေ ကျော်ကျော်သိုက် မခံချို မခံသာဖြစ်လေ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သားသားကြီး ရောက်ချလာ၏။ သားသားကြီးက မှီအပ်နေသော ပါးစုံကြီးတွေပြကားပြီး လှမ်းပြုံးပြ၏။ ဝတ်စုံနေသော ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်စားပွဲရဲ့ ခွေးခြေပုလေးပေါ်ကို အိခနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။

‘ထိုင်ခုံတော့... ဝက်ဖင်မျှတာ ခံလိုက်ရပြီ’

နေဗလက အသောဖောက်တော့ သားသားကြီးက သူ့မူဟန် ရယ်သံအတိုင်း ဟီးဟီး။ ရှုံတွတွ ဖြစ်နေသော ကျော်ကျော်သိုက်ကို ကြည့်ပြီး သားသားကြီးက...

‘ကျော်ကြီး မျက်နှာပျက်နေပါလား၊ အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေတုန်း နဖူးပေါ်ကို ငှက်ချေးပါချသွားတယ်နဲ့တူတယ်’

ဗာဒရိပ် ကဖီးမို့ ဗာဒပင်အောက်မှာ စားပွဲခင်းထား၏။ စာငှက်ကလေးတွေ လူးလာခေါက်တုံ့ လာနားသော ဗာဒပင်ဖြစ်၍ ငှက်ချေးပါချတာကို မကြာခဏ သောက်သုံးသူတွေ ခံစားရ၏။ တချို့ဆိုလျှင် သောက်သည့် ခွက်ထဲကျတာကိုပင် မသိလိုက်။

နေဗလက ကျော်ကျော်သိုက် ပေါက်သွား၍ နှာကောက်နေသည့် အကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ သားသားကြီး မျက်လုံးပေါက်ပိတ်အောင် ရယ်ပါလေတော့သည်။ ကျော်ကျော်သိုက်က ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေသံ ပြောလိုက်ပုံက...

‘ဒီမှာ... ဝက်မ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ လာမြူးနေတာလဲ’

သားသားကြီးက ဟီးဟီးမပျက် ကျောင်းမှာကတည်းက တွဲဖက်တွေမို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိနေကြ၏။ သားသားကြီး လှောင်ရယ်သည်ကို မကျေနပ်သော ကျော်ကျော်သိုက်က...

‘ရယ်ပါ... မင်းကြီးတော် လင်နောက်လိုက်သွားလို့ သိပ်ပျော်နေတာပေါ့လေ၊ သားကြီးနော်... မင်းအကြောင်းကို ငါ သိသလောက် ပြန်ဖော်ပြောလိုက်ရရင် ဒီထက်တောင် ရယ်ဖို့ကောင်းသွားဦးမယ်’

သားသားကြီးက...

‘ရယ်စရာ ကောင်း... ရယ်တာပဲ၊ မင်းဆီက... ခွင့်ပြုချက်တောင်းနေရဦးမှာလား၊ ငါ့အကြောင်း... ဖော်ရင်ဖော်လေ၊ မင်း... အကြောင်းကို ငါလည်း ဖော်မှာပဲ’

‘မင်းတို့က... ကိုယ်စီလျှို့ဝှက် အကြောင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား’

ကျော်ကျော်သိုက်က လက်ဖက်ရည်ဖန်ချိုကို ချိုက်ခနဲမော့သောက်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် သိမ်းသပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဆေးလိပ်အစီခံထိ တိုနေတာကို မီးကောက်ညှိနေ၏။

‘နောက်တစ်လိပ် ညှိသောက်ပါလား’

‘ဆေးလိပ်ဆိုတိုမှ မိန်းမဆို ပျိုမှ ကြိုက်တာကွ၊ ဒီကောင်... သားကြီး ဟိုတလောက သူ့ကိုယ်သူ ပိန်ချင်လို့ဆိုပြီး ဝိတ်သွားချတာ တစ်လအတွင်း ဝိတ်ကျစေရမယ်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာပါတဲ့ဆိုင်က နှိပ်စက်လိုက်လို့ တစ်ပတ်လောက် ဒဏ်ရာတွေပိပြီး အိမ်ထဲမှာ ဖျားသွားတာနဲ့ ကျိတ်ကုလိုက်ရတယ်လေ’

‘ကျော်ကြီး... မင်း ငါ့ကို ဖော်တီးမလုပ်နဲ့’

‘လုပ်မှာပဲ... သားကြီး မဟုတ်လို့လား၊ မင်းကို ချွေးပေါင်းချောင်ထဲမှာ တစ်နာရီလောက် ထည့်ထားတာလေ၊ ခေါင်းလေးပဲ’

ဖော်ထားတာ၊ ပေါင်းချောင်ထဲမှာ တရုတ်ဆေးမြစ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ မီးအိုးကြီးကို ဖင်ခုထိုင်သလို ခုံနဲ့ခုထိုင်ပြီး မင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို ပေါင်းတင် အဆီချလိုက်တာ၊ တင်ပါးမှာ သွေးစုနာတွေပေါက်၊ ချိုင်းကြားမှာ ကိန္နရီနာတွေပေါက်နဲ့ အထိအခံ ကြွေပန်းကန်လို ကျွတ်စုပ်သပ်ပြီး ခံစားလိုက်ရတာ၊ မင်းအိမ်က ပြန်ပြောပြလို့ ငါသိလိုက်ရတယ်၊ ရှက်လို့ဆိုပြီး မင်းက ဖုံးဖိထားပေမယ့် ပေါ်ချိန်တန်ပေါ်မှာပဲ၊ ဟား... ဟား... အဆီကျအောင် ဗိုက်ကို စက်ခါးပတ်ကြီးနဲ့ အတင်းလှုပ်ခါချတာ ခံရတယ်၊ ကြိုးခုန်ခိုင်းတယ်၊ အဆီမကျဘဲ ဟိုဟာကျလို့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း မိုးပေါ်ထောင်ပြီး စက်ဘီးနင်းလိုက်ရသေးတာ ကော ဘာပြောဦးမလဲ။

‘ဪ... မင်းက ဖော်ရက်တယ်ပေါ့၊ မင်းကျတော့လည်း ဘာထူးလဲ၊ အခု... မင်းလိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးက ငါ့ အသိကွ၊ အဲ... ဒီကောင်မလေး ပြန်ပြောလို့ ရယ်လိုက်ရတာ၊ အူကို... နာနေတာပဲ၊ ကောင်မလေး... မင်းကို အချစ်စမ်းတဲ့ အနေနဲ့ မအတွက်ဆို မောင် အသေရဲလားဆိုပြီး ဆေးတွေတိုက်လွှတ်လိုက်တာ မင်းက ရဲရဲကြီး သောက်ချလာတယ် အံ့ရောကွာ’

‘ဘာတွေ... တိုက်လိုက်တာလဲ၊ သွေးဆေးလား၊ လျက်ဆားလား၊ အင်ဒရင်းလား၊ လျှာပွတ်ဆေးလား’

‘ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကေသီပန် သွေးပုတ်ချဆေးတွေလေ’

နေဗလနှင့် သားသားကြီးတို့ ကြိုတင်စည်းဝါးကိုက် တိုင်ပင်ထားသလို ဝါးခနဲ ထရယ်ကြ၏။ တစ်ပေး... အကြောင်း တစ်ယောက် ဖော်ပြကြရင်းနှင့် မဆီမဆိုင် မေလ... ကြောင်းကို ရောက်သွား၏။ မေလင်းကို သားသားကြီးလည်း သိနေ၏။

‘မင်းတို့... မေလင်းအကြောင်း သိပြီး ငါ မသိရသေးတာ

ဘာလို့လဲ၊ ငါလည်း... ဘယ်အားမှာမှ အိပ်ပျော်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

‘ဘာလဲ... မင်းပဲ အိမ်တွင်းအောင်းပြီး စာအုပ်တွေလေ့လာ၊ ဟိုဟာစမ်းသပ်၊ ဒီဟာစမ်းသပ်နဲ့ လုပ်ချင်လို့ ငါတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်ပြီး တစ်နှစ်လောက် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီး နေခဲ့တာ အမှတ်မရတော့ဘူးလား’

‘ဪ... အဲဒီတုန်းက မင်းတို့နှစ်ယောက် မေလင်းကို သိသွားကြတာပေါ့၊ ဟုတ်နိုင်တယ်၊ ဟုတ်နိုင်တယ်’

‘ဟုတ်ကို... ဟ... ဟ... ငါက... ငါ့ဘာသာငါ ငါ့ကို တခြား အပေါင်းအသင်းတွေသိက တဆင့် ကြားရက အကြောင်းလေးတွေသိလား၊ ဒီအခါက သားကြီးက တခြားအဖွဲ့တွေက တဆင့် ငါ့လိုပဲ သိလာတာ၊ ငါတို့... နှစ်ယောက် ဆုံဖြစ်လာတော့ မေလင်း အကြောင်း အမှတ်မထင် ပြောဖြစ်ရာက နောက်ဆုံတိုင်း အမှတ်တရ ပြောဖြစ်နေကြတော့တာပဲ၊ အဲဒီလောက်အထိ မေလင်းက ငါတို့ လူငယ်တွေအပေါ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်တယ်’

‘နေစမ်းပါဦး... ကျော်ကြီးရ၊ မင်းနဲ့... သားကြီးက မေလင်းကို ကြိုက်ကြိုက်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်... ကျိတ်ကြံနေကြတာလား’

ကျော်ကျော်ဆိုက်နှင့် သားကြီးတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

‘ငါတို့မှာ... မေလင်းနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ဘယ်လိုဖိလင်ရှိရှိ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက... မင်းကို မေလင်းနဲ့ ကြိုးညှိပေးချင်လို့ ညကတည်းက ငါနဲ့သားကြီး ဖုန်းဆက်တိုင်ပင်ထားကြတယ်၊ မင်းက... စိတ်ညှိပညာစွမ်းတယ်၊ မင်း... တစ်ခါက စိတ်ညှိပညာနဲ့ ညှိလိုက်တာ အခြောက်ကြီးသုံးယောက် အတင်းလိုက်လာ

၅၆

ချစ်များရှင်

လို့ ငါတို့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးလိုက်ရသေးတယ်လေ၊ တစ်ခါက လည်း အဖြစ် စမ်းသပ်တယ်ဆိုပြီး အာပုံရောင်းတဲ့ ကုလားမကြီးကို စမ်းသပ်လိုက်တာ၊ ဟရေး... မောင်လေး မမားချစ်တည်းရေးဆိုပြီး အတင်းလိုက်လာလို့ Taxi ငှားစီး ပြေးရတာ မှတ်မိသေးတယ်၊ သားကြီးက... မင်းရဲ့ စိတ်ညှို့ပညာစွမ်းတယ်လို့ အခုထက်ထိ မထင်ချင်သေးဘူး၊ သူ ထင်နေတာက မင်းမှာ ဆရာကောင်း သမားကောင်းနဲ့ တွေ့ပြီး ပီယဆေးတွေ အဆောင်လက်ဖွဲ့ အစွမ်းထက်တာတွေရှိတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ငါတောင် အဲဒီလို ထင်တင်တင်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကျော်ကျော်သိုက်က ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ပြီး သားသားကြီးကို စကားဆက်ပြောဖို့ မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

သားကြီးက အထာသိနေ၍ လာချပေးသော လက်ဖက်ရည် ဝှစ်ခန့် တစ်ကျိုက်ကျိုက်လိုက်ပြီး လည်ချောင်းဟန့်ကာ ရှင်းလိုက်၏။

ပြီးမှ...

‘မင်းအနေနဲ့... မေလင်းကို စိတ်ညှို့ပညာနဲ့ ဆွဲဆောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါတို့ ခပ်ထင်ထင်ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့်... မင်းကို မေလင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြဲတမ်း သွေးပူသွေးဆူ နေအောင်လို့ ငါတို့ နှစ်ယောက်က အခုလို မေလင်းဦးကာ ဖွင့်နေရတာပဲ နေဗလရေ’

နေဗလက အတွေးကို အဝေးမြင်ကွင်း တစ်နေရာ စူးစိုက်ထား၏။ သားကြီးက အသာလှုပ်ပြီး သတိပေးလိုက်မှ နေဗလ စိတ်အိုက် ပင်ပန်းသွားဟန်ဖြင့်...

‘စိတ်ညှို့ပညာဆိုတာ မင်းလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရတဲ့ ပညာမဟုတ်ဘူးကွ၊ နောက်ပြီး... မင်းတို့ထင်သလို ပီယဆေးတွေ၊ မျက်နှာပွင့်ဆေးတွေ ငါ့ဆီမှာ ဘာဆိုတာမှ မရှိဘူး၊ အကောင်းဆုံးနည်းက မင်းတို့ဘာသာ မေလင်းကို သဘောကျ နှစ်သက်ရင် သွေးရိုးသားရိုးကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လိုက်ကြပေတော့’

နှစ်ယောက်စလုံးက ကန်တန်တန် ကြည့်ကုန်ကြ၏။

ကျော်ကျော်သိုက်က...

‘မင်းက... မေလင်းကို သဘောမကျဘူးလား၊ မညာနဲ့နော်၊

ကျိန်တွယ်ပြောရမှာ’

‘ဘာမှ... ကျိန်တွယ်ပြောစရာ မလိုဘူး၊ ဒီလောက်ဟေ့ နေတဲ့ မိန်းမကို Stop’

သားကြီးက ဂျစ်တစ်တစ်ကြည့်ရင်း...

‘သဘောမကျဘူးဆိုရင်... ကျိန်ဆို ကျိန်ပြရဲရမှာပေါ့’

‘ငါနဲ့က... ကမ္ဘာရန်’

‘အဲဒါက... မင်းအထင်ပဲ နေဗလ’

‘ဒါဆို... မေလင်းဘက်က အမြင် ဘယ်လိုလဲဆိုတာ မင်းတို့ ဝေဖန်ပြောပြစမ်းကွာ’

သားသားကြီးက ဟီးခနဲ ရယ်လိုက်၏။ မေလင်းနှင့် ဘုမောက်ကျသည့်အကြောင်းကို ကျော်ကျော်သိုက်က ဖုန်းနှင့်တိုင်ပင်စဉ်က အကုန်ပြောပြထား၊ သားကြီး သဘောပေါက်ဟန်တူ၏။

‘ငါ့... အထင်တော့ မေလင်းက မင်းပါးကို ပလာတာရှိက် နှာခေါင်းကို အိကြာကွေးလိုဆွဲ၊ မျက်လုံးကို ကြက်ဥပေါင်မုန့်လုံးကြော်သလိုကြော်၊ ပါးစပ်ကို...’

သားသားကြီး စကားမဆုံးခင်မှာ နေဗလက သားသားကြီး ပါးစပ်ထဲကို အိကြာကွေးတစ်ချောင်း အတင်းလိုက်ထည့်ပြီး ပိတ်လိုက်ရ၏။ သားကြီး စကားရပ်တော့ ကျော်ကြီးက ဆော်တီးလာပုံက...

‘ငါကတော့... မေလင်းအနေနဲ့ နေဗလကို စတင်ပတ်သက်လာရသူအဖြစ် အမုန်းနဲ့ အသိအမှတ် ပြုထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် သတိပြုမိနေလောက်ပြီလို့ ထင်တာပဲ၊ နေဗလနဲ့ မေလင်းလို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံဖြစ်ရင်တော့ ဆုံတွေ့ခိုက်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အခြေ

အနေပေါ်မှာ မှတည်ပြီး... ပြီး... ပြီး...

ကျော်ကျော်သိုက် ပါးစပ်ထဲကို စမူဆာ ထိုးခွဲပေးလိုက်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး နှားညီနောင် စားမြဲပြန်သလို ပါးစပ်ထဲရှိတာ ညံ့က် ညက်ဝါးပြီး နေဗလကို အမျက်သိုဟန်ဖွဲ့ပြီး ဆိုင်ကြည့်နေကြ၏။

‘မင်းတို့ ပြောမှာ ကြာတယ် ရှည်တယ်၊ ငါ... သဘော ပေါက်ပြီ၊ မင်းတို့... ဖြစ်စေချင်သလို ငါ့ဘက်က ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ဆိုတာ ငါ စဉ်းစားမယ်၊ မနက်ဖြန် အဖြေပေးမယ်ကွာ၊ ကဲ... အဲဒီလို မေလင်းကို ငါ စိတ်ညှိပညာနဲ့ ရအောင် ညှိဆွဲနိုင်ပါပြီတဲ့ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ’

ကျော်ကြီးက နေဗလ နားပန်ကို ရှုပ်တီးပြီး...

‘ထိုင်ကန်တော့လိုက်ပေါ့ဟဲ့၊ ငထူ ငထိုင်းရဲ့’

သားကြီး လက်သီးဆုပ်ပြီး ငှေ့ယမ်းအချိန် ယူလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ အရှိန်ပြင်းပြင်း ရွယ်လိုက်စဉ် နေဗလ၏ လက်ခြေတွေ အကွက်စေ့ အမြန်ကာလိုက်၏။ ဆတ်ခနဲ ပေါင်တွင်းကြောကို လိမ်ဆွဲခံလိုက်ရ၏။

* * *

အခန်း (၈)

စိတ်ညှိပညာ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို နေဗလ ပြန်လည်လေ့ကျင့်နေရ၏။ တစ်လနီးပါးလောက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အနားယူထားရာမှ စိတ်ပညာကို ပြန်လည်လေ့ကျင့်ရခြင်းမှာ အစဉ်း၌ အနည်းငယ် ခက်ခဲသော်လည်း ယခင်က လေ့ကျင့်မှု အခြေခံ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှိထား၍ မကြာမီမှာ ပြန်လည်ချောမွတ်လာ၏။ စိတ်ပြန်လွင့်လွယ်မှုကို အာရုံစည်းညှိတ်မှုရှိအောင် ပြန်လည်နွေးယူပြီးသောအခါ စိတ်သည် တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း အခြေအနေမှာ တည်ငြိမ်လာ၏။ အားကောင်းလာ၏။ စွမ်းအားကြီးလာလာ၏။

စိတ်ညှိပညာဖြင့် ချိန်သီးတွေ လှုပ်ယမ်းလာနိုင်၏။ တစ်နေ့လျှင် လေးနာရီခန့် လေ့ကျင့်ရာမှ နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေမှာ သုံးနာရီ လေးဆယ့်ငါး၊ သုံးနာရီခွဲ၊ သုံးနာရီဆယ်ငါးမိနစ်၊ သုံးနာရီ နှစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါး၊ နှစ်နာရီခွဲ အစရှိသည်အချိန်တို အတွင်းမှာပင် စိတ်ညှိစွမ်းအင် တိုးတက်မြင့်မားလာ၏။ ထိုသို့ လေ့ကျင့်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် နေဗလတစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာ ခရီးထွက်ရကိန်း ဆိုက်လာ၏။

နေဗလအိမ်မှ မိဘတွေက နေဗလကို မန္တလေးခရီးသွားခိုင်း၏။ လူရေးနှင့် စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခုအတွက် နေဗလကို မျက်နှာလွှဲပြီး တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းပင်။ အမြန်ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပြီး မန္တလေးခရီးကို စတင်ခုတ်ခောင်းမည့်သူ။

ရထားပေါ်ကို လတစ်စင်းဖြာကျပြီး ရောက်ချလာသလို နတ်သမီးတစ်ပါး နတ်သက်ကြွေကျလာသလို ကြွေကျလာသော မေလင်းက နေဗလရဲ့ ထိုင်ခုံရှေ့မှာ ခရီးသွားတစ်ဦး လာဖြစ်နေ၏။ မေလင်းတစ်ယောက်တည်း ခရီးဆောင်သေတ္တာကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်က လိုက်ပို့နေရာချပေး၏။ မေလင်းက နေဗလကို ရုတ်တရက် မမြင်။ နေဗလက မေလင်းကို မြင်ကတည်းက စိတ်ညှို့ဖို့နေနေသာသာ အံ့ဩလွန်း၍ ငုတ်တုတ်မေ့သလိုဖြစ်နေတာကိုပင် အတင်း ကိုယ့်ဘာသာ ဣန္ဒြေဆယ်ယူလိုက်ရ၏။

ရထားထွက်ဖို့ အချက်ပေး ကြော်ငြာသံ ထွက်ပေါ်လာမှ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ နေရာရသော သူမခုံမှာ သူမ ထိုင်ချလိုက်တာ တွေ့ရ၏။ သူမအပါးမှာ နေရာရနေသော အဒေါ်ကြီးမှာ သူမနှင့် ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်ပုံမရ။ မေလင်းတစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာပုံရ၏။ ယခုခေတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားသည်မှာ သိပ်ပြီး အဆန်းမဟုတ်တော့။ မိန်းမသားပင်ဖြစ်ငြား ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်ဘောင်တန်း လှုပ်ရှားလာနိုင်ကြလေပြီ။ နေဗလ ဘေးမှာလည်း အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ပိန်လိုသော ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် လူမမာတစ်ဦး သဖွယ် ခုံပေါ်မှာ ဖိုလဲ့ထိုင်နေ၏။ နေဗလက ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ နေရာမရသော နေဗလဘေးမှ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် မေလင်းဘေးမှ အမျိုးသမီးကြီးမှာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြပုံရ၏။ တစ်ခရီးတည်း အတူသွားဖြစ်ကြသူများ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေတာ တွေ့ရ၏။ ရထားလက်မှတ် အဝယ်နောက်ကျ၍ ဘေးခုံတွေမှာ ရကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

မေလင်းက မိုင်ပေါင်းသုံးရာကျော်ခရီးကို အတူသွားရမည့် တစ်ခရီးထဲသွား အနီးအနားမှ လူလွေကို လျှပ်စာပြတ် အကဲခတ်လိုက်၏။ နေဗလက အားကစား စာစောင်ဖြင့် မျက်နှာကွယ်ပြီး စာ

ဖတ်နေဟန် ဆောင်လိုက်၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့သွားလို့ ဘာမှ အကြောင်းမဟုတ်နိုင်သော်လည်း မေလင်းမှာ သာမန်မိန်းကလေးတွေနှင့်မတူ။ တမူထူးခြားတာ ရှိနေသည်ဆိုတာ ကျော်ကြီးနှင့် သားကြီးတို့ဆီမှ ကြားဖူးနားဝ ရှိထား၍ လူကြားထဲ ပြူးပြီထဖြစ်နေမှာစိုးသဖြင့် လိုရမယ်ရ ကြိုတင်ကာကွယ်သလို ဒိုင်ရှီလေးလုပ်နေလိုက်ခြင်းပင်။ အာဆင်နယ်ရဲ့ တိုက်စစ်မှူး ဟင်နရီရဲ့ ရုပ်ပုံပုံကြီးချဲ့ထားသော မျက်လုံးနှစ်လုံးနေရာတွင် လက်ညှိုးနှင့် အသာဖောက်ထားသဖြင့် မေလင်းကို နေဗလ ချောင်းကြည့်မြင်နေရ၏။

မေလင်းအနေနှင့် ရုတ်တရက် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အားကစားစာစောင် ဖတ်နေသောသူဟု ထင်ရမှာပင်။ လှမ်းကြည့်လျှင်လည်း ဟင်နရီရဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက် တစ်သလွှာစွဲနေသည်ဟုသာ ထင်ကောင်းထင်သွားနိုင်စရာရှိ၏။

ညရထားစီးရသည်မှာ ပြင်ပမြင်ကွင်းတွေကို မမြင်ရသော်လည်း မိမိနှင့်နပ်ပြီး စီးလိုက်ရသည်မှာ အရသာ။ သံစကား အကန့်ထဲမှာ လိုက်ပို့သူတွေပင် မရှိတော့။ အပြင်အကန့်မှာ ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်နေကြ၏။ ခရီးသည်တွေ ရထားပေါ်မှာ နေရာယူပြီးကြချိန်မှာ အချက်ပြမြည်သံနှင့်အတူ ငြိမ်ခနဲ ရထားတွဲကြီး ခရီးစခွေ ဘီးကို လိမ့်ချလိုက်လေပြီ။

စကြိုန်အပြင်ဘက်မှာ လိုက်ပို့သူတွေ ရှိနေ၏။ မေလင်းတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပြတင်းဝမှာ လက်ကလေးဝှေ့ယမ်း ပြနေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ပြန်လက်ပြသူတွေက ဒုနဲ့ဒေး။ ရထားဘီးလိမ့်သံကဂျိမ်းဂျိမ်းဂျိတ်ဂျိတ် မြည်စပြုလာ၏။ ပုခွန်တောင် ဘူတာအဝင်မှာ ဥဩဆွဲ၏။ သယံဇာတကုန်အလွန်မှ ဝေးရိပ်တံတားကို ဖြစ်ကျော်ပြီးသည်နှင့် အဝေးပြေးခရီးကို စတင်ဖို့ စက်ရှိန်ကို ရထားဘီးနှင့် သံလမ်းလွတ်၊ လွတ်ခနဲ လွတ်ခနဲ ဖြစ်သွား

မတတ် ကျွမ်းကျင်ကျွမ်းကျင်တင် မောင်းလေတော့သည်။

ကြည့်စမ်း စာစောင်ကွယ်ဖတ်ပြီး မေလင်းလုပ်သမျှကို တရစပ် အကဲခတ်နေရ၍ ရထားပြင်ပ မြင်ကွင်းတွေကို စိတ်လိုလက်ရ မကြည့်ဖြစ်လိုက်။ ကွင်းပြင်တွေအရောက်မှာ ပွေးပွေးရေးရေး လှနေသော လံရောင်တွေ ငက်ပက်စက်စက် ဖြန့်လင်းလှပနေတာကို ရင်သပ်ရှုမောသွားရတော့၏။

စက်ရှိန်မြင့်ကာနီးလျှင် ဥဩသံမြည်စွဲပြီး လယ်ယာမြေရပ်ငယ်တစ်ခုတေ ပြေးဝင်သွားသကဲ့သို့ ခံစားထင်မြင်နေရသော ရထားစီး ခရီးသည် နေဗလတစ်ယောက် ဩကာသ လောကကြီးရဲ့ လရောင်စီးဖျန်း ခင်းကျင်းရှင်းသန့်နေပုံ အလှတရားကို ငေးမောခံစားလိုသော်လည်း ကွယ်ကာထားသော စာစောင်ကို မချရဲ။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်ကိုပင် မလှန်ရဲ။ အထက်တန်းတဲ့ လုံလောက်အောင် ပေးထားသော လျှပ်စစ်မီးအလင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသူတွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး မြင်နေစေနိုင်ပြန်သည်။

မေလင်းမှာ ငမိုးရိပ်တံတား မရောက်ခင်အထိ ရထားပြင်ပ ရှုခင်းတွေကို ငေးမောလိုက်လာ၏။ သကြားလုံး ငုံထားတာကို အရသာခံဝါးနေ၏။ ငမိုးရိပ် တံတားကျော်သည်နှင့် ပဇာ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ နေဗလရှိရာ လှမ်းအကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် သူမ အနားမှ ခရီးသွား အန်တီကြီးက လက်ဖက်ချိုင့်ထုတ်စားလို့ မေလင်းကို ဧည့်ခံကမ်းပေးလာ၏။ ပထမ မေလင်းက အပြုံးနှင့် ငြင်းဆန်၏။ မရသောအခါ ချိုင့်ကိုယူပြီး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ဟန်ပြခပ်စား၏။ စားကောင်းသွား၍လား မသိ။ ပိုင်ရှင်အလစ်မှာ ဆတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် သုံးလေးခွန်း ခိုးတွယ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူမဟုတ်သလို တစ်ရှူးပေါ်နှင့် ပါးစပ်ကို တို့သုတ်ရင်း အန်တီကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကားဖြင့် ပြန်လည်၍ ခွက်ကမ်း၏။

နေဗလတေးမှ အဖွားကြီး လူမမာသည်ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း အပူသမား ဟုတ်ဟန်မတူ။ အအေးသမား ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ပြတင်းတံခါးကို ထမပိတ်ခိုင်း။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးက ရထားစထွက်စဉ်ကလိုပင် ခုံပေါ် ခွေခွေလေး မှီထိုင်လိုက်ပါလာနေပြီ...

မေလင်းတစ်ယောက် ဘေးချင်းကပ် ထိုင်ခုံမှာ အန်တီကြီးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ဖြစ်သွားကြ၏။ နေဗလမှာ အနားမှာ ကပ်ထိုင်နေသော လူမမာပုံပေါက်နေသည့် အိပ်ပျော်နေသော အန်တီကြီးနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင် ရှိနေဆဲ။

‘ဟေ့... သားလေး လက်ဖက်သုတ် သုံးဆောင်ပါဦးကွယ်’ ခွကျပြီ။ မေလင်းဘေးမှ အန်တီကြီးက နောက်ကိုပါလှမ်း၍ လောကွတ်ပျူငှာလာပြန်၏။ နေဗလခမျာ ကွယ်ကာလက်စနှင့် မကြားသယောင်ပြုနေလိုက်သည်။

‘သား... ဟေ့ကလေး စာစောင်ထဲ စိတ်ရောက်နေတဲ့တူတယ်၊ ဒီမှာကွယ်...’

အတင်းခေါ်နေ၍ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေ၍မရ မေလင်းဘက်ကို စာစောင်ကွယ်ထားပြီး အန်တီမြင်သာရုံသာရုံလေး မျက်နှာဖော်ကာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

‘ဪ... စာထဲ စိတ်ရောက်နေလို့ သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စာကြည့်နေလို့ပါ၊ ကျေးဇူးပါပဲ’

‘အားမနာပါနဲ့နော်... သား၊ ဆာတဲ့ အချိန် ယူသာစား အန်တီမှာ အများကြီးပါလာတယ်၊ သားဘေးမှာ... ထိုင်နေတာ အန်တီအစ်မလေး ဆာကူရာမှာ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူပြီး ပြန်လာတာ အန်တီတို့က မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားကြီး အရှေ့ဘက်မုဒ်မှာ နေကြတာကွယ်၊ သားကရော ရန်ကုန်ဇာတိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

စကားကြော ရှည်နေ၍ ပြီးလွယ်စီးလွယ် ပြောလိုက်မိ၏။ သို့ငြား အန်တီကြီးက စကားစမပြတ် တရစပ်ပြောလာပြန်၏။ ကျွန်းစကားပြော ပြိုင်ပွဲထက် အကြားပြိုင်ပွဲဝင်လျှင် ချန်ပီယံ ချိတ်မည့် စကားသံတွေက...

‘တစ်ပတ်လောက် ဆေးရုံတက်လိုက်ရတာ သိန်းနှစ်ဆယ် လောက်ပြတ်သွားတယ်။ ကျန်းမာရေး မကောင်းရင် မလွယ်ဘူး၊ ငွေကုန်လိုက်တာ သောက်သောက်လဲ၊ ရန်ကုန်သားက ငွေရှာကောင်း လို့ပေါ့၊ အန်တီတို့က မန္တလေးဇာတိတွေ၊ သားတွေကတော့ ရန်ကုန် မှာလဲ တစ်ယောက်၊ ဂျပန်မှာတစ် ယောက်၊ ဂျာမနီမှာတစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာက အလတ်ကောင်လေး၊ သူ့ခမျာလည်း တစ်လတစ်လ ထွက်ငွေက မနည်းပါဘူးကွယ်၊ ဟို တလောက သူ့သားလေ၊ ILBC မှာထားတာ တစ်လကို သုံးသောင်းဆိုလား သုံးသိန်းဆိုလား’

‘သုံးသောင်းဖြစ်မှာပါ...’

‘အေးကွယ်... အဲဒီ သားကြီးက ဆပ်ပြာကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာ ဖြစ်နေတော့ ငွေဝင်ကောင်းတယ်၊ ငွေဝင်ကောင်းလို့ ခံသာတာ ပေါ့၊ အဲဒီထက် သားငယ်က ငွေဝင်ကောင်းပြန်ရော FMI စိတီးမှာ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့ လင့်ခရစ်နဲ့ သူက သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီတစ်ခု မှာ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်လေ သမီးငယ်ကတော့ မန္တလေးက ဘဏ်ခွဲ တစ်ခုမှာပဲ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတယ်၊ အန်တီတို့ မိသားစုမှာလည်း သားနှစ်ယောက်ကို ဂျပန်မှာ ကျောင်းထားခဲ့ရတာ ကုန်လိုက်တာမပြောနဲ့၊ အခုတော့ သူတို့ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဝင်ငွေလမ်းဖြောင့်သွားလို့ မိဘ လုပ်ကျွေးမလား မှတ်တယ်၊ တစ်ယောက်က ဘိုမယူသွားတယ်၊ တစ်ယောက်က ဂျပန်မယူသွားတယ်၊ ငွေတော့ ပိုပေးရှာပါတယ်၊ တစ်လကို သိန်းတစ်ရာလောက် ပိုပေးပေမယ့် ကျားကြီးခြေရာကြီး ဆိုသလို အန်တီတို့မှာလည်း ဝင်ငွေထွက်ငွေ မလောက်ငှပါဘူးကွယ်’

လေးယောက်ထိုင်ခုံတွဲလေး လူသွားလမ်း တစ်ဖက်ရှိ တစ်ယောက်ထိုင်ခုံမှ လူဝကြီးက နားကြားပြင်းကပ်၍လားမသိ။ နားထဲကို လက်သန်းထည့်လှုပ်နေ၏။ မေလင်းက အန်တီကြီးပြောသမျှကို အလိုက်အထိုက် နားထောင်နေရာမှ ပြတင်းပြင်ပ ရှုခင်းတွေကို ငဲ့၍ ငဲ့၍ မကြာမကြာ ကြည့်နေတတ်၏။ လရောင်တွေ လယ်ကွင်းရိုးပြတ် တောလည်း ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဖြန့်ခင်းကျရောက်နေပုံကို ဥပက္ခာပြု ထား၍ မရနိုင်အောင် ရှိနေသည့်ပုံမျိုး။

ချောင်းမြောင်းရိုး တံတားတွေပေါ် ဖြတ်သန်းတိုင်း ဝေါဝေါ့ ဝှန်းဝှန်းမြည်သံကြီးတွေ... ဂန္ဓာလောသည့်အထိ ရထားက အရှိန်နှင့် ပြေးကောင်းနေ၏။ ‘စာစောင်ကို ကိုင်ထားသည့် လက်တွေလည်း ညောင်းလှပြီ။ မေလင်းကလည်း အိပ်ဖို့ စဉ်းစားမိပုံ မရသေး။ ရထား တစ်တွဲလုံး စားကြသောက်ကြ မိတ်ဖွဲ့စကားပြောကြနှင့် တက်ကြွရွှင် လန်းမှုတွေ အားရှိနေကြတုန်း မန္တလေးရောက်သည့်အထိလည်း ကိုယ့် မျက်နှာကို သူမမြင်အောင် ရှောင်နေ၍လည်း မဖြစ်နိုင်။ သို့ဆိုလျှင် ရင်ဆိုင်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။’

‘မေလင်းက နေဗလကို မှတ်မိသည် ရှိစေဦးတော့ နေဗလက တပါးသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို လူတူမရှား နာမည်တူမခြား အနေ မျိုးနှင့် ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရုံပေါ့။’

အတွေးစဉ်အမျှင်တန်းကိုဖြတ်ပြီး စာစောင်ကိုရုပ်သိမ်းလိုက်စဉ်- ‘အန်တီနာမည်က လွန်းမိမိမိုးကလျာခင်တဲ့ အဟင့်... အန်တီက ဝတ္ထုဖတ် ဝါသနာကြီးတဲ့ သူဆိုတော့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ စာရေး ဆရာတွေ နာမည်တစ်လုံးစီစုပြီး ဧည့်ခံပွဲနဲ့ သတင်းစာထဲကနေ ကြော်ငြာထည့်ပြီး အမည်ပြောင်းယူခဲ့ရတာပေါ့၊ ဟောဒီ... ရှေ့က အန်တီ အစ်မက ရုပ်ရှင်သရဲ သူ့အမည်က ထက်နုနုကျော်ဇင်ထိုင်တဲ့ သူ ကြိုက်တဲ့ မင်းသမီးနာမည်တွေကိုယူပြီး အမည်ပြောင်းထားတာလေ။’

အန်တီနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ လုပ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သမီးလေးမှာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်...

‘မေလင်းပါ... အန်တီ၊ အိမ်မှာမည်က... ရှယ်လီတဲ့’

‘နာမည်လေးက... ရိုးမလို့နဲ့ဆန်းပြီး ချစ်စရာကောင်းသားပဲ၊ လူနဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်တယ်၊ တကယ်လိုက်တယ် သိလား’

မေလင်းက အန်တီကြီးရဲ့ တုံ့ပြန်စကားအပေါ် အာရုံမထား၊ စာစောင် ရုပ်သိမ်းလိုက်သော နေဗလရဲ့ မျက်နှာကို လျှပ်တစ်ပြတ် အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ရာမှ မျက်ဆန်ပြူးကျယ်သလို ဖြစ်သွားပြီး နေဗလကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေ၏။ နေဗလက မေလင်း ကြည့်နေမှန်း သိသော်လည်း မေလင်းကို ပြန်မကြည့် အိပ်ချင်သလို သမ်းဝေလိုက်ပြီး ပြင်ပလရောင်ကို ပန်းချီကား သက်ဝင်ပြေးလွှားနေသည်ကို ကြည့်နေလိုက်၏။ အန်တီကြီးက အဆက်မပြတ်ပြောနေ၏။ မေလင်းက နေဗလထံမှ မကြည့်မခွာသေး။ နေဗလလည်း အလိုလိုနေရင်း ဇောချွေးတွေ စိန်ထွက်လာချင်နေမိသည်။ လေတူဝှားတိုက်နေ၍သာ မျက်နှာကို ပြတင်းဘက်သို့ များများယူပြီး ပြတင်းဘက်သို့ ဆံပင်ဖျားတွေ လေလှုပ်ခတ်မှုဖြင့် ဆံပင်ကို ပုံဖျက်ပြီး ရုပ်ပြောင်းရုပ်လဲလို ပြောင်းလဲငြား ပြုမူနေထိုင်ပြလိုက်၏။

မေလင်းက နေဗလကို ‘မှတ်မိသွားပုံရ၏။ နေဗလက မေလင်းကို မသိမသာ အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်စဉ် မေလင်းက ပုဒ်မနဲ့ မျက်စောင်းထိုးပြီး အကြည့်လွှဲ၏။ နေဗလ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အိပ်မိပြင်၏။ နေဗလ ထိုင်သည့်နေရာမှာ ပြတင်းဘေးလတ်းကပ်နေ၏။ မေလင်းသိုင်သည့် နေရာက လေကွယ်ရာပြင်ဖြင့်ကွင်းတွေကို ထင်းလင်းစွာ ရှုစားနိုင်သည့်နေရာ။

နေဗလ ဟေးခုံမှ အာတွင်းကြီးက နိုးတစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက် လေသံဖြင့်...

‘လေတွေ လွှတ်လိုက်တယ်၊ တံခါးပိတ်ထားပါလားကွယ်’ နေဗလက တံခါးထပ်တံခါးရ၏။ မေလင်းက...

‘တံခါး ဖွင့်ထားပါ၊ အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်’

‘ဒီ... အန်တီကြီးက ပိတ်ခိုင်းလို့ပါ’

‘ကျွန်မက... အိုက်ရင် မနေတတ်လို့ပါ၊ မူးတတ်တယ်’

‘ခင်ဗျားကလည်း... ခက်နေပြန်ပြီ’

‘ရှင်က... ခက်အောင် လုပ်နေတာကိုး’

လူမမာ အန်တီကြီးက...

‘မှတ်တံခါး... ပိတ်လိုက်ပါလား၊ သမီးလေးက အပြင် ကြည့်ချင်လို့နဲ့တူတယ်’

‘မဟုတ်ဘူး... ရှင် မှန်တံခါးပိတ်လည်း အိုက်မှာပဲ၊ ရထားတစ်တွဲလုံး တံခါးတွေ ပိတ်ထားကြတာ မှန်းကျပ်နေတာ၊ သူများတွေ အပေါက်ပိတ်တာ သွားပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်အပေါက်ကို ဖွင့်ထားတာပဲ၊ ကိုယ်... ကိုယ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာ အန်တီ လေသိပ်တိုက်ရင် ကျွန်မမှာ တဘက်ပိုင်းကြီး အပိုတစ်ထည်ပါတယ်၊ ယူခွင့်ပါလား၊ အန်တီ... အခုခွဲထားတဲ့ စောင်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးဆိုရင်ပေါ့’

လူမမာအန်တီကြီးက ဟင်းချသွား၏။ မေလင်းဘေးမှ အန်တီကြီးက...

‘မေ... ဒီဘက် လာအိပ်ပါလား၊ ဒီဘက်က... လေတိုးသက်သာတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီမှာ လဲထိုင်လိုက်မယ်လေ’

ညီမချင်း လဲထိုင်လိုက်၍ တံခါးပိတ်/မပိတ် ပြဿနာ ပြေလည်သွား၏။ သို့ငြား မေလင်းနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေရာမှ နေရာပြောင်းထိုင်လိုက်ရသော အန်တီကြီးမှာ မေလင်းကို စိတ်ခုသွား၍ထင်၏။ မေလင်းကို လှမ်းပြီး စကားမပြောတော့။

အခန်း (၉)

‘မောင်လေး နာမည်က ဘယ်သူလဲကွယ်’

‘နေဗလ...’

‘နေဘာလ’

‘နေဘာလ... မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ... ဗ... လ... နေဗလ’

‘နေဗလ... ဪ... ဪ... ဒီခေတ်နာမည်တွေက

လည်း အဆန်းတွေဆိုတော့ ခေါ်ရတာ လျှာမထွက်ဘူး၊ အကြားမှားသလို ဖြစ်သွားတယ်ကွယ်၊ အမင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

နေဗလလည်း လိုက်ဟင်းရ၏။ မေလင်းက မျက်စောင်းတခဲနဲ့ ရထားက တစ်ခါတစ်ခါ တဝန်းဝန်း ခုန်အောင် ခုတ်မောင်းလိုက်၍ တစ်ခါတစ်လေ တငြိမ်ငြိမ်နှင့် ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်း ဖြစ်သွားလိုက်နှင့်...

မမှတ်မထင် ခုံပေါ်လက်တင်ပြီး လက်ကွေးထားသည့် နေဗလ၏ တံတောင်ဆစ်နှင့် အန်တီကြီးရဲ့ ခါးတို့ ရထားလှုပ်ခါ၍ မတော်တဆ ဝင်တိုးမိကြ၏။

‘ဟဲ့... ပလုပ်တုပ်... ဟုတ်... ဟုတ်...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

‘မင်း... တံတောင်ကြီးနဲ့ အန်တီခါးကို ထိုးမိတာ၊ အန်တီ... ခါးတို့ရင် ယောင်တတ်တယ်ကွယ်’

‘မတော်လို့ပါ... အန်တီ၊ ကျွန်တော် လက်ကို ရုပ်ပါ့မယ်’

‘အေးကွယ်... အော်တာမှ ပေါက်ကရအော်တတ်တာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ဗရွတ်ရွတ်တတွေ မထွက်ကုန်တာ’

ထိုအချိန်မှာပင် မေလင်းက ပြုံးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးလျှင် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ လက်တင်တန်းမှ အံ့ဝက်ပြားကို ထုတ်လိုက်၏။ စားသောက်စရာတင်ရန် ခုံမှာ တစ်ဆင်ပေးထားသော အံ့ဝက်ပြားပေါ်မှာ သူမရဲ့ အိတ်ထဲမှ ယိုစုံဘူးကိုထုတ်၏။ ပေါင်မုန့်ကို ထုတ်၏။ ကော်ဖီအပူထည့်သည့် စတီး(လ်)ဘူး ပြောင်လက်လက်ကို ထုတ်၏။ ဘူးအဖုံးကို ခွက်လုပ်ပြီး ကော်ဖီထည့်၏။ အန်တီကြီးကို ပြုံးပြပြီး...

‘သုံးဆောင်ပါဦးရှင်...’

‘သုံးဆောင်ပါကွယ်... အန်တီက ပြည့်စုံသွားပြီ’

နေဗလကို လှည့်၍ပင်မကြည့်။ သူမ ဘာသာ ညလယ်စာ ပွဲတော်တည်နေ၏။ ဘာရမလဲ။ နေဗလကလည်း သူ့ခုံမှ အံ့ဝက်ပြားကိုထုတ် စနစ်တကျ တစ်ရှူးဖြင့် သုပ်သက်ကာပြီးလျှင် လမ်းမှ ဝယ်လာလော့ ပီကေနစ်ခန့်နှင့်ရေသန့်ဘူးကို တင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် လက်သည်းညှပ်ထဲမှာ ပါလာသည့် စားထုတ်ပြီး ပီကေကို(ချိစ်)ထိုး စားသလို စားဖြင့် ပိုင်းဆစ်ပြီး စားချွန်ထိပ်ဖြင့်ထိုး၍ စားကာ အရသာရှိရှိ ပွဲတော်တည်ပြလိုက်၏။

မေလင်း မဲ့ပြုံးသွား၏။ လူမမာ အန်တီကြီးပင် နေဗလ လုပ်ပုံကြီးကြည့်ပြီး ဟင်း ဟင်း ဟင်းနှင့် အဖျားတက်တာလိုလို ရယ်တာလိုလို ဖြစ်သွား၏။ နံဘေးမှ စကားများသော အန်တီကြီးက

နေ့လယ် လုပ်ကိုင်ကြည့်ပြီး လိုင်နာတွေ ကုလားမ အရုံးပေးရလောက် အောင် ဆိုးထားသော မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ပြူးကြည့်နေ၏။

မေလင်းက သူမရဲ့ ညစာကို အမြန်ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်၏။ နေ့ဗလလည်း သူ့ရဲ့ ညစာကို လိုက်လံရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ အန်တီ ကြီးနှစ်ယောက်စလုံး နေ့ဗလနှင့်မေလင်းတို့ အပြုအမူကိုကြည့်ကာ ချိတ်ချိတ်ချင်း ချိတ်မိကြတော့မည့် အရေးကို ရင်လေးတမမဖြင့် ကြည့်လာကြကုန်၏။

မေလင်းက နေ့ဗလကို ဂရုမစိုက် အလေးမထား ခေါင်းထဲ မထည့်။ အာရုံမရှိသလို မူဟန်ဖြင့် ထိုင်ခုံကို နောက်လှန်လျော့ချလိုက် ၏။ ခြေနှင့်ခေါက်ခုံကို ခြေနှင့် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ခြေဆန့်လက် ဆန့်လုပ်ပြီး တစ်ချက် သမ်းဝေသလိုပြုကာ ထိုင်ခုံပေါ် အလိုက်သင့် လှဲချလိုက်၏။ နေ့ဗလလည်း ထိုင်ခုံနောက်လှန် ခလုတ်ကို ဆွဲချလိုက် သည်။ ထိုင်ခုံကို နောက်လှန်မသွား ခလုပ်များ ပျက်သလားဆိုပြီး ထိုင်ခုံမှ စစ်ဆေးဖို့ ထလိုက်စဉ် လက်တံတောင်က နံဘေးမှ အန်တီ ကြီးရဲ့ ခါးကို မတော်တဆ တွက်မိသွား၏။ ဖြစ်ချင်တော့ အန်တီကြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဘူးကို မော့သောက်နေသည့် အချိန်နှင့်တိုးသွား ပြီး...

‘အ... ဖရူး... ဖူး... ဂလူး...’

ပါးစပ်ထဲ ရေတွေပြည့်နေစဉ် ယောင်ပြီး အော်လိုက်သော ကြောင့် အသံအစား ရေတွေ အရင် ဖူးခနဲ ပန်းထွက်လာ၏ ပြီးနောက် အသံထွက်လာခြင်းပင်။ ရေတွေ ဖူးခနဲ မှုတ်ပန်းလိုက်၍ ရှေ့မှ မေ လင်းနှင့် အန်တီကြီးကို ဖျန်းပက်လိုက်သလို ဖြစ်ကုန်၏။

‘အိုး... အကုန်စုံကုန်ပါပြီ ဒုက္ခပါပဲ’

မေလင်းက သူမမျက်နှာပေါ်မှ ရေစက်ရေမှုန်တွေကို ကပျာ ကယာ သန့်ချရင်း ပြစ်တင်ပြောလာ၏။

စောင်ပိုင်းလေးခြုံထားသော အန်တီကြီးက...

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ညီမရယ်၊ သင်္ကြန်လဲ မကျသေးပဲနဲ့ စောင်ကားထားလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဟောဒီ ကလေးမခမျာ အားနာ စရာပဲ’

ရေမှုတ်လိုက်မိသောအခါ အန်တီကြီးက နေ့ဗလကို လက် ညှိုးထိုးပြကာ...

‘သူ... သူ... ဒီကောင်လေးလေ ကျွန်မ ခါးကို ဟိုးမိလို့’

မေလင်းရဲ့ ဒေါသမျက်စောင်းက နေ့ဗလ ကိုယ်ပေါ် ဖြာခနဲ ကျရောက်လာ၏။ နေ့ဗလက ထိုင်ရခက် ထရခက် ဖြစ်နေရာမှ အသာပြန်ထိုင်ရင်း ရှင်းချက် အမြန်ထုတ်ရတော့၏။

‘ကျွန်တော်... ကျွန်တော် မတော်လို့ပါ အန်တီ’

အန်တီကြီးက ကာလာမျက်လုံးကြီးနှင့် ပြူးကြည့်ပြီး...

‘မင်း... မတော်လို့ကလည်း အသက်ထွက်မတတ်ပဲ၊ ဒီ မှာ... ရေသီးပြီး လန့်သေတော့မလို့’

‘တကယ်ကို... မတော်လို့ပါ’

နေ့ဗလရဲ့ ရှင်းချက်ကို ဘယ်သူမှ ဘဝင်မကျကြ။ မေလင်း က...

‘ဒီလူ... မတော်လို့ အကြောင်းပြပြီး တမင်လုပ်နေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ် အန်တီ’

‘မဟုတ်ပါဘူး...’

‘ဘာ... မဟုတ်ရမှာလဲ’

‘ခုန... ပြောတဲ့စကား မဟုတ်တာလေ’

‘ရှင်... စကားက မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မ... စကားက ဟုတ် တယ်’

‘မေလင်းရဲ့... စကား မဟုတ်တာ’

‘ဘာ... ရှင် ကျွန်မ နာမည်သိနေတယ်၊ မခေါ်နဲ့’
 ‘သိနေတာကြာပြီ၊ မေလင်းလို့ မခေါ်ရင် မိန်းမလို့ခေါ်မယ်’
 ‘ဘာ...’
 ‘ဗျာ...’
 ‘ရှင်... တမင် အသည်းယားအောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ကျွန်မ...
 တွဲစောင့်နဲ့ သွားတိုင်လိုက်ရမလား’
 ‘ကျွန်တော်... ဘာလုပ်မိလို့လဲ’
 ‘ရှင်... တမင်ရစ်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာလား’
 ‘အထင်မှားနေတာပါ’
 ‘ဘာမှ... အထင်မမှားပါဘူး၊ ရှင်... တမင် နှောင့်ယှက်နေတာ’
 ‘အပေါ်... အပေါ်မှာ’
 ‘ဘာ... အပေါ်မှာလဲ၊ လုပ်လာပြန်ပြီလား၊ တွေ့လား...
 အန်တီ၊ အဲဒီလူ တမင်နှောင့်ယှက်နေတာ’
 ‘အေးရေကွယ်... ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြန်ပက်နေတာပဲ’
 ‘မဟုတ်ဘူး... အန်တီ၊ အပေါ်မှာ... ဘေးဘက်ကို ခေါင်း
 တွေ တိမ်း... တိမ်း...’
 ‘တိတ်...’
 ‘ကျပြီ...’
 ‘ဘုန်း...’
 ‘အောင်မြဲလေး...’
 ‘အား...’

နေဗလ သတိပေးနေသည့်ကြားမှ နေဗလစကားကို မယုံကြဲ။
 မေလင်းနှင့် အန်တီကြီးတို့ ကြားနေရာကို အပေါ်တန်းမှာ မဆုံမပြ

တင်ထားသော အဝတ်အိတ်ကြီး ပြုတ်ကျလာ၏။ အန်တီကြီးရဲ့ ပုခုံး
 တစ်ဖက်ပေါ်ကို အိတ်ပြုတ်ကျသွား၍ အန်တီကြီးက အောင်မလေး
 ထအော်ပြီး မေလင်းက အားခနဲ ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

နောက်ခံမှ အိတ်ပိုင်ရှင်က ကမန်းကတန်း ထလာပြီး သူ့အိတ်
 ကို သူ အမြန်ပြန်ကောက်ကာ မေလင်းတို့ကို တောင်းပန်၏။

‘ကျွန်တော်... ပြောသားပဲ၊ အပေါ်က... အိတ်ပြုတ်ကျတော့
 မယ်ဆိုတာကို ရထားလှုပ်လို့ အိတ်ကနေရာရွေ့ပြီး အံကျလာတာ၊
 အိတ်ပြုတ်ကျရုံလေးဆိုတော့ သိပ်နာမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘အင်း... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ပုခုံးရိုးပြုတ်ပြီထင်တယ်’
 အန်တီကြီးက မခံချိုမခံသာ ညည်းတွား၏။ မေလင်းက
 နာသော်လည်း ဟန်မပျက် မာန်နှင့်တင်းခံပြီး မနာကျင်ယောင်ဆောင်
 နေ၏။ နေဗလက...

‘အိတ်ထဲမှာ... ဘာတွေ ပါလာလို့လဲ မိတ်ဆွေ’
 အိတ်ပိုင်ရှင်ကို နေဗလ မေးကြည့်လိုက်၏။ အိတ်ပိုင်ရှင်က
 မချီသွားဖြစ်လေး ပြုံးပြရင်း...

‘ဟို... အဟဲ... ကျွန်တော့်မိန်းမ မှာလိုက်လို့ ကျောက်ပျဉ်
 နဲ့ ငရုတ်ဆုံလေးကို အဝတ် အထုပ်ထပ်ထုပ်ပြီး အိတ်ထဲထည့်လာရုံ
 ကလေးပါ’

မေလင်းက အလန့်တကြား အသံဖြင့်...

‘ဘာ... ဘာရယ်...’

အန်တီကြီးက...

‘အောင်မလေး... ကျောက်ပျဉ်နဲ့ ငရုတ်ဆုံကြီး ပြုတ်ကျတာ
 တဲ့တော်၊ သေပါပြီ အရပ်ကတို့ရဲ့ အောင်မယ်လေး...’

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်...’

အိတ်ကလေး ပြုတ်ကျရုံလေးနှင့် အဖြစ်သည်း အကဲပိုကာ

နာကျင်ပြသည် ထင်မှာစိုး၍ အောင့်ခံနေသော မေလင်းတစ်ယောက် ကျောက်ပျဉ်နှင့် ငရုတ်ဆုံဖြုတ်ကျသည်လည်း ဆိုရော အသံထွက်ပြီး အောင်မယ်လေး မတရုံညည်းတွားအော်ဟစ် မျက်ရည်ဝဲရှာတော့၏။

မေလင်းနှင့် အန်တီကြီးတို့ အရေးပေါ်သုံး ပရုတ်ဆီတွေ တောစောဘမ်းတွေနှင့် လက်မောင်းတွေ နှိပ်နယ်ခံရသောဘဝ ရောက် သွား၏။ နှိပ်နယ်ပေးသူက နေဗလဘေးမှ ဒေါ်လေးပေါ့။

ပဲခူးဘူတာလွန်လာမှ နေဗလ အိပ်ဖို့ပြင်ရတော့၏။ မေလင်း က အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေသည့်တိုင် ဘုကြည့်ကြည့်နေဆဲ။ မျက် လုံးချင်း မဆုံမိအောင် တမင်ရှောင်ငြား ဆုံလိုက်လို့ကတော့ ကြည့် လိုက်သည့် အကြည့်က မီးပွင့်သွားမလား မှတ်ရ၏။

ဘုရားကြီးဘူတာကိုဖြုတ်စဉ် ရထားတစ်တွဲလုံး ပုခက်လှုပ်သ လို အိပ်လိုက်ကြသည်မှာ အတုံးအရုံး။ အိပ်မိရင်းနှင့် ပြင်ပရှုခင်းတွေ ကို ငေးနေရာမှ နေဗလက...

‘ဟာ...’

ခနဲ အထိတ်တလန့်အော်ရင်း ပြတင်းဝန်းကို မျက်နှာကပ် ကြည့်လိုက်၏။ နေဗလ အော်သံကြောင့် သတိနှင့်အိပ်နေသော မေ လင်းနှင့် အန်တီလူမမာကြီးမှာ အလန့်တကြား နိုးထလာပြီး အပေါ် ကြည့်၊ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် အဒေါ်ကြီးက...

‘ဟဲ့... ဘာတွေ ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ’

‘မသိပါဘူး... ဘာထရူးတာလဲ မသိဘူး’

မေလင်း ပြောပေါက်ကြောင့် နေဗလက...

‘ဟိုမှာ... မီးလောင်နေတယ်၊ တောမီး၊ တောမီး’

လူမမာ အန်တီကြီးက...

‘ဟင်... အဲဒါ ရိုးပြတ်တွေ မိရှိတာ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီကောင် လေးနယ် အလန့်တကြား၊ ငါ... ဘာများ ထပ်ဖြုတ်ကျပြန်ပြီလဲလို့’

‘မသိလို့ပါ... အန်တီ၊ စိတ်ချလက်ချအိပ်၊ ကျွန်တော်... စောင့်ပေးမယ်’

မေလင်းက ရှုံ့မဲပြီး...

‘ရှင့်ကိုပဲ... စိတ်မချ ဖြစ်နေရတာ’

‘ကျွန်တော်က... ဘာလုပ်မှာ မို့လို့လဲ’

‘မပြောနိုင်ဘူးလေ... မတော်တဆတွေ ထပ်ဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

မေလင်း စကားကြောင့် နေဗလဘေးမှ ဒေါ်လေးပေါက် သူမ ခါးနေရာကို စလင်းဘတ်အိတ်နှင့် ခုခံကာကွယ်လိုက်၏။ နေဗလ ကြည့်လိုက်သောအခါ အားနာပါးနာ ပြုံးပြရင်း...

‘လန့်တတ်လို့ကွယ်...’

‘အဲဒါလည်း... ကောင်းပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် တံတောင်ကိုလည်း ထိုင်းက ပသ္မာတွေ လက်ရှေ့ကြီးဝိုင်းထဲ ပို့ထား ချင်တာ’

အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ငြိမ်ထိုင်ပြီး အိပ်စက်ဖို့ မှေး မိုလိုက်ကြ၏။ ရထားပေါ်မှာ အိပ်ရခြင်းမှာ ကြယ်ငါးပွင့် ကမ္ဘာအဆင့် မိ ဟိုတယ်ကြီးများပေါ်မှာ အိပ်ရခြင်းထက်ပိုပြီး အိပ်လို့ကောင်း၏။

လမ်းပြင်နေသည့် နေရာ၊ တံတားပြင်နေသည့် နေရာမှာ စလိုးဒေါင်း ခုတ်မောင်းခြင်း၊ စလိုးဒေါင်းမှ အရှိန်မြင့်မောင်းသည့် အခါ ဟိုလိမ့်ဒီလိမ့်နှင့် အရှိန်တင် မောင်းသည့်အခါမှာတော့ ကမ္ဘာ့ အညံ့ဆုံး အိမ်ယာအဆင့်မှာ ဗိုလ်စွဲသွားနိုင်လောက်သည်။

ဘီးတွေ လွှတ်လွှတ်ပြီး သံလမ်းပေါ် ခုံးခုံးခုံးနှင့် ပြန်ဆောင့်ချ တိုင်း ခံစားလိုက်ရသည်မှာ မသက်မသာ။ ဆိုဖာပါသော အထက်တန်း တွဲမို့ ခံသာသေး၏။ ရိုးရိုးတန်း သစ်သားထိုင်ခုံတွေနှင့် ဆိုလျှင်တော့ မစားသာလှ။

လရောင်ကျနေသော လယ်ကွင်းတွေမှာ ကမ္ဘာကျော် ပဲရစ်မြို့ထက် ပိုလှ၏။ မာရီလင်မွန်ရိုး(လ်)၊ ရှယ်ရွန်စတုံး၊ ဖိဘီကိတ်တို့ထက် နေဗလရဲ့ ရွှေက မေလင်း ပိုလှသည်။ အိပ်ပျော်နေသည့် ပုံလေးကိုက ချစ်စရာ။ မိနာလီဇာ အပြုံးကိုသာ မိအောင် ဆွဲချင်ဆွဲနိုင်လိမ့်မည်။ ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာ ဘယ်လိုတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လရောင် တစ်ခြမ်း မျက်နှာလွှမ်းပြီး အိပ်ပျော်နေသည့် မေလင်းအလှကိုမိအောင် ဆွဲနိုင်ကြမည်မထင်။ နဖူးပေါ် ပဲကျနေသော ဆံနွယ်လေးတွေကို လေနှင့်မှုတ်တင်ပေးချင်လာမိသည်။ ဒေးဗစ်ကော်ဗာဖီးလို မျက်လှည့် မှော်ပညာ အစွမ်းဖြင့် လေထဲမှာ မျောသိပ်လိုက်ပြီး ပန်းမိုးတွေစွေ အောင် ရွာဖြိုးလိုက်ချင်သည်။

* * *

နေဗလတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်လေ့ကျင့်ထားသော စိတ်ညှို့ပညာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလာ၏။ စိတ်ညှို့ပညာဖြင့် မေလင်းကို ပြုစားကြည့်ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်အာရုံကို စုစည်းလိုက်၏။ ရထားပေါ်မှ လှုပ်ယိမ်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဖြစ်နေလင့်ကစား စိတ်တို့က နဖူးအလယ်ဗဟို ဆုံမှတ်မှာ တဖွားဖွား စုစည်းဖြစ်ပေါ်လာ ၏။ စိတ်စုစည်းမှုမှ စိတ်တန်းခိုး စွမ်းအင်ရအောင် အာရုံပျိုးစည်းလိုက် သည်။ ရပြီ။

ဆံနွယ်လေးတွေ မေလင်းရဲ့ နဖူးပေါ်က ဆံနွယ်လေးတွေ နဖူးပေါ် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်မနေအောင် ဆံပင်သားထဲ ဆွဲကပ်ထားလိုက် ၏။ ထားလိုက်စမ်း။ ထားလိုက်။ ဟုတ်ပြီ။ မေလင်းရဲ့ ပါးပြင်လေး မွေးမွေးပေးသလို ဖြစ်သွားစမ်း ဖြစ်သွားစမ်း။ ဟုတ်ပြီ မေလင်း ပါးယားလို့ လက်ချောင်းလေးနှင့် အသာကုတ်နေပြီ။ မှိတ်ထားတဲ့ မေလင်းရဲ့ မျက်လုံးလေး တင်းတင်းစေ့ထား။ မေလင်းအာရုံထဲကို

ငါ့စိတ်တွေ လွှတ်လိုက်ပြီ။ ငါပြောတဲ့စကားကို မေလင်း ကြားသိပါစေ။ ကြားသိစေ။ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှု နည်းနဲ့ ကြားသိပါစေ။ ဟော သူကြားရပြီ။ သူကြားပြီ။ ကိုယ်ပြောမှာကို မေလင်း ကြားလား။ (နင်ဘယ်သူလဲ...)

(နင်ခြစ်ခြင်တိုင်း ငါအခြစ်ခံရအောင် ငါက အုန်းသီးမှ တဟုတ်တာ)

‘ယပင်းနဲ့ ချစ်မှာလေ၊ ယရစ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး’

(ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ၊ ငါ... အိပ်ချင်နေပြီ၊ မျက်တောင်တောင် မဖွင့်နိုင်တော့ဘူး၊ အိပ်ဘော့မယ်’

‘မအိပ်နဲ့ဦး... ဒီမှာ... ပြောစရာတွေ ကျန်သေးတယ်’

(ယွက်သွားဟာ၊ ငါ... မနေနိုင်တော့ဘူး၊ အရမ်း အိပ်ချင်နေပြီ၊ ငါ့ကို... ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ထပ်မန်းနဲ့တော့)

‘နီးရင်... ဘာဖြစ်မလဲ’

(ပါးကျိုးမယ်)

(မေတ္တာထားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်)

(ငနာ... ငါအိပ်ပြီ)

‘မအိပ်နဲ့...’

(အိပ်မယ်...)

‘အအိပ်ကြီးတဲ့လူဟာ နောက်ဘဝကျရင် ဝက်ဖြစ်တတ်တယ်၊ မောဟမကြီးရဘူး၊ မောင်ပေါက်ကျိုင်းထုံးကို နှလုံးမူစမ်းပါ မေလင်းရယ်၊ မအိပ်မနေ အသက်ရှည်တဲ့’

(ကျွတ်... အဲဒါတွေ ပုံပြင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီဟာ၊ ဒီခေတ်မှာ သွားပါများရင် ဖိနပ်ပါး၊ မေးပါများရင် မိကျောင်းသားလို လျှာရှည် မအိပ်မနေ ဖွတ်ဖွတ်ကြေတဲ့ မအိပ်ရတော့ လူရောစိတ်ပါ နံချိုပြီး ကြာရင် အိပ်ပျက်ဒဏ်နဲ့ ကိုင်ရိုက်ခံထားရသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်’

‘မင်း... အိပ်ရင် ကိုယ့်ဘဝဟာ နေကြတ်ခံရတာနဲ့ တူသွားလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့... အလင်းရောင်ဟာ မင်းပါမလင်း၊ ကိုယ်... ပြောချင်တာက သိချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီ သိချင်းဟာ ဘယ်တော့မှ ရပ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ပလိစ်... ဒုန်းတော့ကင်... နိုးစမီကင်’

‘အဲဒါ... ကုလားလို ပြောတာလားဟင်’

‘စိတ်ညစ်တယ်... နင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ နင့်ကို... ငါ ကြည့်မရဘူး၊ နင့်... မျက်နှာမြင်တိုင်း ငါ့အသည်းကို ခွေးလှေးယားသီးနဲ့ အတိုခံရသလိုပဲ’

(စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းကြီး နေမှာပေါ့နော်)

(သွားလေ... ငနာကောင်၊ နင်... မျက်နှာသိပ်မပြောင်နဲ့၊

ငါ... လက်ဝါးက အဲဒါမျိုးဆို တွေ့မရှောင်ပဲ)

‘သိပ်ကြိမ်းတာပဲ၊ ရှောက်သီးစားပြီး ပဲလှော်ဝါးမိသလို အခံရခက်လိုက်တာဟာ ဒီမှာ မလင်း မင်း ဘာတွေဖြစ်နေဖြစ်နေ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းရင်ထဲမှာ ငါရှိနေပါရစေ’

(ငါ... နင့်ကိုမှ မျှီမချနိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ဟာ)

‘ဒုံးဝေးလိုက်တာ... မိုင်ပေါင်းထောင်ချီဝေးတယ်၊ ငါ မင်းကို ရင်ခုန်နေပါတယ်၊ မင်း... အခုအချိန်ကစပြီး သိနေပါစေလို့ တင်စားပြီး ပြောလိုက်တာ’

‘ဪ... တင်စားပြောနေတာကိုး’

‘အေး... အဲ့... ဘာလဲဟ...’

(နင်မြောသလို ပြောလိုက်တာပဲလေ)

‘ငါဆိုလိုတာက...’

(အိပ်တော့မယ်)

‘အေး... အဲဒါ အေးရော၊ ဟာ... ဒီလောက် အိပ်ချင်နေရ

သလား၊ ငါ့မှာလေ... နင့်ကြောင့်... နင့်ကြောင့်’

‘ငုန်း... ဒုန်း... ဝရန်း... ဒုန်း... ဒုန်း...’

ကြားလိုက်ရသော အသံဆိုးကြီးနှင့်အတူ နေဗလ ခန္ဓာကိုယ်ပါ လွင့်စင်ထွက်သွားရတော့၏။ စိတ်ညှို့ အင်တာဗျူးလဲ ဝရန်းသုန်းကား ပျောက်ပျက်၊ သတိလက်လွှတ် မဖြစ်အောင် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်စိတ်ကို ပြန်တွဲမိလိုက်စဉ် ‘နေဗလတစ်ယောက်...’

ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မလင်းအပေါ် ရောက်နေလိုက်မှန်း မသိရ။ ဝန်းကျင်အကြီးအပျား အခြေအနေကို လျှပ်တစ်ပြတ် စောင့်ကြည့်လိုက်မှ ဟာနဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားရတော့၏။

ရထားတွဲကြီး တိမ်းစောင်းကာ လဲပြိုမလို ဖြစ်နေ၏။

ရထားတစ်စင်းလုံး အကြီးအကျယ် ဒုက္ခတစ်ခုခု ဖြစ်နေလေပြီ။

* * *

အခန်း (၁၀)

ညောင်လေးပင်နားမှာ ရထားလမ်းချော်ပြီး တိမ်းစောင်းသွားရ၏။ နောက်ကတည်းက မိုးရွာလွန်း၍ မိုးများပြီး ရေကြီးသည်။ ညတက်ရောက်သောအခါ ရထားလမ်း ရေကျော်ဖုံးလွှမ်းကုန်၏။ အန္တရာယ် အချက်ပြ အမှတ်အသားများ တပ်ဆင်ဖို့ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ ရထားဖြတ်ကျော် ရချိန်ဖြစ်နေ၍ ရထားဘီး လမ်းချော်တိမ်းစောင်းသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

ရထားတစ်တွဲလုံး အသေအပျောက် မရှိသော်လည်း ဒဏ်ရာ မျိုးစုံရကုန်ကြ၏။ ရထား ရုတ်တရက် တိမ်းစောင်းသွားစဉ် နေဗလ တစ်ယောက် စိတ်နှင့်ကိုယ် ကင်းကွာသလို ဖြစ်နေ၍ နေဗလရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ တောင့်တောင့်ကြီး ရထားတွဲစောင်းရာ ဆောင့်ပစ်လိုက်သလို လွင့်သွား၏။ မေလင်းခမျာလည်း စိတ်ညှို့နယ်ပယ်အတွင်းမှာ ရောက်ရှိနေ၍ ပစ်ဆောင့်ခံလိုက်ရသလို လဲပြိုကျသွား၏။ မေလင်း အပေါ်မှာ နေဗလတစ်ယောက် မှောက်လျက်သား လဲပြိုထပ် ကျသွား၏။ အသိပြန်ဝင်လာချိန်မှာ နေဗလ ပျော့စိစိ။ မေလင်းခမျာ လေးလေး ပင်ပင်ကြီး ထပ်ဖိခံထားရသလို နေဗလက အသေအချာ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ...

‘ဟာ...’

‘ဟင်... ရှင်... ရှင်...’

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်...’

‘အမယ်လေး... သေပါပြီ၊ မြန်မြန်ထပါတော့’

‘မ... မတော်လို့ပါဗျာ’

နေဗလက ကုန်းရုန်းထပြီး မေလင်းကို အလိုက်သင့် ဆွဲထူ မပေးရင်း တောင်းပန်စကားတွေ အထပ်ထပ် ဆိုရ၏။ မေလင်းက မူးနောက်ရှိဝေသလို ထထိုင်လိုက်ပြီး နာကျင်မှု ဝေဒနာတွေ တရစပ် ပြောဆိုသည်းတားနေ၏။

‘လက်ပြုတ်ပြီနဲ့တူတယ်၊ နံရိုးတွေတော့ ကျိုးကုန်ပါပြီ၊ တင်ပဆုံရိုးတွေလည်း မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဗိုက်တွေလည်း အောင့်တယ်’

နေဗလ ကိုယ်၌လည်း ဦးခေါင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဆောင့်မိထား၍ ခေါင်းတစ်ခုလုံးကျိန်းပြီး အုံနေသည်။ လူမမာ အန်တီကြီးမှာ ဘေးခုံကြားထဲ တင်ပဆုံကြီး မိုးပေါ်ထောင်ပြီး ဦးခေါင်းမှာ ခရီးသည် ဦးကြီး၏ ခြေသလုံးကြားထဲ ရောက်နေ၏။ သတိကောင်း၏။ ခရီးသည်ယောက်ျားသားတွေက အတုံးအရုန်း လဲနေသူတွေကို အတင်းဆွဲ ထူကြ၏။ ဒေါ်လေပေါတစ်ယောက်မှာ ရထားဆောင့်ချလိုက်သည့် အရှိန်နှင့် ခုံအောက်မှာ ဝမ်းလျားထိုးမှောက်လျက်သား။ ရထားတစ်တွဲလုံး ဘုရားတသံ ညည်းညူအော်ဟစ်သံ။ ကယ်ပါယူပါ တစာစာ အော်မြည်တမ်းတသံတွေ ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ ခရီးသည်အချင်းချင်း ဖေးမကူညီနေသည်။ တစ်နာရီအတွင်းမှာ မီးသတ်၊ ကြက်ခြေနီနှင့် ဌာနဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းတွေ ကားစင်းလုံးလိုက် ရောက်ချလာ၏။ ပိုင်းဝန်းဖေးမ ကူညီပြုစုကြ၏။ ဒဏ်ရာရသူတွေကို ဆေးကု ထမ်းသယ်နှင့် အလုပ်တွေ ရှုပ်ထွေးကုန်ကြ၏။

‘ရထားလမ်း ချော်ရင် ကားနဲ့ ခရီးဆက်ကြမယ်၊ သက်ဆိုင်

ရာက စိစဉ်ပေးပေမယ့် အများနဲ့မို့ ကြာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ကြ
မလား၊ ကားလမ်းဘက်ကူးပြီး ကြုံတဲ့ကား တားစီးသွားမယ်လေ၊
ညဘက်ဆို ခရီးဝေး အမြန်ယဉ်ဆွေ ထွက်ကြတယ်’

နေဗလ စကားကြောင့် ခေါင်းမှာ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့်
ဒေါ်လေပေါက် တကျွတ်ကျွတ် စုပ်သပ်ရင်း...

‘လည်ပင်းနာပါတယ်ဆိုနေမှ ဟိုကလေးတွေက ခေါင်းကို
ပတ်တီးစည်းပေးသွားကြတယ်၊ အန်တီတို့ကလည်း ဒီမနက် မန္တလေး
ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မှာ၊ သားလေးနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ အထုပ်တွေတော့
ကူသယ်ပေါ့ကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်၊ အန်တီ အစ်မကြီးကော လိုက်နိုင်
ရဲ့လား’

လက်မှာ ပွန်းပဲ့၍ ပလပ်စတာ ကပ်ထားသော အန်တီကြီး
ဟာ...

‘ဒီတစ်ခါမှ မသေရင် ငါ မသေတော့ဘူး၊ ဘုရားစာတွေ
ရွတ်လာလို့ ဘာမှမဖြစ်တာ၊ ရထားတစ်တွဲလုံးလည်း ဒဏ်ရာကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ်တွေ မရကြပါဘူး၊ ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့်
ပေါ့၊ အန်တီ လိုက်နိုင်တဲ့ ခွန်အားရှိပါသေးတယ်’

‘ဖြစ်အောင် လိုက်မှာပေါ့’

‘ကျွန်မလည်း... လိုက်မယ် အန်တီ’

‘ကျွန်တော်... ဦးဆောင် လမ်းပြခေါ်သွားမယ်’

‘အမယ်... ရှင့်နောက်ကို လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီတို့
နောက်ကို လိုက်မှာ’

‘ဘာထူးလို့လဲ...’

မျက်စောင်းပိတ်ထိုးရင်း သူမရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။ အနားမှာရှိသော ယောက်ျား သုံးလေးယောက်နှင့်

မိန်းမနှစ်ဦးတို့ကလည်း ကလေးတွေ တစ်ဖြိုင်တည်း လိုက်ပါကြဦး
မယ်ဆို၍ ကားပြောင်းစီးမည့် အဖွဲ့အင်အား တောင့်တင်းသွား၏။
နေဗလက ဓာတ်မီးနှင့် ရှေ့မှ လမ်းပြရင်း...

‘ဒီမှာ... ဒီမှာ...’

‘ဘာလဲ... မေလင်း’

‘ဒီ... သတ္တာကြီး ကူသယ်ပေးပါဦး၊ အန်တီကြီးတို့ပစ္စည်းကို
ဟိုအစ်ကိုကြီးတွေ ကူသယ်သွားကြပြီ၊ ကျွန်မဟာလဲ ကျန်တော့တယ်’

‘ရပါတယ်... ကဲပေး’

မေလင်းက သူ့ ခရီးဆောင်သေတ္တာကို မေးထိုးပြ၏။

နေဗလက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် မယူလိုက်၏။

ရိုးပြတ်တော လယ်ကွင်းထဲမှာ ကန်သင်းရိုးတွေအတိုင်း ဓာတ်မီးတဝင်း
ဝင်းနှင့် လျှောက်လှမ်းကြရ၏။ ကားလမ်းမှာ မီးရောင်တချို့ကို မြင်နေ
ရ၏။

‘အား...’

‘မေလင်း... ဘာဖြစ်လဲ’

‘အကောင်ကိုက်လို့၊ မြွေ... မြွေကိုက်တာလား မသိဘူး’

‘ခဏလေး ငြိမ်နေ’

ရှေ့မှ အဖွဲ့တွေက သွားနေ၏။ နောက်ဆုံးမှ သူတို့နှစ်ယောက်
လိုက်လာနေရခြင်းမင်။ ကားလမ်းကို လှမ်းမြင်နေရ၍ လမ်းပြစရာ
မလိုသော်လည်း လမ်းကောင်းတွေမှ ရွေးချယ်နေရ၏။ နေဗလတို့
မှာ ဓာတ်မီးမပါ။ ဂက်(စ်)မီးခြစ်ဖြင့် ထွန်းညှိပြီး အနီးဝန်းကျင်ကို
ရှာဖွေလိုက်၏။ မြွေကို မတွေ့လိုက်။ မေလင်းပြသော အကောင်ကိုက်
သည့် နေရာကို ဂက်(စ်)မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ အစွယ်ရာကို
မတွေ့ရ။

‘မြွေကိုက်ခံရတာလားဟင်...’

မေလင်းက သူမ အနာကို မကြည့်ရဲသလို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အတင်းကြိတ်အော်နေ၏။ လရောင်တွေကို တိမ်ငုပ်တ် ဖမ်းသွား၍ ကြယ်စုံနက္ခတ် အလင်းဓာတ်ဖြင့် အနာကို စမ်းသပ်ကြည့်ရ၏။ ဂက်(စ်) မီးခြစ်ကို ပူလောင်သည်အထိ ထွန်းညှိထားပြီး၍ ကြာကြာထွန်း၍ မရ။

‘မြေ့ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဆို... ဘာလဲ၊ ကင်းပြီးကောက်လား၊ ပူခနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ စပ်ပျဉ်းပျဉ်းနဲ့ နာကျင်နေတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ ရထားကို ပြန်သွားမယ်၊ ဟိုမှာ... ကြက်ခြေနီတွေရှိတယ်၊ ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းနဲ့ ကုသပေးနိုင်လိမ့်မယ်’

‘ဘာမှ... မဖြစ်တာ ကရင်နီကောင်တွေ ဘာတွေ အကိုက်ခံရတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘာမှ... မဖြစ်ပါဘူး၊ ခဏနေ... အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

‘ဟုတ်ရဲ့လား... ရှင် ကျွန်မကို မကျေနပ်လို့ ကျွန်မ သေနိုင်တဲ့ ကိစ္စကို တမင်မြဲထားတာလား’

‘ဘုရားစူး... တကယ်ပြောတာပါ၊ မယုံရင်... ခြေသလုံးကို ကြည့်၊ မြွေစွယ်ရာ မရှိဘူး၊ အဖုအပိန်ထပြီး နီနေတယ်’

ရှေ့မှာ လူတွေကလည်း နောက်လှည့်ကြည့်ဖော်မရ။ ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ် ရန်ကုန်မန္တလေး ကားလမ်းမပေါ်ရောက်အောင် နင်းလျှောက်နေကြ၏။ မေလင်းကို လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။

‘ဘာလုပ်တာလဲ...’

‘မမြင်မစမ်းနဲ့... လဲမှာ ပြီးမှာစိုးလို့ပါ၊ သေတ္တာကြီး တစ်ဖက် ဆွဲပြီး ခေါ်နေရတာနော်’

နေဗလ စကားကြောင့် မေလင်းက နေဗလလက်ကို မကိုင်ချင် ကိုင်ချင်နှင့် လှမ်းကိုင်လိုက်၏။

‘ရှင်... သေသေချာချာ ကြည့်လျှောက်နော်၊ ရှင်က... လွယ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ မတော်တဆတွေ များတတ်တဲ့လူမို့လို့’

မေလင်းစကားကြောင့် နေဗလ ဟက်ခနဲရယ်ရင်း ရှေ့က ကမူလေးကို ခနဲကျော်လိုက်၏။ ခရီးဆောင် သေတ္တာဝန် အလေးရှိသောကြောင့် မေလင်းပြောလို့မှ မဆုံးခင် ဘုန်းခနဲ ပစ်လဲကျလေတော့၏။

‘ကဲ... ကြည့်၊ ဖြစ်ပြီ မဟုတ်လား’

‘အား... ခြေထောက် မျက်သွားတယ်၊ ဒီတစ်ခါ... မတော်တဆက ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ခံရတဲ့ မတော်တဆပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆွဲထူပါဦး၊ ပြန်ထဖို့ မလွယ်လို့ပါ’

‘နေဦး... ရှင်ထက် ကျွန်မ သေတ္တာက ပိုအရေးကြီးတယ်’ ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ပြန်ထောင်နေ၏။ နေဗလကို အသာ ဆွဲကိုင်ရပ်စေ၏။

နေဗလ ခြေထောက်ကို ဆန့်ခါပြီး ကွေးချည်ဆန့်ချည် လုပ်ကြည့်၏။

‘ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အေရီပစ် လှေကျင့်နေတာလား’ နေဗလက ပြန်မဖြေ။ ခြေထောက်ပြန်ချပြီး လမ်းလျှောက်ကြည့်တော့ ခြေထောက်က မျက်တက်တက်။

‘ကိုယ်... မသွားနိုင်တော့ဘူး’

‘အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဟိုမှာ... ကားလမ်းက ဘာမှ မဝေးတော့ပဲ၊ ရှေ့က အဖွဲ့တွေတောင် လမ်းပေါ်ရောက်ကုန်ကြပြီ’

‘မင်း... ထမ်းခေါ်နိုင်မှ ရောက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘သေပါလား... ဒီလောက်ကြီး ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ တွဲပေးလို့ရမလား၊ ရှင်... တမင်တော့ ဟန်မဆောင်နဲ့ အခွင့်အရေး မယူနဲ့နော်၊ ယူရယူကြည့်၊ ကျွန်မ... အကြောင်း သိသွားမယ်’

‘မယူရဲပါဘူး... ခြေသပွတ်တိုင် လည်သွားလို့ ထောက်လှမ်းရ ခက်နေတာပါ’

‘ဒါဆို... ကျွန်မကိုတဲ့’

‘ဖက်မယ်နော်...’

‘တဲ့ရုံ... တွဲခိုင်းတာ’

‘ဖက်မတွဲလို့... ဘယ်လို တွဲရမှာလဲ’

‘လက်ကိုပဲတွဲပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခြေတပေါင်ကျိုးနဲ့ သားပိုက်ကောင်လို ခုန်ဆွခုန်ဆွ လျှောက်ပြီးလိုက်ခဲ’

‘ဒီလောက်... ကူညီဖော်ရတာပဲ အားနာလှပါပြီ၊ မေလင်း ပြောသလို လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်... နာမည်လည်း မှတ်ထားနေဗလတဲ့’

‘ဟင်... ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် အသားလွတ် ဝင်ချိုင်တယ်’

‘နာမည်... ခေါ်ချင်ရင် လိုရမယ်ရ သိထားရအောင်လို့ပါ’

‘ခရီးဆောင်သေတ္တာ ကူသယ်ပေးတဲ့ မျက်နှာထောက်လို့ပေါ့၊ ဟွန်း... ရှင်ကို သိပ်ကြည်နေတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့’

‘ကျွန်တော့်ကို... အခု မကြည်ဘူးဆိုတော့ အရင်တုန်းကတော့ ကြည့်ခဲ့ဖူးမှာပေါ့နော်’

‘သေပါလား... အရင်တုန်းကဆို ဒေါသဖြစ်တုန်းသာ ရှင်ရှိနေရင် ပေါင်မှန်လို့ တစ်စစ ဆွဲပစ်လိုက်မိလိမ့်မယ်၊ ဧည့်ခံပွဲညက ရှင် ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်’

‘ဘယ်... ဧည့်ခံပွဲညလဲ’

‘ဘာ... မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ... ဘယ်တော့မှ လူမမှားဘူး၊ ရှင်... မျက်နှာကို အကောင်ချီသွားတာတောင် မှတ်မိတယ်၊ ရှင်ရဲ့... နားထင်ထောက်က ဂျပန်တွေထားတတ်တဲ့ ဒေါက်ရှည်၊ နောက်ဆံပင်နဲ့ ဘာညာချင်သေးလဲ’

‘ဒီလို... ဆံပင်မျိုးနဲ့ လူ အတော်များများ ထားတတ်ပါတယ်၊ ရုပ်ချင်းတူ ဆံပင်ပုံစံချင်းတူလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

‘မောတယ်... မောတယ်... ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် လာဇာတ်မရှုပ်နဲ့တော့ အရေးကြီးတာ လမ်းပေါ်ရောက်ဖို့’

မေလင်းက ခရီးဆောင်သေတ္တာကြီး မနိုင်မနင်းဆွဲပြီး လက်တစ်ဖက်က သူ့ကို တွဲခေါ်လာ၏။ နေဗလက သားပိုက်ကောင်လို ခုန်ဆွခုန်ဆွ။

‘လက်ကို... လွှတ်လိုက်တော့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘သက်သက်မယ့်... အသားယူတာ၊ ရှင်... ခုန်ဆွခုန်ဆွတောင် လျှောက်နိုင်ရဲ့သားနဲ့၊ ဘာလဲ... လမ်း မလျှောက်နိုင်ဘူးလို့ တမင် ဟန်ဆောင်နေတာလဲ’

‘တကယ်... ခြေထောက် နာ... နာ...’

‘တော်တော့... ဖယ်၊ ရှင်... ဘာသာရှင် နေချင်နေခဲ့၊ လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ ကျွန်မ သွားတော့မယ်’

‘အဲဒီလို... ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့၊ သူရဲကြောက်လို့ပါ’

‘ရှင်... လုပ်တာနဲ့ နောက်ကျကုန်ပြီ၊ ဟိုမှာ... တွေ့လား၊ အိပ်(စ်)ပရက်ကား ရပ်နေတာ၊ ရှေ့က... အဖွဲ့တွေ တက်သွားကုန်ကြပြီ’

‘ဟေ့... ဝိတ်သည်မီးနစ်၊ ဝိတ်... ဝိတ်...’

‘ကားသံ၊ လူသံတွေကြားမလား မြန်မြန်လျှောက်ပါ’

နေဗလတို့ နှစ်ယောက်သား ကန်သင်းရိုး လမ်းရွေးမနေအားတော့ပါ၊ ဖြတ်လမ်း သဘောမျိုး နီးမည်ထင်ရာ ရိုးပြတ်တောတွေထဲ ဖြဲရဲ လျှောက်ကုန်ကြ၏။

‘ကျွန်မကို... စောင့်ဦးလေ၊ ရှင်က... ခရီးဆောင် အိတ်က

www.burmeseclassic.com

လေးတစ်လုံးထဲရယ်၊ ကျွန်မ... အလေးအပင်ကြီးနဲ့ ဒီလိုပဲ ကြည့်
နေရက်သလား၊ ပြောတော့... ခြေထောက်နာတယ်ဆိုပြီး အခုကျတော့
သူက ရှေ့ဆုံးက

‘မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေ ခရီးသွားရင် တစ်နိုင်တစ်ပိုင်
ဘယ်တော့မှ မသယ်ဘူး၊ အဆာချဲ့တဲ့ ဝန်ပိုတွေ မနိုင်မနင်းသယ်ကြ
တာ၊ အစဉ်အလာကြီးကိုဖြစ်လို့’

‘တူမလား...’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘ယောက်ျားလေးက လှဖို့မလိုဘူး၊ မိန်းကလေးက လှဖို့လို
တယ်၊ ကိုဒါဝတ် လုပ်သလို မဒါဝတ်လုပ်လို့ ဖြစ်မလား၊ တကယ်
တမ်း အရေးပေါ် အသုံးလိုလာရင် သယ်လာတဲ့ ဝန်စည်စလွယ်တွေက
ပဲ အသုံးဝင်လာရတာ မဟုတ်လား’

‘မင်း... စကား နားထောင်ရတာနဲ့ပဲ ကားမှီမှာ မဟုတ်တော့
ဘူး’

‘အဲဒါဆိုလည်း... ကူသယ်’

‘ကဲ... ပေး... စေတနာနဲ့ သယ်ပေးတာနော် ကူလီတော့
မဟုတ်ဘူး’

‘ဘယ်သူက... ဘာပြောနေလို့လဲ’

‘ကြိုပြောထားတာပါ၊ ဒါနဲ့... မင်းရထားပေါ်မှာ အိပ်ပျော်
နေတုန်းက အိပ်မက် မက်သေးလား’

‘အဲဒါ... ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ မြန်မြန်... ဟော၊ ကားက
လွှဲကဲသွားပြီ’

‘ဟာ... လှမ်းအော်တာပါလား’

‘အော်မနေနဲ့... ကြားမှ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နောက်ကား စောင့်
စီးရမှာပဲ’

‘မင်းနဲ့... ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း’

နေဗလ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းပင်။
နောက်ဘက်မှာ အရေးပေါ်မီးတွေ ထွန်းညှိပြီး အလုပ်တွေ များနေကြ
၏။ ရှေ့ဘက်မှာ လုံခြုံရေးချထားသော ကားတန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
ရောက်နေသည့် ကားလမ်းမ မမှောင့်တမှောင့်။

‘နှစ်ယောက်တည်းလည်း... ဘာဖြစ်လဲ’

‘ကိုယ်... မှတ်မိတယ်၊ ဒီနားက... သိပ် နာမည်ကြီးတာ’

‘ဘာ... နာမည်ကြီးတာလဲ’

‘နာနာဘာဝ၊ ဝိနာကိက္ခတွေ သိပ်ပေါတာတဲ့’

‘ရှင်နော်... လာမလှနဲ့နဲ့၊ စိတ်အားရှိအောင် မပြောဘူး၊
စိတ်အားငယ်ပြီး ပိုကြောက်လန့်အောင် မပြောနဲ့’

‘တကယ်ပြောနေတာ၊ ရူး... တိုးတိုး ရှေ့က ခြံတွေကျရင်
အသံလုံလုံနှင့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မြေကြီးမှာ တွားသွားပြီး မိကျောင်း
သွားသလို သွားရအောင်’

‘အို... ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ’

‘သရဲမြင်မှာစိုးလို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သွားတာလေ’

နေဗလ စကားကြောင့် မင်း... စိတ်လိုလက်ရ ရယ်မော
၏။ မေလင်းနှင့် တွေ့သမျှ ပထမဦး... ကြားလိုက်ရသည့် ရယ်သံ၊
အပြုံးကိုတော့ မမြင်လိုက်ရ။ လငပုတ် ဖမ်းကောင်းနေဆဲမို့ တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြည့်လျှင် မှောင်မည်းမည်... နေ
ရ၏။

‘လုပ်မနေနဲ့ ရှင်သာ ယောက်ျားတန်မယ့် ကြံဖန်ဇောက်နေ’

‘ကျွန်မကတော့... လုံးဝ မကြောက်’

‘ဟာ... ဟိုမှာ မည်းမည်းကြီး’

‘အမလေး...’

မေလင်းလန့်ပြီး နေဗလပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။ နေဗလက ခရီးဆောင် သေတ္တာဆတ်ခနဲလွှတ်ပြီး မေလင်းကို အလိုက်သင့် ဖမ်း ပွေထားလိုက်ရ၏။ နေဗလ လည်ပင်းကို အတင်းဖက်ထားသော မေလင်းက ဟောဟဟိုက်မော အသက်ရှူသံဖြင့် နေဗလ ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာ အတင်းကပ်ထား၏။ နေဗလက...

‘ရှေ့မှာ... မည်းမည်းကြီးဆိုတာက ကားလမ်းဘေးက ခြံ တွေကို ပြောတာပါ။ မကြောက်ဘူးဆို’

‘ဟင်... ရှင်... ရှင်... လုပ်ကြံပြောတယ်၊ ဒီမှာ... ကြောက်လို့သေတော့မယ်၊ ကဲဟယ်... ကဲဟယ်...’

မေလင်းက နေဗလရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်း ထရိုက်၏။ နေဗလ နားရွက်တွေကို လိမ်ဆွဲ၏။ နေဗလ မေလင်းကို အသာလွှတ် ချပေးလိုက်ရင်း တဟားဟား အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ရှင် နောက်လိုက်မိတာ မှားပြီ၊ မေမေရေ... ကယ်ပါဦး’

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ... လူကြီးစုံရာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မင်းကို ကန်တော့ပွဲနဲ့ ပြန်အပ်မှာပါ၊ ပြီးမှ... ရက်မြတ်မင်္ဂလာ ရွေးပြီးပြီး’

မေလင်းက နေဗလကို ဆောင့်တွန်းချလိုက်၏။

နေဗလတစ်ယောက် ရိုးပြတ်တောထဲ ကားကားကြီး ပက် လက်လန် ကျသွား၏။ မြေကြီးနဲ့ နောက်စေ့ရိုက်မိသွား၏။ အရှိန် မပြင်း၍ မေ့ခနဲဖြစ်သွားရာမှ ချက်ခြင်း ပြန်သတိရ၏။

ကောင်းကင်မှာ လငပုပ်ဖမ်းချိန် ပြီးဆုံး ပြက်လွင့်သွားချေပြီ။ ပက်ပက်စက်စက် လှပသော လမ်းမကြီးကို ဘွားဘွားကြီး ပြန်တွေ့ လိုက်ရ၏။ နေဗလရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ စီးမိုးကြည့်လာသော မေလင်း မျက်နှာ။

‘ရှင်... ရှင်... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်’

‘ကျွန်တော်... သေသွားပြီ’

‘ထ... သက်သက်မဲ့ ကလီကမာ များမြန်ပြီ’

‘အခု... ရောက်နေတာ ကောင်းကင်ဘုံလား’

‘ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မြွေမကြောက်၊ ကင်းမကြောက်နဲ့ မြန်မြန်ထလေ၊ ရှင်... အဲဒီလိုကြီး လုပ်မနေနဲ့ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ညစ် နေပြီ၊ ကျွန်မကို... ရထားဆီပြန်ပို့ပေး၊ တော်ပြီ... ဆိုင်ရာက စီစဉ် ပေးတာနဲ့ပဲ ခရီးဆက်တော့မယ်၊ ရှင်နဲ့သာ သွားရရင် ကျွန်မ အသက် တိုသွားနိုင်တယ်’

‘အို... ဗီးနပ်(စ်) ဟာ အချစ်ရဲ့ နတ်သမီးလေး မဟုတ် လား၊ ကျွန်ုပ်ကို နွေးနွေးလှိုက်လှိုစွာ လက်ကမ်းကြိုဆိုလှည့်ပါတော့’

‘နေဗလ...’

မေလင်းက ခူးကလေးတုပ် ထိုင်နေရာမှ ခါးကိုင်းပြီး နေဗလ နားရွက်ကို ပါးစက်ကပ်ကာ ကျုံးအော်လိုက်၏။

နေဗလက...

‘အဲဒီ... ငနဲဟာ နတ်သားဖြစ်သွားပြီ’

‘ဗီးနပ်(စ်)တွေ၊ ခုံဖိနပ်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်... ဒီလိုနည်း နဲ့ ကျွန်မကို တမင်နှိပ်စက်နေတာလား’

‘မင်းဟာ... ဗီးနပ်(စ်)မဟုတ်ရင် ဥမ္မာဒန္တီလား၊ ဒေဝစရာ လား၊ ပပဝတီလား၊ သူတို့... လူ့ပြည်မှာ မရှိကြတော့ဘူး၊ နတ်ပြည် မှာ အလှပြင်ဆိုင် ဖွင့်နေတယ်လို့ သတင်းရတယ်’

‘ဟာကွာ... စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ရှင်... ဘယ်လိုလူလဲ နေ ဗလ၊ ရှင်... ရူးနေပြီလား၊ အရှက်မရှိ ပေါက်တက်ကရတွေပြောပြီး ရူးကြောင်မူးကြောင် လုပ်နေတာလား၊ ကျွန်မ... သိပ်မရှည်တော့ဘူး၊ ဒီမှာ... တွေ့လား၊ မြေကြီးခဲ’

မေလင်းက မြေကျစ်စာခဲကြီးကို နေဗလ မျက်နှာပေါ် ဖူးသိမ်း မြှောက်ပြလိုက်၏။ နေဗလက ဟန်မပျက်ပင်...

‘နင်... ဘယ်သူလဲ၊ ငါ... ဘယ်သူလဲ၊ တကယ်ဆို... လူလူချင်းပဲ မထူးဆန်းဘူး’

‘လုပ်ပြန်ပြီ... ဘာလို့ သိချင်းတွေ ဆိုနေတာလဲ’

‘ဘယ်မှာ... ဆိုလို့လဲ၊ မေးကြည့်နေတာကိုများ’

‘ရှင်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား’

‘ကိုယ်... အတိတ်မေ့သွားတယ်၊ နောက်စိနဲ့ မြေပပ်ကြား အက် ရိုက်လိုက်မိတာ မကြားလိုက်ဘူးလား၊ ဒိန်းနေဆိုတဲ့ အသံမျက်စိ ထဲ မီးပွင့်သွားတာ မီးပန်း အလုံးတစ်ရာလောက် ပစ်ဖောက်လိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ’

‘ဪ... အတိတ်မေ့နေတဲ့ သဘောပေါ့၊ ပြန်ပြောပြတတ် တယ်နော်၊ တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ အတိတ်မေ့ ဝေဒနာရှင်ကြီးပဲ၊ အဲဒီတော့... ရှင် အတိတ်ကို ပြန်သတိရသွားအောင် မြေကြီးခဲတွေ နဲ့ပဲ ပြန်ထုပေးရတယ်၊ ဒါမှ... ခေါင်းကို ခိုက်မိပြီး အတိတ်ကို ပြန်သတိရလာမှာပေါ့’

နွေအုံပြန်နေသော အလင်းဖျော့ဖျော့လေး သဏ္ဌာန်တူ ကျရောက်နေသော လရောင်တွေအောက်ပါ ရိုးပြတ်ကွင်းတောထဲမှာ နှစ်ယောက်သား အရိုင်းဆန်ဆန် တွေ့ဆုံပြောဆိုဖြစ်နေကြ၏။ မေလင်း က မြေကျစ်စာခဲကြီးကို မပြီး တကယ်ထုမည့်ဟန် ပြင်၏။ နေဗလ လည်း တကယ်ထုမည့်ထင်၍ ဆက်ပြီး ဟန်မဆောင်ရဲတော့ဘဲ အမြန် ထထိုင်ရတော့၏။

‘ကိုယ်... ပြန်အမှတ်ရလာပြီ မေလင်း၊ ကိုယ်... အမှတ်ရ လာပြီ၊ ကိုယ်... ဘာမှကို မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကောင်းသွားပြီ’

‘အဲဒါဆိုလည်းထ... ကျွန်မ ရထားဆီရောက်အောင် ပြန်ပို့ ပေး၊ ရှင်နဲ့... ကျွန်မ လုံးဝမလိုက်တော့ဘူး’

‘လှမ်းမြင်နေရတာပဲ... လျှောက်သွားလိုက်ပေါ့’

‘ဖြစ်မလား... မြင်နေရပေမယ့် ခေါ်မကြား အော်မကြား၊ ဝေးနေသေးတာ၊ လမ်းမှာ ကျွန်မ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ’

‘ဒီလိုဆို... ရထားဆီ မပြန်နဲ့တော့၊ ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်နဲ့ ပါ၊ မင်းကို... မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူး’

‘ရှင်ကို... ကျွန်မ မယုံတော့ဘူး၊ ပြီးတော့... နှစ်ယောက် တည်းသွားဖို့လည်း မသင့်တော်ဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ရထားဆီသာ လိုက်ပို့ပေးပါနော် နော်’

‘စောစောတုန်းကတော့... နှစ်ယောက်တည်းလဲ ဘာဖြစ်လဲ ဆို’

‘စောစောက... စောစောကလေ၊ အခုဟာက... အခုဟာပဲ’

‘တတ်လည်း... တတ်နိုင်တယ်’

‘ရှင်... မစော်ကားနဲ့နော်၊ ပို့မလား၊ မပို့ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော’ နေဗလက အိတ်ကို ပြင်လွယ် ခရီးဆောင် သတ္တာကြီးကို ပုခုံးပေါ် ထမ်းတင်လိုက်ပြီး ကားလမ်းဘက်ကို ဆက်လျှောက်သွား၏။

‘ရှင်နဲ့... မပြန်ဘူးဆိုတာ မရဘူးလား’

‘မင်း... စိတ် မညစ်စေရပါဘူးလို့ ကိုယ် ရဲရဲကြီး အာမခံ တယ် လာပါ၊ ဟိုးမှာတွေ့လား ကားမီးရောင် လမ်းမီးရောင်နဲ့ နီးနီး လေးပဲ ကျန်တော့တယ်’

ရန်ကုန်မှလာသော ကားမီးရောင်ကိုကြည့်၍ စိတ်ပြောင်းသွား ပုံရ၏။ ဖုတ်ဖက်ခါထပြီး နေဗလနောက်မှ လိုက်လာ၏။ ချုံတောတွေ ဖောက်တိုးပြီး ကားလမ်းပေါ် တက်လာရ၏။

‘ဒီမှာ... ရှင်လုပ်လို့ ပြကုန်ပြီ’

‘အင်္ကျီထဘီပြရင် အသစ်ပြန်ဝယ်လိုက်ပေါ့၊ တမင်... ထင် တိုးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆူးခြံမှန်း ဘယ်သိပါ့မလဲ’

‘လက်မောင်းတွေ ဆူးခြံစံရလို့ ပြစုတ်ကုန်တာ ပြောတာ’

ကားလမ်းပေါ် သေတ္တာချပြီး အထုပ်ကို ပစ်ချလိုက်၏။
လက်တွေ့က စတင်ယားယံလာ၏။ ထို့နောက် လည်ပင်းနှင့် မျက်နှာ
တွေ ဆက်ယားလာ၏။ ယားလို့ တွန့်လိမ်ကုတ်ဖဲ့နေရမှ ခွေးလေးယား
သီးချဲ့နယ်ထဲ ဝင်တိုးမိပြီမှန်း သိလိုက်ရ၏။

‘အဲဒါ... ဘာအကြောဆွဲနေတာလဲ’

‘ယား... ယားလို့ပါ’

‘ဘာ... ရှင် မဟုတ်တရုတ် လုပ်မလာပြန်နဲ့ဦးနော်၊ ရှင်
ကြည့်ရတာနဲ့ ကျွန်မပါ ယားလာပြီ’

နေဗလက တစ်ကိုယ်လုံး မခံရပ်နိုင်အောင် ယားယံလာ၍
နေရာအနှံ့ကို လက်နှင့် အလျှင်အမြန် ကုတ်ဖဲ့နေရသည်မှာ အကြား
မလပ် တရစပ်။ မေလင်းတစ်ယောက်ခမျာလည်း ဣန္ဒြေဟန်ပန်
မဆောင်နိုင်။ ယားသည့်နေရာတွေ အံ့ကြိတ်ပြီး အတင်းကုတ်ခြစ်နေ
ရတော့၏။

နေဗလနှင့် မေလင်းတို့ ဘရိတ်ဒန်(စ်) နှစ်ပါးဖြင့် မြိုင်မြိုင်
ဆိုင်ဆိုင် ကုတ်ဖဲ့ အကပြိုင်နေကြစဉ်မှာပင် အနားကို ကားတစ်စီး
ထိုးဆိုက်လာ၏။ နောက်ဆုံးပေါ် ဆယ်ဘီးကုန်တင်ယဉ်ကြီးမဟုတ်။
လူစီးအမြန်ယာဉ်လား မဟုတ်။ ယားနေသည့်ကြားမှ နေဗလက
လက်အကြောဆွဲသလို ဆန့်တန်းပြီး တားမြစ်၍ ရပ်တန့်ပေးလာခြင်း
ပင်။

ကားခေါင်းထဲမှာ လိုက်ပါသူတွေက ကုတ်ဖဲ့တွန့်လိမ် ညည်း
တွားနေကြသော နေဗလနှင့် မေလင်းကိုကြည့်ကာ...

‘ယား... ဘာတွေ ဖြစ်တွေဖြစ်နေတာလဲဟ’

‘ယား... ယားလို့’

ကားပေါ်က လူတွေ ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေရာမှ ဣန္ဒြေ
မဆောင်နိုင်အောင် တွန့်လိမ်ကုတ်ဖဲ့နေကြသော နေဗလနှင့် မေလင်းတို့

နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ဟားတိုက်ရယ်မောနေကြ၏။

‘ရှင်ကြောင့်... ရှင်ကြောင့်... အမေလေး ယားလို့ သေတော့
မယ်’

‘မတော်တဆ... အားလားလား ယားတယ်၊ အရမ်းပ...
တယ်’

‘ရှင်... မတော်တဆက၊ အား... သေအောင်သတ်နေသလိုပဲ
အင်း... ကျွန်မ အရှက်ကွဲနေပြီရှင်’

နေဗလက ကားပေါ်မှ ရေဘူးတောင်းယူရ၏။ ကားစပယ်ရာ
လေးက အဝတ်ကိုရေစွတ်ပြီး နေဗလနှင့် မေလင်းကို မာရသွန်
အပြေးသမားတွေ ချွေးသုတ်ဖို့ အအေးပေါင်းခံထားသည့် တဘက်ကမ်း
လိုက်သလို တစ်ယောက်တစ်ယာလည်း ကမ်းပေးနေရသည်မှာကို လက်မ
လည်း။

ကားဒရိုင်ဘာကြီး မျက်နှာသုတ်တစ်ဘက်ပိုင်းတွေပါ ပစ်ပေး
ရသည့်အထိ ကားဒရိုင်၏ ဇနီးဖြစ်ဟန်တူသူကလည်း လက်ကိုင်ပုဝါ
တွေ ရေစွတ်ပြီး ကူညီပေးကမ်းရှာ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင် မီးအမှောင်ထဲ တစ်ယောက်စီခွဲပြီး
ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရ၏။ မေလင်းနှင့် ဒရိုင်ဘာကတော်တို့က တစ်
တွဲ။ နေဗလနှင့် စပယ်ယာလေးတို့က တစ်တွဲ။ ကားဘေး တစ်ဖက်
တစ်ချက် နေရာခွဲပြီး အဝတ်အစား အမြန်လဲလှယ်သုတ်သင်ပစ်ရ၏။
ခွေးလေးယားသီး အမှုန်ပေကျံနေသော အဝတ်အစားတွေကို လမ်း
ဘေးလွှင့်ပစ်လိုက်ရ၏။ အရေးထဲ ပုဆိုးကျွတ်နေချိန်မှ မန္တလေးဘက်မှ
လာသော ကားမီးထိုးလိုက်၍ ဖော်ပင်မည့်အရေးကို ရင်လေးစွာ ကာ
ကွယ်လိုက်ရ၏။ ရထားဘီးချော်၍ ဒုက္ခရောက်လာသော ခရီးသည်
တွေ ဖြစ်မှန်း ရှင်းပြရ၏။

ယားယံမှု သက်သာသွားသောအခါ မေလင်းက...

‘ဒီကားက... ဘယ်အထိ ရောက်သလဲ’

‘တောင်ငူအထိ...’

‘နေဗလ... ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ဒီကားကို စီးလို့မဖြစ်ဘူး၊
နောက်ကား ဆက်စောင့်မှာလား’

‘ညောင်လေးပင်အထိ ဆက်လိုက်သွားမယ်လေ၊ သိပ်မှ...
မဝေးတော့တာ၊ ညောင်လေးပင်မှာဆင်းပြီး အိပ်(စ်)ပရက်ကားတွေ
စောင့်ပြီး ပြောင်းစီးကြတာပေါ့’

‘အဲသလို... လုပ်တာ ကောင်းတယ်’

‘ညောင်လေးပင်အထိ လိုက်တာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ ခေါင်းခန်းက
လူပြည့်နေပြီ၊ TV တစ်လုံး တင်လာသေးတယ်၊ ဘယ်လို စီးကြမလဲ’

‘နောက်ခန်းက... ကုန်အိတ်တွေပေါ် ထိုင်လိုက်နိုင်ရင် လိုက်
ခဲ့ကြပေါ့’

‘ဒီအချိန်ရောက်မှတော့... လိုက်ရတော့မှာပေါ့’

စပယ်ယာလေး လိုက်ဟင်ပို့၏။ မေလင်းတစ်ယောက် ကား
ပေါ်ကို ခက်ခဲစွာ ရောက်လာ၏။

‘လက်တွေ ကျိန်းစပ်ကုန်ပြီ၊ တစ်ခါမှ... ဒီလို ကုန်ကား
မျိုး စီးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ... ဂြိုဟ်ကောင်ပါလာမှ ရထားလည်း
ဘီးချော်တယ်၊ မတော်တဆကလည်း ဆက်တိုက်ပဲ၊ စိတ်ပျက်ပြီး
လဲသာ သေလိုက်ချင်တယ်’

‘လဲသေလို့ရပါတယ်၊ အိတ်တွေပေါ် အိပ်ချလိုက်ပေါ့၊ သိပ်
နမနေစမ်းပါနဲ့၊ လူဖြစ်လာရင် ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်လိုက်ပြီး အရောင်
ပြောင်းလဲ ကျင့်သုံးနေထိုင် တတ်ရမယ်လေ’

‘တော်စမ်းပါ...’

‘ရထားဘီး ချော်တော့ မင်းအပေါ် မတော်တဆ ပစ်လဲကျမိ
တာ၊ ကိုယ်... တက်ဖိသလိုဖြစ်လို့ မင်းနဲ့ရိုးတွေ ဘာတွေ ဘာမှ

ဖြစ်မသွားပါဘူနော်၊ ဖြစ်ရင်လည်း အော်နေရပြီပေါ့’

‘ရှင်ကို... တော်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား’

ကား စတင်ထွက်နေစဉ် ကလပ်အလွတ် ကြမ်းသွား၍
ကားက ရှေ့ကို ဆောင့်ရုန်းသလို ဖြစ်သွား၏။ အိတ်တွေထားသည့်
ချိုင့်နေရာမှာ ထိုင်နေသော နေဗလအပေါ် မေလင်းတစ်ယောက်
ငိုက်ခနဲ ပြိုကျလာ၏။ မေလင်းရဲ့ နူးညံသော နှုတ်လေးက နေဗလရဲ့
ပါးပေါ် အော်ပရေးရှင်း ဆင်းသွား၏။ ဒွန်ခနဲ လွှတ်တင်ရုန်းဆတ်သလို
ဖြစ် သွားသောကြောင့် သုံးလေးခါဆက်တိုက်ပင် အော်ပရေးရှင်း
ဆင်းသလို ဖြစ်သွား၏။ ကားအရှိန်နှင့် ထွက်သွားသောအခါမှ မေ
လင်းမျက်နှာကို ရှက်လွန်းလို့ လက်နှင့်အုပ်ပြီး နေရာပြောင်းထိုင်၏။

‘ကဲ... အဲဒါကိုရော ဘာပြောချင်သေးလဲ’

‘သွားသေလိုက်ပါလား၊ အဲဒါမှ မတော်တဆ အစစ်ရှင်၊
ရှင်ကို တမင်လုပ်ဖို့တော့ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် ယောင်လို့ မအောင်
မှေဘူး’

‘မတော်တဆ အတုဆိုတာလားတောင် ရှိနေသေးပါလား’

‘ရှင်နော်... ကျွန်မ ရှက်လို့ သေတော့မယ် စိတ်ညစ်ပါတယ်၊
စိတ်ပျက်ပါတယ်၊ ဒါလည်း... ဝဋ်ကြွေးတစ်မျိုးပဲ’

‘မေလင်း စကားအဆုံးမှာ နေဗလက မေလင်း တ၊နေကျ
စကားလုံးကို မေလင်း အသံပေါက်အောင် အသံတုလုပ်ပြီး ကူညီ
ဖြည့်စွက်မြည်တမ်း လိုက်ပုံက...

‘အမလေး... အမေတို့ရေတဲ့’

* * *

အခန်း (၁၁)

ညောင်လေးပင်မှာပင် အိတ်(စ်)ပရက်ကား ပြောင်းစီးဖြစ်၏။ ကံကောင်းချင်တော့ နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံ အလွတ်တစ်ခုမှာ အတူထိုင်ခွင့် ရ၏။ မေလင်းအတွက်တော့ ကံဆိုးခြင်းဟု ယူဆချင် ယူဆနေနိုင်၏။ မျက်နှာကြီး သူနဲ့မူနဲ့ပြီး တလောကလုံးကို မကျေနပ်သလိုလို အိုက်တင် နှင့်။

ကားခ တောင်းခံသည့် စပယ်ယာလေးရဲ့ စကားကိုကြားမှ နေဗလနှင့် မေလင်းတို့ လန့်ဖျပ်သွားရ၏။

‘အစ်ကိုကြီးတို့... လင်မယားက ကားခလေး တဆိတ် လောက် ကူညီပေးပါ’

နေဗလက မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးနေနိုင်သော်လည်း မေလင်းက ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြင့်...

‘ဒီမှာ... ဒီမှာ... ကျွန်မနဲ့ ဒီလူ ဘာမှမတော်ဘူး၊ ဆိုင်လည်း မဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကားခကို ကျွန်မပေးမယ်၊ သူ့ကားခ သူ့ဆီက တောင်း’

‘အဖြစ်သည်းမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားပြောသလို ဒီကလည်း အရင် ပြောမလိုပါ၊ စကားဦးသွားလို့ပေါ့’

နေဗလနှင့် မေလင်းမှာ အတူတွဲထိုင်သော်လည်း စလင်း ဘက်အိတ်ကလေးကို ပန်းပုတီးကုံးခြားသလို ခြားနားပြီး သူနယ်မြေ ကိုယ့်ပိုင်နက်တွေ ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားကြ၏။

‘ကမ္ဘာကုလသမဂ္ဂမှာက ဒီလို တင်းမာမှုမျိုးကို အမြဲဆန့် ကျင်ကယ်၊ ဘင်ကီမွန်းကိုခေါ်ပြီး မင်းနဲ့ကိုယ် ညှိယူလိုက်ကြရအောင်၊ ခိုဖြူခိုနက်တွေ ပြိုင်တူလွတ်မယ်လေ’

‘ဟင်း... တောက်’

‘မင်းရဲ့... တံတောင်က နယ်ကျော်နေပြီ’

‘သတိလွတ်သွားလို့... စိတ်ချ၊ နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရ ဘူး’

‘လေတိုက်ရင်... မင်းဆံပင်တွေ ဒီဘက်နယ်ကိုကျော်ပြီး ငါရဲ့ ဝေဟင်ပိုက်နက်မှာ ဒစ္စကိုကနေကြတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ရှင်းပေးမလဲပြော’

မေလင်းက သူမရဲ့ ဆံပင်တွေကို ဆံညှပ်ကလစ်ဖြင့် သိမ်း သပ်ပစ်လိုက်၏။

နေဗလက မှီလိုက်စဉ်...

‘ရှင့်... ခြေထောက်က ဘာလို့ ဒီဘက်ကို ရောက်လာရတာ လဲ’

‘တင်ပါး တင်ပါးချင်းလည်း ပိုင်နက်ခွဲထားတာ မှတ်လို့ပါ’

‘မရဘူး... အောက်ပိုင်းနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်၊ ရှင်တောင် အပေါ်ပိုင်းကို မိန်းမလို မိန်းမရ ပြောလာသေးတာပဲ’

‘မိန်းမလို... မိန်းမရဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ’

‘မိန်းမ... ဆန်တာကို ပြောတာလေ’

‘မိန်းမ... ဆန်တာ ဘာဖြစ်လဲ’

‘မိန်းမ... အဆင့်လောက်ကို ရှင်ရောက်သွားပြီ’

‘မိန်းမတွေက... နဂိုကတည်းက အဆင့်နိမ့်နေလို့လား’
 ‘မနိမ့်ဘူးလေ... ရှင်က... ရှင်က...’
 ‘ကိုယ်က... အဆင့်မြင့်နေလို့၊ မြင့်ရာက နိမ့်ကျရာ ဆင်း
 ပြောတယ်လို့ မင်းပြောချင်တာလား’
 ‘ယောက်ျားပီပီ ပြောပါ’
 ‘ယောက်ျားတွေက... မိန်းမတွေထက် အဆင့်မြင့်တယ်ပေါ့၊
 ဒီလို မင်းဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်လား’
 ‘ကျွန်မ... ခေါင်းရှုပ်နားငြီးလာပြီ၊ တော်တော့...’
 ‘မိန်းကလေးတွေကိုမြင်တဲ့ မင်းအမြင်တွေကိုက ဟုတ်မှ
 မဟုတ်ဘဲ’
 ‘ကိုယ်လိုရာကို... ဆွဲမပြောနဲ့’
 ‘ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျားဟာကျား၊ မဟာမပဲ၊ မယုံဘူးလား၊
 ကိုယ်ယောက်ျား စစ်မစစ် ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ စမ်းသပ်နိုင်တယ်’
 ‘ရှင်နော်... စကားတွေ မယုတ်လာနဲ့’
 ‘သဘောပြောတာပါ...’
 ‘ဘာမှ... မပြောနဲ့၊ ပြောချင်တော့ဘူး’
 ‘နားပိတ်ထားရင် အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်’
 မေလင်းက နေဗလကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး သူမရဲ့ နားနှစ်
 ဖက်ကို လက်ဖြင့် အမြန်ပိတ်လိုက်၏။
 နေဗလက မေလင်းလက် ကွေးလိုက်စဉ် ဝေဟင်ပိုင်နက်တွေ
 ကို ကျူးလွန်လာသော တံတောင်ကွေးလေးကို လက်ညှိုးနှင့် အသာ
 ထောက်ပြီး သတိပေးလိုက်၏။
 ‘ဘာလုပ်တာလဲ...’
 ‘နယ်ခြားစည်း ကျော်နေပြီဆိုတာ သတိပေးလိုက်တာပါ၊
 ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...’

မေလင်းက နေဗလရဲ့ ခြေဖဝါးကို ဆတ်ခနဲ ပေါက်ချလိုက်
 ၏။
 ‘ဒုန်း...’
 ‘အား...’
 ‘မှတ်ပြီလား...’
 ‘မင်း... အသားလွှတ်ကြီး နင်းတာပဲ၊ စော်ကားလှချည်လား’
 ‘ရှင်... မသိလိုက်လို့ပါ၊ ရှင်ရဲ့... ခြေသန်းလေးတစ်ချောင်း
 နယ်ကျွံနေတာ ကျွန်မ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်တယ်လေ။ ကံ
 ဘာငြင်းချင်သေးလဲ’
 ပြန်ငြင်းလည်း ဘေးလူတွေ ပိုင်းကြည့်လာကြမည်စိုး ကျိတ်
 ဖြစ်နေသော ပြဿနာကို နေဗလကပင် စတင်၍ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ
 ရုပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။
 အမြန်ယာဉ်ထဲမှာ ပြသနေသည့် ဗီဒီယို ဇာတ်ကားက အချစ်
 ဇာတ်လမ်း။
 မင်းသားနှင့်မင်းသမီးတို့ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ထဲမှာ M.T.V ရိုက်
 ချက်တွေနှင့် လှလှပပ ပြေးလွှားပျော်မြူးနေခန်း။
 အပြင်မှာတော့...
 စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကို လွမ်းဖို့ကောင်းသော လွမ်းခန်း။
 * * *
 ဖြစ်ချင်တော့ တောင်ငူမှာ ညလယ်စာ အဆာပြေ စားဖို့ကား
 ရပ်နား၏။
 — သူငယ်ချင်းတွေ သိပ်ဖြစ်စေချင်သော မေလင်းနှင့် နေဗလ
 တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ညတာအတွင်း ပြောမနာ ဆိုမနာ
 ဘုဘောက်ကျပြီး မုန်းလိုစိတ်တစ်ဝက်။ ခင်လိုစိတ်တစ်ဝက်ဖြင့် ငှင်းနှီး

မွန်းတီးသွားကြတာမြင်လျှင် မြင်သည့်နေရာမှာပင် အံ့သြမင်သက်
မတ်တတ်မေ့လျက် ဖြစ်ကုန်ကြမှာ ကျိန်းသေ၏။

မေလင်းက ခုံခွံထိုင်ဖို့ ကြိုးစားဟန်ပြ၏။

နေဗလ ဝင်ထိုင်တော့လည်း ဘာမှမပြော။

မှာကြားစရာရှိတာတွေ မှာကြားပြီး စားသောက်နေစဉ် နေဗလ
တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ဗိုက်ထအောင့်သလို ဗိုက်ကိုလက်နှင့်အုပ်ပြီး
မျက်နှာမှောက်ကပ်သွားကာ ညည်းတွားနေလေတော့သည်။

မေလင်းက နေဗလကို ဟန်ဆောင်မဆောင် အသေအချာ
အကဲခတ်ရင်း...

‘အဲဒါ... ဘာ အိုက်တင်လဲ၊ ကြည့်ရတာ... ခေါင်းမူးနေ
ပုံပဲ’

‘မ... ဟုတ်ဘူး၊ အစာအိမ်... အစာအိမ်အောင့်တာ’

‘ဆော်ဒါ... သောက်ပါလား’

‘မပျောက်ပါဘူး... ဆေးမေ့လာခဲ့တယ်’

‘ကျိန်းသေရဲ့လား...’

နေဗလ တစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်သားတွေ တင်းညစ်ထား၍
စော့ချွေးတွေ ပြန်လာကုန်၏။ နေဗလကိုကြည့်ပြီး မေလင်း ကရုဏာ
သက်သွားပုံရ၏။ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ ဆေးဘူးလေးတစ်ဘူးကို
ထုတ်၏။

‘ရော့... ဒါ မန္တလေးက ကျွန်မအကြီးအတွက် ဝယ်လာတာ၊
သူလည်း... ရှင့်လို အစာအိမ်သမားပဲ၊ ဆေးကုန်လို့ ဖုန်းဆက်မှာထား
တာ၊ လမ်းကြွတာနဲ့ ကျွန်မ ယူလာခဲ့ရတာလေ၊ အဲဒီဆေးကို သောက်
ကြည့်ပါလား’

‘ပျိုဝင်စင်တော့... မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘သဒ္ဓါလို့ ကျွေးရင် သေဆေးတောင် စားရသေးတယ် မဟုတ်
လား’

‘မေလင်းက... ကိုယ့်ကို သဒ္ဓါလို့လား’

‘စေတနာနဲ့... ပေးတာ’

‘ကိုယ်တို့... နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးရှိနေလို့ ကိုယ်
ကျေနပ်သွားပါပြီ၊ အဲဒီစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ရောဂါ အခုကို တစ်ဝက်သက်
သာသွားပါပြီ၊ နေပါစေတော့ အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပါ’

‘အို... သောက်မာက သောက်လိုက်ပါ’

‘ဝိ(စ်)နော်...’

‘အင်း...’

‘ဆေးပေး...’

‘ရော့...’

‘ဂလု... အင့်... ရေ... ရေတစ်ခွက်လောက် ကျွေးဇူးပြု
ပါ’

‘ရော့... ရော့...’

‘အိုကေသွားပြီ၊ ဇီဝကပေးတဲ့ ဆေးလိုစွမ်းတယ်၊ ချက်ချင်း
ပျောက်သွားမှာပဲ’

နေဗလ ဘာမှ မဖြစ်သလို လုပ်ပြလိုက်၏။ တကယ်လည်း
နေဗလမှာ ဘာမှမဖြစ်။ မေလင်းက စိတ်ထဲ နေဗလအပေါ် တကယ်
မုန်း မမုန်းဆိုတာကို စမ်းသပ်ကြည့်လို၍ တမင်ဟန်ဆောင် ဗိုက်
အောင့်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စားသောက်ပြီးစီပြီမို့...

‘ကျေးဇူးတင်ခြင်းအားဖြင့် ဒီဝိုင်းကို ကိုယ်ရှင်းပါရစေ’

‘အားနာစရာကြီး... ရှင်းလိုက်လေ’

ငွေရှင်းပြီးသည်နှင့် ဗိုက်က ရစ်နာလာ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပါ
လိမ့်၊ နေဗလထိန်းပြီး ပြုံးနေလိုက်၏။ မေလင်းက သူမပါးစပ်ကို

မကြာခဏ လက်ဝါးလေးနှင့် ဝိတ်ပိတ် ကာတတ်၏။ နေဗလကို လည်း အကဲခတ်သလို မသိမသာကြည့်တတ်၏။

ဗိုက်ထဲက မခံမရပ်နိုင်အောင် ရစ်နာလာ၏။

‘အဟဲ... ဟို... ခဏလေး၊ တိုင်းလက် ခဏပြေးလိုက်ဦး မယ်’

ပြောပြီး တကယ်ထပြေးရ၏။ အိမ်သာထဲမှာ အလယ်ပိုင်း ပြဿနာကို အကြိတ်အနယ် ရှင်းလင်းပစ်ရ၏။

ပြဿနာ ရှင်းသလိုလိုနှင့် လူလည်း အားတွေဆွဲထုတ်လိုက် သလို မြောမြောမိုမို ဖြစ်ချင်လာ၏။ နုံးခွေသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ပြန်လာစဉ် ခရီးသည်တွေ စားသောက်ပြီးစီးသွား၍ ကားပေါ်ကို ပြန် တက်နေကြတာ တွေ့ရ၏။

‘ကိုနေဗလ... ကြာလိုက်တာ၊ ဒီမှာ... တက်ကုန်ကြပြီ၊ ကျွန်မ... တမင်စောင့်နေပေးတာ၊ ရှင့်... ကြည့်ရတာ အားကုန်နေ သလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...၊ ဗိုက်က ပြန်အောင့်လာလို့လား’

‘အောင့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းတွေ ဒလဟောသွားတာ၊ စက် သေနတ် ပစ်လိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဟောဟဲ...’

‘ဟုတ်လား... နေဦး... နေဦး...’

မေလင်းက သူမ စလင်းဘတ်အိတ်ကို ဖြူရှာပြန်၏။ အထဲမှ အရွယ်တူ ဆေးပုလင်း နှစ်လုံးကို ထုတ်ကြည့်ပြီး...

‘ဒုက္ခပဲ... မှားကုန်ပြီ’

‘ဘာမှားတာလဲ... ဟင်’

‘ဗိုက်အောင့် ပျောက်တာနဲ့ ဝမ်းနှုတ်ဆေးနဲ့ မှားပေးလိုက်မိ တာ၊ ဝမ်းနှုတ်ဆေးက သိပ်ပြင်းတာ၊ အမေဘက်က အဘွားက ဝမ်းနှုတ်ဆေး အပြင်းစားဖော်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်တာ’

‘ဗျာ... ဝမ်းနှုတ်ဆေး၊ ဝမ်း... နှုတ်... နှုတ်...’

‘အဲ့ဒါ... ဘယ်လဲ၊ ကားထွက်တော့မယ်’

‘မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဗိုက်ထဲက တအားထိုးမွှေခံရသလို နာလာ ပြန်ပြီ၊ တိုင်းလက်ကို ပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏစောင့်ခိုင်း’

မေလင်းက ကြိတ်ရယ်သံဖြင့်...

‘မြန်မြန်... ပြန်လာနော်’

‘မှားရက်ပါပေ... မယ်မင်းကြီးမရယ်’

‘မတော်တဆ... ဖြစ်သွားတာပါရှင်’

‘တော်... တော်... တော်တော့’

* * *

မေလင်းက ဝမ်းပိတ်ဆေးလိုက်ပေးမှ နေဗလခမျာ သက်သာ ရာ ရသွား၏။ နာရီဝက်ခန့် ပိုကြာသွားသည့်အတွက် ကားဆရာနှင့် ခရီးသည်တွေ ဒေါ်ကန်တာကို အထိုက်အလျောက် ခံလိုက်ရ၏။ ကျန်း မာရေး အကြောင်းပြု၍သာ ရတော့၏။ မေလင်းလည်း သိလျှက်နှင့် တမင် ဝမ်းနှုတ်ဆေးပေးကာ ပညာပြလိုက်ရ၍ မချီမဆန့် ခံလိုက်ရ သော နေဗလကိုကြည့်ကာ ကရုဏာသက်ဝင်ပြီး ပုန်းပုတီးကုံးခြား သလို နယ်ခြားစလင်းဘတ်အိတ် ကာထားတာကို ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။ မန္တလေး ရွှေမြို့တော်ကြီး နီးကပ်လာလေလေ မေလင်းနှင့် နေဗလတို့ ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ပိုပိုပျစ်နှစ် ‘ပျစ်တွဲလာလေလေပင်။

‘မေလင်း...’

‘ဆို...’

‘မန္တလေးမှာ ကြာမှာလားဟင်’

‘တစ်ပတ်လောက် ကြာမယ်’

‘ကိုယ်က... သုံးရက်လောက်ကြာမှာ၊ ရန်ကုန် အရင်ပြန် ပြီး ရန်ကုန်ကနေ လွမ်းနေရတော့မှာပဲ’

‘ဘာကို လွမ်းနေရမှာလဲ’

‘မေလင်းနဲ့... ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကိုပေါ့’

‘ကျွန်မတို့... ဘာတွေများ အမှတ်ရစရာ ကောင်းအောင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြလို့လဲ’

‘မတော်တဆမှုတွေက... အမှတ်တရ ဖြစ်စရာကောင်းနေ တာပဲပေါ့’

‘ဘာ... ထူးဆန်းတာမှတ်လို့’

‘ထူးဆန်းတယ်... သူ တစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်လို့ စကားထာ ဖွက်ထားရင် ကိုယ်လိုလူက ရဟတ်စီးတာလို့ ဖြေမိမှာပဲ။ မေလင်းက တော့ သံသရာခရီးသည်လို့ ဖြေမယ့်ဉာဉ်မျိုးရှိမယ်ထင်တယ်’

‘သိပ်မြောက်မနေနဲ့၊ လူဆိုတာ အမြောက်ကြိုက်တတ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတဲ့ သဘောကိုလည်း ရှင်က နောက်ကြောနေတဲ့ လူပါပဲနော်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒီခရီးကို ကိုယ်သိပ်ပျော်တယ်၊ မေလင်း ကောဟင်’

‘အစပိုင်းတော့... စိတ်အရမ်းညစ်တယ်၊ နောက်တော့...’

‘စိတ်ထဲ အရမ်းပျော်သွားရောလား’

‘စိတ်အရမ်း ပျက်သွားတယ်၊ ဝမ်းနှုတ်ဆေး မိထားတဲ့ ရှင် မျက်နှာကြီးကို မြင်ရလို့လေ’

ပြောပြီး မေလင်းက တခစ်ခစ်ရယ်မော၏။ နေဗလက မေလင်းရဲ့ လက်သန်းလေးကို သူ့ရဲ့ လက်မလေးနှင့် အသာတို့ကြည့် ၏။

‘ဘာလုပ်တာလဲ...’

‘လှလို့... သိပ်လှတဲ့ ယမင်းရပ်လေးဆိုတော့ ထိကြည့်ကိုင် ကြည့်ရင် ကြွေကျသွားမှာစိုးလို့ စမ်းသပ်ကြည့်တာ’

‘အပြောကောင်းလိုက်တာ...’

‘အကောင်းပြောနေတာပါ... မေလင်းရယ်’

မနက်မိုးလင်းလာပြီဖြစ်၏။ ကူမဲမှာ ကားခဏရပ်နား၊ မျက် နှာသစ်၊ အဆာပြေ စားပြီးသည်နှင့် ကားဆက်ထွက်လာသည်မှာ ကြာပြီ။

ပြင်ပ မြင်ကွင်း အညာအသွေးအရောင်ဆန်ပြီး မြန်မာမျိုး မာန်ရောင်စဉ်တွေ လိမ်းကျံထားသည့်နှယ်ရှိ၏။

‘မေလင်း...’

‘ဘာလို့... ခဏခဏ ခေါ်နေတာလဲ’

‘ချစ်စရာကောင်းလို့... ခေါ်ကြည့်တာပါ’

‘စကားတွေကနော်’

‘ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို ဖော်ပြီး အော်ပြောလိုက်ချင်တယ်’

မေလင်းက ခနဲပြုံးမိုးပြုံး၏။ နေဗလက မေလင်းလက်ဖဝါး

လေးကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ မေလင်းက ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်ပြီး...

‘အဲဒါက... ဘာသဘောလဲ’

‘အပြစ်ကင်းတဲ့... ချစ်ခြင်းရဲ့ သဘောပါ မေလင်းရယ်’

‘ဘာ... စကားပြောတာလဲ’

‘ရည်စားစကား’

‘ရှင်... ကျွန်မကို ပမာမခန့် လုပ်တာလား၊ လူကို့ ဘာများ အောက်မေ့နေသလဲ၊ သည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာထက် ကျော်မလာနဲ့ နော်’

‘ကိုယ် မဝံ့ရဲရိုးအမှန်ပါ၊ ကိုယ့်ရင်နဲ့ အသက်နဲ့ ဘဝနဲ့ ရင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းအစစ်အမှန်ပါ၊ မေလင်း အချစ်ကို ပေးသနားဖို့ အယူခံ လွှာတင်သွင်း လျှောက်ပန်တာပါ’

‘နေဗလ...’

‘ပြောပါ... မေလင်း’

အခန်း (၁၂)

မန္တလေးမြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ အဝေးပြေးဝင်းထဲမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုဆိုသူ မဲ့နေရှာ၏။ မေလင်းက သူမရဲ့ အမျိုးအဆွေတွေအိမ်ကို ဖုန်းဆက်နေ၏။

ဖုန်းဆက်ပြီးသောအခါ...

‘ရှင်က... ကျွန်မနောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ကြည့်ရင်လည်း အရှုံးနော်’

‘လုံးဝ... လိုက်မကြည့်ပါဘူး၊ မင်း... မယ့်မှာစိုးလို့ ကိုယ့်အမျိုးတွေရှိတဲ့ဆီကို ကိုယ်အရင်ထွက်သွားပြီ ဟေ့၊ ပတ်ပလစ်ကာ’

ပတ်ပလစ်ကာကို ငှားစီးပြီး မေလင်းကို လက်ပြလိုက်၏။ မေလင်းက မယ့်တစ်ဝက် ယ့်တစ်ဝက်မျက်နှာဖြင့် ပြန်လည်လက်ပြ နှုတ်ဆက်၏။

ကားဝင်းအပြင် ရောက်သောအခါ ကားခကျသင့်ငွေကို နေဗလ ရှင်းပေးလိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းနေလိုက်၏။

ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း လိပ်စာကို ရသောအခါ အခြားကားတစ်စီးကို ငှားလိုက်ပြီး ထိုလိပ်စာအတိုင်း နေဗလက အရင်ဦးအောင်သွားကြို စောင့်နေလိုက်၏။ မေလင်းမြင်သွားလျှင် အံ့သြသွားစေချင်လို့ပေါ့။

အိမ်ကြီးထဲမှာ မန္တလေး နန်းမူနန်းဟန် အပြည့်ဆန်နေ၏။ အိမ်ကြီးအနီးမှာ ထိုင်စောင့်ရင်း မေလင်းရောက်လာချိန်ကို ရေတွက်တွေးတောနေမိ၏။

မေလင်းရဲ့ အမျိုးအဆွေတွေ ကားနှင့်လာပြီး ကြိုပို့လုပ်မည်ဆိုပါက အချိန်ပြောလောက်အောင် မကြာ။ ခန့်မှန်းထားသော အချိန်စိုးရိမ်ရေမှတ် အချိန်အထိ မေလင်း ရောက်မလာသောအခါ တစ်ခုခုလွဲမှားနေပြီဆိုတာကို ရိပ်စားမိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကြီးမှာ သွားပြီး မေလင်းရဲ့ အသိမိတ်ဆွေ တစ်ဦးပမာ အကြောင်ရိုက်ပြီး စုံစမ်းရတော့၏။

တရုတ်တန်းက ဆွေးမျိုးအိမ်မှာဆို၍ အိမ်လိပ်စာ အတင်းမေးပြီး ကြုံသည့် ဆိုက်ကားနှင့် ပြေးရပြန်၏။ ဆိုက်ကားဘီးပေါက်သောအခါ အမှိုက်ကားကြီး တရုတ်တန်းဘက် လှည့်ဝင်စရာ ရှိသည်ဆိုတာ နားစွန်နားဖျားကြား၍ အမှိုက်ကားကြီး ခိုးစီးခိုးတွယ်ပြီး လိုက်သွားရတော့၏။

တရုတ်တန်း ရောက်သောအခါ အမှိုက်ကားကြီးက နေဗလမှတ်ထားသော မေလင်းရဲ့ အမျိုးအဆွေ အိမ်ရှိရာ လမ်းထဲဝင်သွားနေ၏။

ကြည့်စမ်း တွေ့ပြီ၊ ဟိုမှာ ဗင်ကားပေါ်က ဆင်းနေသည့် အုပ်စုထဲမှာ မေလင်းမှ မေလင်းအစစ်။

ဘာရမလဲ။ အမှိုက်ကားကြီးပေါ်ကနေ...

‘ဟေ့... လင်း... မေလင်း...’

မေလင်းက လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်၏။ နေဗလက...

‘ကိုယ်ဒီမှာ၊ ဒီမှာလေ... နေဗလ’

အမှိုက်ကားကြီး နောက်တွဲခိုစီးပြီး အားရပါးရ လက်ငွေယမ်းပြလိုက်မိ၏။

မေလင်းက နေဗလကို တွေ့သွား၍ အံ့သြလွန်းပြီး သူမပါးစပ်ကို သူမ အသာလက်နှင့် ပိတ်ကာ နေဗလကို လိုက်လံဖြူးကြည့်နေ၏။ နေဗလက လမ်းတွေ့ရောက်သည့်အထိ အမှိုက်ကား နောက်က ခိုးစီးပြီး အားရပါးရ လက်ပြကောင်းနေဆဲ။

ဘယ်ရမလဲ မေလင်း တစ်ပတ်ရှိက်ကောင်းပေမယ့် နေဗလနဲ့ တွေ့ရင် မှားသွားပါတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံသွားရမှာပေါ့။

ထိုညက နေဗလတစ်ယောက် တည်းခိုနေအိမ်မှ မေလင်းတည်းခိုရာ အိမ်ရှေ့ဘိရောက်အောင် ဆိုင်ကယ်နှင့်လာပြီး ဟိုဝင်သည့်ပတ်နှင့် လှည့်ချောင်းမိ၏။ ကံဆိုးချင်တော့ မေလင်းနှင့်တူတာဆို၍...

အဘွားကြီးတစ်ဦးတစ်လေပင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်မလာ။

ကြွက်မျိုးတွေလား မသိ ကြွက်တွေတောင် နေ့ဘက်လောက်ပဲ ကြွင်းအောင်းနိုင်ကြ၏။ သင်းတို့တော့ ဘာတွေမှန်းကို မသိ။ နေ့ဘက်ထွက်ပြီး ညဘက် အသေအောင်းသော ဝန်ရိုးစွန်း ပိုလာဝက်ဝံမျိုးတွေလား မသိ။

ရှိပါစေတော့ နောက်နေ့တွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ။

* * *

နောက်တစ်နေ့မှာ ရွှေစွန်ညိုကြီးလို မန္တလေး တရုတ်တန်းမှာ ဝဲနေမိ၏။ ဝက်သားပေါက်စီလိုလို့ ဝဲနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဝက်သားပေါင်း၊ ဝက်သားကောက်ညှင်းထုတ် စားချင်လို့ ဝဲနေတာ မဟုတ်ပါ။ မထွေးလိုလို့ ဝဲနေခြင်းပင်။ မထွေးဆိုသည့် မေလင်းကိုလိုလို့ ဝဲနေခြင်းပါ။ မြန်မာ တရုတ်ကပြားမလေး မေလင်းမှာလည်း ရုပ်ကလေးလှသလို ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သူဖြစ်၍ အမြဲတမ်း နေဗလထက် တစ်

ကွက်ကြိုတွေးပြီး တရုတ်တန်းမှာ မတွေ့ရသော နန်းတော်ရှေ့နှင့် ကျောချင်းကပ် လမ်းထဲက ဖုန်းနံပါတ်နှင့် အိမ်ကြီးကို ထပ်မံဝဲရပြန်တော့၏။

ဘွားဘွားကြီးကို တွေ့ပါလေပြီ။ ဆိုင်ကယ်နှင့် အပြင်ထွက်ရန် မြင်နေသော မေလင်းကို နေဗလက ဆိုင်ကယ်ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။ ဟဲမက်လေး အသာမပြီး နေကာ မျက်မှန်လေးနှင့် လှည့်ကြည့်လာသော မေလင်း။

‘မင်း... ဘယ်ပြေးမလဲ မေလင်း’

‘ဘာလဲ... ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလာ... အကြောင်ရိုက်နေတာလဲ’

‘ကိုယ်... နေဗလ မေ့ချင်ယောင် ဆောင်နေရင် အများကြီး ထပ်ပြောပြနိုင်သေးတယ်’

‘ဘာကိစ္စလဲ... ဟွန်း’

‘အဖြေ၊ ကတိစကားအတိုင်း အခု စုံစမ်းနိုင်ပြီ၊ မန္တလေးမြို့ ဘယ်လောက်ကျယ်ကျယ် ဉာဏ်မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက်ရင် တမင်ပုန်းနေတဲ့ မင်းကိုတောင် မိအောင် ဖမ်းနိုင်တယ် မဟုတ်လား’

‘အိမ်ထဲက... လူတွေ ထွက်ကြည့်ကုန်လီမယ်၊ နန်းတော်ထဲ သွားရအောင်’

မေလင်းခေါ်၍ နောက်မှ ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် လိုက်ရပြန်၏။ နန်းတော်ရှေ့မှ ကမီးမှာ အတူထိုင်ဖြစ်စဉ် မေလင်းက...

‘ကိုယ့်လူ... လည်ပတ်ကားကြီး ဘာသောက်မှာလဲ’

‘ဘီယာ...’

‘ဒီဆိုင်မှာ အယ်ကိုဟော(လ်)မရဘူး၊ ပြီးတော့... တို့အပေါ်မလေးစားရာလည်း ရောက်နေတယ်၊ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်’

‘ဆောရီး... ဒါဆို ဝမ်းတူးတီးကော်၊ သရီး ဘလက်(ခ်)ဖိုး’

စမူဆာ

မေလင်းက ချက်စောင်းခဲရင်း ဟဲမက်ကို ချွတ်ခါ ဆံပင်တွေ
ကို ခါယမ်းလိုက်၏။ ပြီးမှ...

‘ပြောဖို့... မလိုတော့ပါဘူး၊ ဒီပွဲမှာ... နင်နိုင်သွားပြီ’

‘ဒါဆို... မင်းရဲ့ အချစ်ကို ရပြီပေါ့’

‘အဲဒီ... သဘောပေါ့’

‘ဒါဆို... မနက်ဖြန် ပြင်ဦးလွင်တက်မယ်၊ ရုက္ခပေဒေယျာဉ်
ထဲမှာ လျှောက်လည်ပြေးလွှား ကစားကြ ပျော်ကြရအောင်နော်’

‘ပန်းခြံစောင့်တွေက... အရူးဆိုပြီး လိုက်ဖမ်းကြမှာပေါ့’

‘ရုပ်ရှင်ထဲမှာတောင်... ပျော်ကြ ပါးကြ၊ ပြေးကြ၊ လွှားကြ
သေးတာပဲ’

‘အဲဒါက... ရုပ်ရှင်လေ’

‘အပြင်မှာက...’

‘ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး စကားပြောပေါ့၊ အဲဒါများ... အလုပ်
ကိစ္စ ရှိသေးတယ် မအားသေးဘူး၊ ရန်ကုန်ရောက်မှ တွေ့မယ်’

‘မင်းရဲ့... အချစ်ဆိုတာကြီးကလည်း အေးစက်စက်ကြီး’

‘ပူပူလောင်လောင် ဖြစ်စေချင်လို့လား’

‘ဒါပေါ့...’

‘အဲဒါဆို... ထင်နိုးရမှာလား’

‘အဲဒီလိုလည်း... မဟုတ်ဘူးလေ၊ နွေးနွေးထွေးထွေးပေါ့’

‘ရှင်က... ဖီယပ်ချမ်း ထနေလို့လား’

‘ဟာတာ...’

မေလင်းက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မော၏။ နန်းတော်ရှေ့
မှာ ခုတ်သူရဲ့ ရယ်မောသံတွေ ပန်းလိုပွင့်သွား၏။

ရန်ကုန်ရောက်မှ ပြန်ဆုံကြမယ်ဆိုတာ တစ်ခု အဖြေရသွား

ပါပြီ။ အနိုင်ရသွားပါပြီ သည်အီလယ်လယ် နှစ်သိမ့်မှုတစ်ခုဖြင့်
နေဗလ ပြန်ချိန်တန်၍ ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့ရ၏။ မိဘတွေက သုံးရက်သာ
ဗီဇာပေးလိုက်၍ ရန်ကုန် အမြန်ပြန်ရခြင်းပင်။ အပြန်လမ်းမှာ မေလင်း
မပါသော ရထားကြီးမှာ ပျင်းရိပျင်းတွဲ ခုတ်မောင်းနေ၏။ ရန်ကုန်
ရောက်ပြီး မေလင်း ပြန်ရောက်မည့် တစ်ပတ်ပြည့်ချိန်ကို စောင့်ရင်း
သူငယ်ချင်းများနှင့် ပြန်ဆုံချိန်မှာ အချိန်တိုတိုအတွင်း ရရှိခဲ့သည့်
သူ့ရဲ့ စကားဝင်းခင်းမှုကို အောင်မြင်မှု မှတ်တိုင်အဖြစ် ဖြန့်ဖောက်
သည်ချရပါဦးမည်။

* * *

အခန်း (၁၃)

‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ မေလင်း... ဒီလောက် အညှာ လွယ်မယ် မထင်ဘူး။’

‘ပြားပြားထင်လိုက်ပေါ့... သားကြီးရာ’

ကျော်ကျောက်သိုက်က နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ခေါက်ကာ စဉ်းစားရင်းမှ...

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ မေလင်းကို မင်း စိတ်ညှို့ပညာ သုံးလိုက်တယ် မဟုတ်လား နေဗလ’

‘နည်းနည်းပါးပါး သုံးလိုက်တာပေါ့’

‘အဲဒါကြောင့်... ဖြစ်မှာပါ’

သားကြီးက ခေါင်းကုပ်ရင်း...

‘စိတ်ညှို့ပညာ အဲဒီလောက် စွမ်းရင် ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးတွေကို အဲဒီ ပညာ မင်း သင်ပေးထားလိုက်၊ နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံ တင်းမာနေရင် အဲဒီ စိတ်ညှို့ပညာနဲ့ စိတ်ကို ပျော့ပျောင်းအောင် လုပ်လိုက်ပြီးပြီ’

‘နေရာတစ်က စိတ်ညှို့ပညာကို အသုံးပြုလို့ရတာမှ မဟုတ် တာ’

‘ပညာရပ်တစ်ခုကို အတိမ်အနက် အထူးအပါး နားမလည်ဘဲ ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးမပစ်လိုက်နဲ့လေ သားကြီး’

‘ငါ... အထင်တော့ မေလင်းကလည်း နေဗလ ဘာလဲဆို တာသိချင် တမင် အားစမ်းတဲ့သဘောနဲ့ နှိပ်ကြောင်းလေး ပေးလိုက် တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့’

‘မင်းတို့... ငါ့ကို ဝိုင်းပို့တာ အကောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခုမှ ပဲ မင်းတို့ ချက်နာဖူးတွေကွာပြီး အုပ်လုံးပေါ်လာတော့တယ်၊ သားကြီး က ဝံ့ပုလွေ၊ ကျော်ကြီးက... မြေခွေး၊ ငါက... ရွှေမင်းသား၊ မေ လင်းက ရွှေမင်းသမီးလေ’

‘ဖွတ်... ရွှေမင်းသား မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက... ကြွေမင်းသား မေလင်းရဲ့ ထိုးနှက်ပညာပေးမှုတွေနဲ့ အပြတ်ကြွေရတော့မယ့် ကြွေ မင်းသား နေဗလ’

သားကြီးရဲ့ မခံချိမခံသာ စကားအဆုံးမှာ ကျော်ကျော်သိုက် က...

‘မုဒိတာ ပွားလိုက်ပါ သားကြီးရာ၊ ဒီမှာ... နေဗလ ငါတို့ကို မင်းအမြင်စောင်းနေပြီ၊ မင်းတို့... မေလင်းတို့ ရွှေလက်တွဲလို့ ရာ သက်ပန် မြဲမြံသွားမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဘက်ကနေ ငါတို့ အပြတ် အားပေးမှာပေါ့ကွာ၊ အခုဟာက... မေလင်းအကြောင်းကို ငါတို့နှစ် ယောက်က ဝိုသိနေလို့၊ တစ်နေ့ မင်းဆန်ပြုတ်သောက် ပြန်လာရမှာကို ကြိုတွေးပြီး မေလင်းကို စိတ်ပျက်စေခဲ့ ကန်ချက်ပြင်းပြင်းတွေ ပေး နေရတာပေါ့ကွာ’

‘မေလင်းကို... ငါ ပေါင်းကြည့်ပြီးပြီ၊ မင်းတို့... ပြော သလောက် မဆိုးဘူး၊ မင်းတို့သာ... စပျစ်သီးဟပ်မရလို့ စပျစ်သီး ချဉ်တယ်ပြောနေတဲ့ မြေခွေးတွေ’

သားသားကြီးက တောခွေးလို အူသံလုပ်ပြ၏။

ကျော်ကြီးက မျက်လုံးတစ်ဖက်မှေးကြည့်ရင်း ခေါင်းယမ်းခါ
ကော ကျွတ်စုတ်သပ်၏။

‘မင်းတော့... မွန်နေပြီ နေဗလ’

‘မင်းတို့... ငါ့ကို မေလင်းဆီ ရောက်အောင်ပို့ပေးတာ ဘာ
ရည်ရွယ်ချက်လဲ’

‘ချိုးစေချင်လို့... မေလင်းကျိုးအောင် အဝီအပြင် ချိုးစေချင်
လို့ပေါ့’

‘မင်းတို့... ရည်ရွယ်ချက်တွေကိုက မကောင်းတာ’

‘အခုတော့... အဲဒီ သဘော မရှိတော့ပါဘူး၊ ဘာမှ မပြော
တော့ဘူး၊ မင်းသဘောပဲ နေဗလ၊ မင်း... လုပ်ချင်တာလုပ် ငါတို့
အလုပ်က လက်ခုပ်တီးပေးဖို့ပဲ ဟုတ်တယ်ဟုတ်’

ကျော်ကျော်သိုက်က လွှတ်ချလိုက်သည့် စိတ်နှင့်အမူအရာဖြင့်
ပုခုံးတွန့်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ပြန်ခွဲပြ၏။

နေဗလကလည်း...

‘ဟုတ်...’ ဟု အားရပါးရ ခေါင်းညိတ်ပြုမည်လိုက်၏။
သားကြီးက ငုတ်တုတ်မေ့သလို ထိုင်ကြည့်နေ၏။

* * *

မေလင်း ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာသောအခါ နေဗလနှင့် မေ
လင်းတို့ အတိအလင်း ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြ၏။

နေဗလမှာ မေလင်းနှင့် ချစ်သူဖြစ်ရခြင်းအပေါ် အတော်လေး
နားလည်ရခက်နေ၏။ သူငယ်ချင်းတွေပြောသလို မေလင်းရဲ့ ချစ်ခြင်း
မှာ ပဟေဠိတွေ ရိုက်သွင်းထားသည်များလား။

မေလင်းနှင့် တွေ့ခွင့်ရသည့် သွားလာလည်ပတ်ချိန်များမှာ
ထူးဆန်းသော မေလင်းရဲ့ အလေ့အကျင့်နှင့် အမူအယာတွေကို နေဗလ

သတိထားမိသော်လည်း ပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်မပေးရဲ။

မေလင်းက တစ်ခါတစ်ခါ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ကြီးချင်
ကြီးတတ်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက် စရိုက်တွေပေါင်းစုံ စုစည်းထားသော
အလှတရားနှင့် မာန်တလူလူ လွှင့်နေသော မိန်းမမှာ မေလင်းဟူသော
နေဗလ ဉာဏ်မီသလို ကောက်ချက်ချမိ။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ နေဗလနှင့် မေလင်း ဘာလုပ်လုပ်
“ဟုတ်” ချည်းသာ ထောက်ခံကြ၏ အဆင်း ဘီးတပ်သလို ရွဲ့စောင်း
နေသော တွန်းပို့သံများပမာ ကြာတော့ နေဗလတစ်ယောက် မေလင်း
ကိုသာ အာရုံထဲ စွဲထားလိုက်တော့၏။ မေလင်း တွေ့လို၍ ချိန်းဆိုပါက
သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့ချိန်ကိုပင် ဖျက်သိမ်းပစ်တတ်လာ၏။ မိဘတွေ
အလုပ်ကို ကူလုပ်ပေးချိန်ကိုလည်း အကြောင်းပြချက် အမျိုး မျိုးဖြင့်
ဥပက္ခာပြုတတ်လာ၏။

ဖြစ်ချင်လာတော့ တစ်နေ့မှာ...

မေလင်းနှင့်သူ ပန်းခြံထဲမှာ အေးအေးလူလူ စကားပြောနေဆဲ
ရုတ်တရက် ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်က...

‘မေနှင်း... မင်း... မေနှင်း မဟုတ်လား၊ ဟင်း... ဒီလူက
ဘယ်ကလူလဲ၊ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ မင်း ဒီလူကို တွဲနေတာလဲ မေနှင်း
ပြောစမ်း မေနှင်း’

‘အို... ရှင် ဘာတွေကြောင်နေတာလဲ’

နေဗလက မနေသာတော့ ပြူးတိပြူးကြောင်နှင့် လာဖြဲနေ
သော ငနဲကို ပြန်ဖြဲရတော့၏။

‘မင်း... ဘာတွေ လာရှုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်က... မေနှင်းလဲ၊
ဒါ... မေနှင်း မဟုတ်ဘူး မေလင်း၊ လာအကြောင်မရိုက်နဲ့ ကိုယ့်
လမ်းကို သွားနှောင့်ယှက်ရင် ငါ့လက်သီးက ဘရိတ်တပ်ထားတာ
မဟုတ်ဘူး၊ မေးရိုးနဲ့ တရစပ် စိတ်ဆွေဖွဲ့သွားလိမ့်မယ်’

ထိုလူငယ်က နေဗလကို ရန်လိုခက်ထန်စွာဖြင့် ပြန်ကြည့်ရင်း...

‘ဒါ မေလင်းမဟုတ်ဘူး။ မေနှင်းမှမေနှင်း အစစ်ကွ၊ မင်းကသာ ငါ့ရည်းစား မေနှင်းကို ခိုးထားတာ၊ ရည်းစားသူခိုး တေလေဂျိုးမင်းကို ငါက ဆုံးမရမှာကွ’

‘ဟာ... ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ မေလင်း ဒီကောင်ကိုသိလား၊ ဒီကောင်ပြောတာ မဟုတ်လား’

မေလင်းက နေဗလကို အတင်းဆွဲခေါ်၏။ ထိုလူငယ်က...

‘မေနှင်း... ရက်စက်လိုက်တာ မေနှင်းရယ်၊ မင်း... ကိုယ့်ကို ဒီလာဖို့ ချိန်းခဲ့ပြီးတော့ လက်စသတ်တော့ မင်းက ကိုယ့်ကို အသည်းခွဲဖို့ကို ကိုယ် ဘယ်လို နားလည်ရမလဲဟင်’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာသာ နားလည်ချင်သလိုလည်း ငါတို့နောက်ကို လိုက်ပြီး မနှောင့်ယှက်နဲ့၊ ဒီမှာတွေ့လား လက်သီး’

‘အဲဒီ... လက်သီးကို နံပြားလုပ်ဖို့ ဂျုံထိုးတဲ့နေရာမှာ သွားသုံးဒါ... ငါ့ရဲ့ မေနှင်းအစစ်ကွ ရည်းစားသူခိုးရ’

‘ဟာ... ဒီကောင်’

‘လာပါ... ကိုနေရယ်၊ မေလင်း... စိတ်ဆင်းရဲလိမ့်မယ်၊ မေလင်း စကားကို နားထောင်မယ်ဆို လာပါ၊ ဝေးတဲ့နေရာကို မြန်မြန်သွားရအောင်ပါ’

မေလင်း ဆွဲခေါ်လာ၍ နေဗလ ပါလာရ၏။ လိုက်ဖို့တပြင် ပြင် လုပ်နေသော လူငယ်ကို ခြောက်လှန့်သည့် သဘောဖြင့် လက်သီးတပြင်လည်း လုပ်နေရသေးတယ်။ လူငယ်မှာ ယုံရခက်ခက်နှင့် ရတက်ပျာပွေနေသော အချစ်ရှူးကြီးလို ဆောက်တည်ရာမရ ပုံစံဖြင့် ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။

ဖန်းခြံထဲမှထွက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း အအေးဆိုင်မှာ ဒေါ်ဖောင်း

ဖောင်းဖြင့် ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။ မေလင်းက အအေးနှစ်ခွက်မှာပေးပြီး ဆိုင်ရဲ့ ရေအိမ်ကို ခဏဝင်မည်ဆိုကာ စလင်းဘတ်အိတ်ကြီးလွယ်ပြီး ဝင်ချသွား၏။

နာရီဝက်။ ကြာလှချည်လား။ တစ်နာရီပေပြီး သည်းခံစောင့်မနေနိုင်တော့။ ရေအိမ်ထဲမှာများ မေလင်း တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီလား၊ ဆိုင်ရှင်ကို မေးကြည့်တော့ ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက...

‘အဲဒီ... ညီမလေး ရေအိမ်ထဲ မဝင်ခင် ကြိုမှာသွားတယ်ကွယ့်၊ မိန်းမသားသဘာဝ ကိစ္စလေးတွေ သန့်စင်ရေးလုပ်မလို့ ကြာမယ် ဘယ်သူမှ အိမ်သာတံခါး လာမခေါက်ပါစေနဲ့တဲ့’

မိန်းမကိစ္စဆိုတော့လည်း နေဗလမှာ ထိုင်စောင့်ရပြီပေါ့၊ မကြာခင်ကာလကတည်းက မြို့တွင်းမြေအောက် အိမ်သာမှာ မေလင်းတစ်ခါကြာခဲ့ဖူး၏။ နုနုက အတင်းဝင်ကြောင်သော လူငယ်။ အိမ်သာအနား လူကပ်မခံသည့်အကြောင်း ဆိုင်ရဲ့နောက်လမ်းကို အထင်းသားမြင်ခဲ့မိသည့် မြင်ကွင်း။ အကြောင်းအရာ အပိုင်းအစတွေ ဆက်စပ်စဉ်းစားမိသောအခါ မေလင်းအပေါ် သင်္ကာမကင်းသည့် စိတ်တွေလည်ချောင်းထဲ လိပ်တက်လာ၏။ ရင်သည် အတိုင်းအဆမရှိ လေးလံသွား၏။

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထပြီး အိမ်သာရှိရာ သွားမည့်အပြင်မှာ ရေအိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော မေလင်းကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ၍ ပူလောင်နေသော စိတ်တွေ ဟုတ်ခနဲ မီးတောက်ငြိမ်းသွားသလို ရင်ထဲ ပြန်ငြိမ်းရတော့၏။

‘ကြာလိုက်တာ... မေလင်းရာ’

‘နောက်မှ... ရှင်းပြမယ်’

‘ဟို... တစ်ခါလိုပဲလား’

‘နားလည်ရင်လည်း... အပိုတွေ မမေးနဲ့တော့’

‘နောက်ဆုံး... မင်း ရေအိမ်ထဲဝင်မှာကိုတောင် လန့်နေရပြီ၊
တစ်ခုခုပေးတာကို ကြာတော့’

‘လူတွေကြည့်နေတယ်၊ ရှင်... ကျွန်မကို အရှက်ရအောင်
လုပ်နေတာလား ကိုနေ’

အောင်သက်သက်ဖြင့် အအေးဖိုးရှင်းပေးပြီး မေလင်းနောက်
ကို လိုက်လာ၏။ မေလင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းနီ
အရောင်ပြောင်းလဲသွားတာ သတိထားမိလိုက်၏။ ပန်းနုသွေးရောင်
မဟုတ်တော့။ သပြေသီးမှည့်ရောင် ဖြစ်နေ၏။ မေးကြည့်မယ်ပြင်ပြီးမှ
ဒေါတင်းနေသော မေလင်းပုံစံကိုကြည့်ပြီး မမေးဖြစ်တော့...

မေလင်းနှင့်တွေ့ဖြစ်သော နောက်ထပ်နေ့တွေမှာလည်း အိ
လည်လည်နှင့် ပြီးဆုံးသွားပြန်၏။

‘မေလင်းရယ်... ဘယ်လို အကြံထားပြီး ဉာဏ်များပြချင်
နေရတာလဲ’ ဟုသာ စိတ်ထဲမှာ မေးလိုက်မိ၏။

မေလင်းကတော့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် သူမ ဘာမှမလုပ်ခဲ့မိသည့်
အတိုင်း...

မေနှင်းဟုဆိုသော ငနဲအကြောင်းကို သိချင်၍ မေလင်းကို
လိုက်ဖို့ပြီး အမြန်လမ်းခွဲလိုက်ပြီးလျှင် ပန်းခြံထဲ ပြန်လာပြီး မေနှင်းဟု
ယိုးစွပ်ခဲ့သော ငနဲကို မြေလှန်ရှာမိ၏။

အရိပ်အယောင် မတွေ့ရ။

* * *

အခန်း (၁၄)

‘ငါ... ပြဿနာကတော့ အဲဒီလိုရှိတယ် ကျော်ကြီးရာ’

‘မေလင်းက နှစ်ကိုယ်ခွဲပြီး ဟိုငနဲနဲ့ သွားတွေ့နေသလားမှ
မသိတာ၊ မေလင်းက တတ်တယ်နော်၊ သိပ်ပြုစားတတ်တာ’

သားသားကြီးကပါ...

‘ဟုတ်တယ်... မေလင်းက ရုပ်ပြောင်လည်း ကျွမ်းကျင်
တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ငါတော့... ကိုယ်တွေ့ မကြုံဖူးသေးဘူး၊
သူ့မှာ... ဆံပင်တုတွေ၊ နေကာမျက်မှန်တွေ၊ ဦးထုပ်တွေ၊ မှဲ့တုတွေ
လိုက်နာဆွဲတံ၊ မျက်ခုံးအတု အစရှိသဖြင့် ပါချင်ပါလာမှာပါ၊ သူရဲ့
စလင်းဘတ်အိတ်ကြီးကို ကြည့်ပါလား၊ ဘာ... စတိုင်(စ်)မှန်း
မသိဘူး၊ မိသားစု လွယ်အိတ်ကြီးကျနေတာပဲ၊ အကြီးကြီးရယ်’

‘အဲဒါ... စင်ဒီကရောဖို့(ဒ်)စတိုင်ကွ၊ ဂျွန်တုစလောင်းမှာ
လာတဲ့ ဖက်ရှင်ရှိုးပွဲတွေမှာ မင်း မတွေ့ဘူးလား’

‘ငါက... ဘောလုံးပွဲလောက်ပဲကြည့်တာ၊ မင်းက... အဲဒီလို
ဝါသနာပါတာတွေဆိုတော့ မှတ်မိမှာပေါ့’

‘အချင်းချင်း ကပ်ထည့်မနေနဲ့ သားကြီး၊ မင်းကမှ... အဲဒါ
မျိုးတွေကြိုက်တာ၊ ကျောင်းစာအုပ်ထဲကတောင် ပြီတီတီပုံတွေ ထွက်

ကျလို့ လူမျိုးဆရာကြီးက မင်းကို ဆော်တီးပြီးပြီ၊ အဲဒီပုံတွေ သိမ်းသွားတာ ဘယ်မှာ ပြန်ရတော့လို့လဲ၊ မကြာပါဘူး၊ အဲဒီ ဆရာကြီးလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားတော့တာပဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား...

‘ငပေါကြီး... ကိုယ့်ဘာသာပြောပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ရယ်နေတယ်’

ကျော်ကြီးနှင့် သားကြီးတို့ အရှင်းများနေစဉ် နေဗလမှာ ခေါင်းတဖျင်းပျင်းကုတ်ရင်း ကိုယ့်ဘာသာ မေလင်းအကြောင်းကို ထဲထဲဝင်ဝင် စဉ်းစားနေလိုက်မိ၏။ ကျော်ကြီးနှင့် သားကြီးပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ခြေရှိ၏။

သို့ဆိုလျှင်...

မေလင်းသည် လျှပ်ပေါ်လော်လီသော မိန်းမ။

စိတ်ထားမတည်ငြိမ်သော မြေပောက်လို လျှာနှစ်ခွနှင့် သူ့ကို အချိန်မရွေး ပေါက်သတ်နိုင်သော မိန်းမ ဖြစ်နေလေပြီ။

သည့်နှယ်ဆိုလျှင် သူဆိုသော နေဗလ ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ။ မေလင်းနှင့် ပတ်သက်သမျှ စိတ်ကူးရှိသမျှ တည်ဆောက်ခဲ့ရသော အနာဂတ်ရဲ့ တိုက်ကြီးလည်း တစ်စစ ပြိုအက်ပြီး ပင်လယ်ရေကြီးရာ စီးမျောမြုပ်ကွယ်ရလေတော့သည်။ မေလင်းက ပင်လယ်ရေလှိုင်းနှင့် ပင်လယ်ရဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းမှန်တိုင်းနှင့် တူသော မမျိုးလား...

အား... မေခွန်းများနှင့် ခေါင်းစားရှုပ်ထွေးပြီး အိကြာကွေးတစ်ချောင်းကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ကိုက်ဖဲ့ဝါးပစ်လိုက်မိ၏။ နေဗလကို ကြည့်ပြီး ကျော်ကြီးနှင့်သားကြီးတို့ ပုခုံးတွန့်သူတွန့် ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သူဖြစ်နှင့် နားလည်မှု မဲ့ကုန်ကြ၏။ ကျော်ကြီးက...

‘မင်း... ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ နေဗလ’

‘...’

နေဗလ ပြန်မဖြေ။

သားကြီးက...

‘ဒီကောင် မထွေးနိုင်မအန်နိုင် ဖြစ်နေတာကွ၊ ပါးစပ်ဟာခန်း အိကြာကွေးတွေ ပါးစပ်ထဲ အတင်းထိုးထည့်တော့ ဘယ်လိုမြို့ရပါ့မလဲ၊ မှတ်ထား စားချင်ရင် နည်းနည်းဖဲ့စားရတယ်ကွ’

နေဗလက သားကြီးကို ခပ်စူးစူးပြန်ကြည့်လိုက်၏။ သားကြီးက...

‘ဘယ်လို... သဘောပေါက်တာလဲ’

‘နည်းနည်းချင်း ဖဲ့စားရတယ် ဟုတ်တယ်၊ နည်းနည်းချင်း စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်၊ တဘရိတ်တည်း ထွေးမျိုချလိုက်ရင် မထွေးနိုင် မအန်နိုင်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခများလိမ့်မယ်’

‘အရူးစကား သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကို မင်းမို့လို့ ကိုးကားနေသေးတယ် နေဗလရာ’

‘ဟေ့ကောင်... ကျော်ကြီး အကြံတုံး ဉာဏ်တုံး၊ ဘာမှလဲ အကြံဉာဏ်မပေးဘဲနဲ့ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သိစမ်း၊ သွား... တော်ရာ သွားအိပ်ခွေနေ’

သားကြီးစကားကြောင့် ကျော်ကြီးက အိကြာကွေး တစ်ချောင်း ကိုင်ပြီး သားကြီးရဲ့ ဆံပင်လှန်ပြီးထားသော နဖူးပြောင်ကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းရှိုက်၏။

‘မင်းလို... ပညာရှိကြီးကို တံဆိပ်ကပ်ရိုက်ပေးလိုက်တာ၊ အီးပေါကြီးဆိုတဲ့ ဘလောက်တံဆိပ်လေ’

‘မင်းတို့... လင်မယားကလည်း တွေ့လိုက်ရင် ဒီလို ရန်စောင်ဖို့ပဲသိတယ်’

နေဗလ ဘုတောလိုက်၍ ကျော်ကြီးက...

‘ငါ... ယောက်ျားကွ’

‘ဘာလဲ... ငါကမှ ယောက်ျားအစစ်’

နေဗလ ထအော်လိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

သို့တိုင် ရန်လိုမျက်စောင်းတွေခဲပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် သဲကြီးမဲကြီး ကြည့်နေကြတုန်းပင်။

မေလင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဖို့သာ နေဗလ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့သည်။

မေလင်း...

ကိုယ့်ရင်တွင်းမှာ မင်း ရေးထွင်လိုက်တဲ့ ရင်ခွန်ခြင်းကများ...

ချစ်ခြင်း ဘယ်လောက်တောင် ပါပါသလဲ။

မေးခွန်းနက်နက်ကြီး ရင်စိုက်စွဲပြီ။

* * *

နေဗလရဲ့အိမ်မှာ ညီကိုမောင်နှမတွေက မေလင်းမိသားစုနှင့်
ရင်းနှီးနေကြ၏။ မင်္ဂလာဈေးထဲမှာ ဆိုင်နီးနီးချင်းတွေ ဖြစ်နေကြသည့်
တိုင် နေဗလမှာ ဆိုင်အလာနည်းသူမို့ မေလင်းကို နောက်ပိုင်းကျမှ
တွေ့ဖူးရ၏။ ဇွန်လချုပ်ဈေးထဲမှာ မေလင်းနှင့်နေဗလတို့ လျှောက်လည်
ကြတာကို နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်း လူတွေ မြင်သွားပြီး နေဗလနှင့်
မေလင်းကို စုံတွဲဆိုတာ သိရှိသွားကြ၏။

ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လေး မေလင်းကို နေဗလ မိဘတွေက သဘောမတူ
ချင်။ မိခင်ဖြစ်သူက...

‘မေလင်းရဲ့... သတင်းကို မေမေတို့ ကြားသင့်သလောက်
ကြားပြီးပြီသား၊ ဒီမိန်းကလေးက သိပ်ပြီး မူမှန်ချင်ဘူး၊ ကိုယ်လည်း
သားပျို၊ သမီးပျိုကို မကွဲရဲ့ချင်တာနဲ့ ထိန်းပြီးပြောနေရတာ၊ ဒီလောက်
ဆို သား သဘောပေါက်သင့်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

နေဗလရဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူက...

‘ဖြစ်နိုင်ရင် မတွဲနဲ့တော့ကွာ၊ သူများ အရှုပ် ကိုယ့်အရှုပ်
မလုပ်နဲ့၊ ကြည့်ရှောင် နေဗလ၊ မင်းကိုမင်းတောင် မိဘတွေဆီက
လက်ဖြန့်ခံ သုံးနေရသေးတာ ကိုယ် ဘာမှမဟုတ်သေးဘဲ ရည်းစား
ထားဝံ့တာ အံ့ပါရဲ့ကွာ’

‘တွဲဖို့ထားတာ၊ ယူဖို့ထားတာမှ မဟုတ်တာ ဖေဖေရာ’

နေဗလက ဟန်ဆောင်မာန်ဖွဲ့ ပြောလိုက်ရ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ
က...

‘ဟ တွဲတာက ယူဖို့မဟုတ်ရင် ဘာအတွက်လဲကွ၊ မင်းတို့
ခေတ်လူငယ်တွေ တယ်လည်း နားလည်ရခက်တယ်ကွာ၊ မယူရင်
မတွဲနဲ့ပေါ့ကွ၊ တစ်ဖက်သားက မိန်းကလေး၊ မင်းကွာ... ဒီနေ့ကစပြီး
အချိုးပြင်၊ အချိုးပြင်၊ ကြာရင် ငါ့စိတ်နဲ့ မလွယ်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘ပြောလိုက်ရင်... ဟုတ်ကဲ့ချည်းပဲ၊ ပြီးမှ တလွဲလုပ်တဲ့
ကောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့... အဲ... မဟုတ်ကဲ့... အဲ...’

‘ဟင်း...’

ဖခင်ဖြစ်သူအလှည့် ပြီးသွားပြန်တော့ အစ်မဖြစ်သူက
တစ်စခန်းထလာပြန်၏။ မိန်းမကောင်းရှာနည်းတွေ တစ်လှေကြီး
ပြောပြနေ၏။ နေဗလက စိတ်မရှည်။

‘မေလင်းနဲ့ မတွဲဖို့ပဲ မမကြီး ပြောချင်တာ မဟုတ်လား’

‘အေး... လိုရင်းကတော့ ဒါပဲ’

‘တိုချုပ်ပြောရင် ပြီးနေတာပဲ၊ မကြိုက်ရင်... မတွဲဘူးပေါ့’

ဗျာ’

‘မတွဲဘူး... မတွဲဘူးနဲ့ ခိုးတွဲနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ခါက... အခြေအနေအရပ်’

‘ကြည့်ပါလား... နင့်ကိုက မပြတ်မသား ဖြစ်နေတာ’

‘ပြတ်သားလို့... မမကြီးတောင် အပျိုကြီး ဖြစ်နေရတာ မဟုတ်လား’

‘အောင်မယ်မယ်... ငါက မလိုချင်လို့ဟေ့၊ လိုချင်ရင် ဟင်း... ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး’

အစ်မကြီးရဲ့ အလှည့်ပြီးသွားတော့ ညီမငယ်ရဲ့ အလှည့်...

‘နောက်တစ်ခါ တွဲတာတွေရင် မိဘတွေသိအောင် တိုင်ဖို့က တော့ ညီမလေး ဝတ္တရားပဲနော်’

‘တာဝန်သိတတ်တဲ့ သူကြီး ပီသပါပေတယ်’

ညီငယ်ကပါ ချောင်းဟန်ပြီး တစ်ဘာသာ လုပ်လာပြန်၏။

‘ကိုကြီးကို... ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ ဒီလိုလေ၊ ဒီလိုဆိုတာ ဟိုလို မဟုတ်လို့ပေါ့၊ အဲဒီတော့က ဟိုဒင်းလို့ ဟိုဟာလို ဖြစ်နေတာကတော့ သိပ်မမှိုက်ဘူးပေါ့’

‘ဟေ့ကောင်... တော်၊ မင်းတို့... အခွင့်အရေးရတာနဲ့ အကြီး ဖြစ်တဲ့ငါ့ကိုတောင် မျက်စိထဲ မထားချင်ဘူး၊ ဝိုင်းဖွဲ့ကြတယ်၊ ငါ့ ဘဝ ငါနားလည်တယ်၊ ငါသာလျှင် ငါ့ဘဝရဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင် ဖြစ်နေတယ်’

‘ကိုကြီးက... ပဲ့ကိုင်တတ်လို့လား’

‘ဘာလို့... မပဲ့ကိုင်တတ်ရမှာလဲ’

‘လှေရဲ့... ညာဘက်က လှော်ရင် လှေက ဘယ်ဘက်ကို အမြဲတမ်း သွားသလား’

‘သွားတယ်...’

‘အဲဒါ... ညာတာပေါ့၊ ရေစီးထဲမှာဆိုရင် အမြဲတမ်း မသွား ဘူးဗျ’

‘အရေးထဲ မင်းက လာအငြင်းသန်နေသေးတယ်’

နေဗလက ညီဖြစ်သူနှင့် စကားများနေစဉ် ဖခင်ဖြစ်သူက...

‘နေဗလ... မင်း ဓန္တလေးက အထည်ကြွေး သိမ်းလာတာ

တစ်ဦးလို့နေပါလားကွ’

‘အဲဒီ... တစ်ဦးက ခရီးသွားနေလို့ ဖေဖေ’

‘ဘယ်ကို... သွားတာလဲ’

‘နယ်စပ်ဘက်ကို... ပြောတာပဲ’

‘ဘာ... သွားလုပ်တာလဲ’

‘ငွေသွားရှာတာတဲ့...’

‘ဈေးချိုထဲက... သူ့ဆိုင်ကို ပိတ်သွားလို့လား’

‘မပိတ်ဘူး၊ သူ... မိန်းမ ရောင်းနေတယ်၊ ဆိုင်က...

နည်းနည်း အရောင်းထိုင်းနေလို့ ရှေ့လထဲ သူ့အမျိုးသားပြန်လာမှ ငွေကို ယူပါလို့ပြောတယ်’

‘သူပြောတာနဲ့... မင်းက လက်ခံလိုက်တာပဲလား’

‘တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေလို့ပါ ဖေဖေ’

‘မင်းကတော့... သနားအောင်ပြောရင် ဝတ်ထားတဲ့ ပုဆိုး တောင် ချွတ်ပေးတဲ့ကောင်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ မိန်းမလည်တွေက မင်းဆို အချဉ်ကြီး အမဲကြီးလို့ မြင်နေတာ’

‘မေတ္တာထားလိုက်ပါ... ဖေဖေ၊ သူ့ ကံတရားက သူ့ကို စီရင်သွားပါလိမ့်မယ်’

‘လွန်တာရှိရင်... ဝန်တာမိပါ’

‘သွားတော့... မင်း ငါ့ရှေ့က အမြန်ထွက်သွားတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘ဟင်း... ဟင်း... ငါနော်’

* * *

‘ရှင်နဲ့... ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေကတော့ ဘာမှ မပြောကြပါဘူး။ အဲဒါ... ရှင့်အတွက် ဝမ်းသာစရာ သတင်းပဲ’
 မေလင်းစကားကြောင့် နေဗလ ခေါင်းညှိမ့် လက်ခံလိုက်ရ သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ငါ့အိမ်ကတော့ မင်းဆို တိုက်ပွဲခေါ်သံ ပေးနေပြီဟု ပြောလိုက်မိ၏။

မေလင်းက နေဗလ၏ အိမ်သားတွေအကြောင်း ဂဗာနဏ သိသေးပုံမရ။

‘ရှင့်... အိမ်ကရော ကျွန်မနဲ့ဆို ဘယ်လိုလဲ’
 ‘ဝမ်းသာစရာ... သတင်းပါပဲ’
 ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြင့် ပြောလိုက်မိ၏။ မေလင်းက ကျေနပ် သလို အကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား ဆုံတွေ့မှုမှာ ကျီးလန့်စာ စားဖြစ်နေရသူက နေဗလ။

မေလင်းက အရာရာ ချောမွေ့ကြည်လင်နေသည့် အထင်နှင့် အရင်အတိုင်း အေးအေးလူလူ ပျော်ပျော်ပါးပါး။

ရည်းစားဖြစ်သည့် သက်တမ်းတစ်လကြာသည့်အထိ မေလင်း စိတ် မကောက်ဖူးသလို နေဗလကလည်း စိတ်မကောက်ဘူးနဲ့။

ပျင်းတိပျင်းတဲ့ ဖြစ်နေသော်လည်း အရသာတစ်မျိုးမျိုး လို အပ်နေသလို ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေ၏။

တစ်ခါတလေမှာတော့...
 စိတ်ကောက်အောင် တမင်စကြည့်၏။

‘တွေ့ခါစလို ရန်တစ်ထောင်ထောင် မလုပ်တော့ဘူးလား’
 ‘လုပ်စရာမှ... မလိုတော့တာ၊ နားလည်နေပြီပဲ’
 ‘ကိုယ်ကတော့... မေလင်းကို နားမလည်နိုင်သေးဘူး’
 ‘အလုံးစုံတော့... ဘယ်သူက နားလည်နိုင်မှာတဲ့လဲ’

‘နည်းနည်းလေးမှကို နားမလည်တာ’
 ‘အဲဒါတော့... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြတာ နားလည်မှု ရှိကြလို့ပေါ့’

‘မေလင်းက တစ်ခါတစ်လေ သူရဲမကြီးနဲ့တူတယ်၊ တစ်ခါ တစ်လေကျတော့ စုံးမကြီးလိုပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လူကို လာနှိမ့်ချနေတယ်’
 ‘တကယ်တူလို့ ပြောတာ’
 ‘တူတယ်ဆိုရင်လည်း တူတယ်မှတ်လိုက်ပေါ့’
 ‘ကိုယ်... ဒီလိုပြောတာကို ဘာလို့ စိတ်မဆိုးတာလဲ’
 ‘သိပ်ကလေးဆန်တဲ့ ချာတိတ်ပဲ၊ ရှင်... တမင်စနေတာကို ကျွန်မက သိနားလည်လို့ပေါ့’

‘ဘယ်လို သိတာလဲ’
 ‘မျက်နှာနဲ့ မျက်လုံးကို ကြည့်လို့ပေါ့’

ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသော မေလင်းကို နေဗလသာလျှင် လက် မှိုင်ချပြီး ကြည့်နေလိုက်ရတော့၏။ လူထူထူကို တွဲသွားဖို့ ခေါ်တိုင်း အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးဖြင့် သူငြင်းခဲ့သော်လည်း စာအုပ်အဟောင်း ဆိုင်တန်းကို သွားမည့်အရေးမှာတော့ စိတ်လိုလက်ရ လိုက်ပေးတတ်မိ ၏။

မေလင်းက စာကြမ်းပိုးစာအုပ်မျိုးစုံကို တန်ဖိုးကြီးကြီးပေး ဝယ်ယူပြီး လေးလေးနက်နက် ဖတ်တတ်သူ။

‘စာတွေ ဘာတွေများ ရေးဦးမှာလား’
 ‘ရေးနေတယ်လေ၊ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ လေးငါးပုဒ်တောင် ပါပြီး သွားပြီ’

‘မြန်လိုက်တာ...’
 ‘ဝါသနာပါလို့... ကြိတ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာ’

‘ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ’
 ‘လုံးချင်း ထုတ်ပြီးပြီလား’
 ‘ထုတ်တော့မယ်၊ စာပေတိုက်နဲ့ ညှိပြီးသွားပြီ၊ အခု ဝတ္ထုရှည်
 စာအုပ်ရေးနေတယ်’
 ‘စိတ်ကူးယာဉ်၊ ဇာတ်လမ်းတွေလား’
 ‘ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းတွေကို အခြေခံပြီးရေးမှာ’
 ‘ဘယ်လို... ဝတ္ထုမျိုးလဲ’
 ‘ဘဝ၊ အချစ်၊ ဒဿန၊ ဟာသ၊ သဲထိတ်ရင်ဖို ရသစုံလင်
 ပါတဲ့ ဝတ္ထုမျိုးကို ရေးချင်တယ်’
 ‘စာအုပ်ပြီးသွားပြီလား’
 ‘မပြီးသေးဘူး...’
 ‘ဆက်ရေးပေါ့...’
 ‘မင်းသားရဲ့... စရိုက်လက္ခဏာက မပီပြင်သေးလို့ အထူး
 လှေ့လာနေရတယ်’
 ‘မင်းသား... မေလင်းရဲ့ ဝတ္ထုထဲက မင်းသားက ဘယ်သူ
 လဲ’
 ‘ယောက်ျားသုံးယောက်ကို ပေါင်းထားတဲ့ စရိုက်လက္ခဏာရှိ
 တဲ့ မင်းသားပေါ့’
 ‘ဘယ်လို... ယောက်ျားတွေလဲ’
 ‘ကျွန်မအတွက်... စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမယ်ထင်ရတဲ့
 ယောက်ျားလေးတွေကိုပေါ့’
 ‘ကိုယ်များ... မတော်တဆ ပါသွားသေးလား’
 ‘တစ်မိုင်းတစ်စ အနေနဲ့ပါတယ်’
 ‘သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်အနေမျိုးပေါ့’
 ‘ဟုတ်...’

‘ဖြစ်ရလေတယ်၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ကောင်းတာတွေချည်းပဲ
 လုပ်ပြ နေချင်ပါတယ်၊ ကိုယ် အစအနောက်ကြမ်းတာ၊ စောင့်ရတာ
 စိတ်မရှည်လို့ မျက်နှာကြီး ဂူပုတ်နေတာများ ပါသွားသေးလား’
 ‘စရိုက်လက္ခဏာကို ယူတာဆိုတော့ လိုအပ်မယ်ထင်တာ
 ပဲ’
 ‘စိတ်ပိုင်းယူတာပါ၊ အသေးစိတ် မယူပါဘူး’
 ‘ဟူး... အသိမိတ်ဆွေ ဖတ်မိရင် အရှက်ကွဲတော့မှာပဲ’
 ‘ကလေးဆန်ဆန် ပူပန်နေပြန်ပြီ’
 ‘လူကြီးဆန်ဆန် ပူပန်ပုံလေးက ဘယ်လိုလဲ၊ သင်ပြပေးပါ
 လား’
 ‘ဟင်း...’
 ‘သက်ပြင်းချရတာမျိုးလား...’
 ‘ရှင့်ကို... စိတ်မကြည်လို့ သက်ပြင်းချနေတာ’
 ‘ဪ... မသိပါဘူး’
 မေလင်းနှင့် တွဲလာဖြစ်တိုင်း နေဗလတစ်ယောက် သူ့ရဲ့
 အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်ဝေးသည့် နေရာကိုသာ ဦးစားပေး ဆွဲဆောင်ခေါ်လာ
 ရ၏။ မေလင်းက မမေးသော်လည်း နေဗလ ဖြစ်ပျက်ပုံကိုကြည့်ပြီး
 အနည်းငယ် ရိပ်စားမိလာဟန်တူ၏။ တစ်ခါတစ်လေ မျက်နှာပျက်
 သွားတတ်၏။ ဖွင့်မေးလာခြင်းမျိုး မရှိ။
 အနာဂတ်ကို အလေးထားပြီး သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် အသိုင်း
 အဝိုင်းတွေ လက်ခံမှု ရှိမရှိကို ကြိုတွေးပြီး ထည့်တွက်ဖော်ရတာကိုပင်
 မေလင်းကို ကျေးဇူးကမ္ဘာတင်ရမလို ဖြစ်နေ၏။
 လူအတော်များများကတော့ မစားရသည့်အခဲ သဲနဲ့ပက်ရုံမက
 အညစ်အကြေးနှင့်ပါ ဖုံးအုပ်ဖျက်ထုတ်ထားခြင်းတတ်ကြ၏။
 မေလင်းနှင့် နေဗလ တွဲမိ၍ ပြောကြဆိုကြ အတင်းတုတ်ချင်

လာကြ၏။ ဈေးထဲက ဓာတ်သီ အသိုင်းအဝိုင်းတွေဖြစ်၏။

နေ့ဗလ ဘက်ရောက်လျှင် နေ့ဗလတို့အကောင်း။ မေလင်းတို့ မကောင်းသော အကြောင်းချည်းသာ စေတနာနှင့် ပြောပြတာဆိုတာ မျိုးလေး ပါလိုက်သေး၏။

မေလင်းတို့ဘက်ရောက်လျှင် နေ့ဗလတို့မကောင်း မေလင်းတို့ သာ အကောင်းဖြစ်သွားရပြန်၏။

အတို့အထောင် နှစ်ဖက်ချွန်တိုက်တတ်သော လူစားတွေက ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ စုန်းပြူးတွေလို ရောပြွမ်းနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆို တာကြီးကလည်း ဥပက္ခာပြုလို့မရ။ ပတ်သက်နေရသေးသဖြင့် စုန်း ပြူးတွေနှင့်ပါ အလိုက်အထိုက် ပတ်သက်ရပြန်၏။ ကြားလူတွေ ဝင်လာမှုက နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ စကားအပို့အယူတွေနှင့် ရှုပ်လာကြ၏။ မပြောအပ်တာတွေ ပိုမိုသာသာ ပင့်ထောင်ပြောဆို လာကြသောအခါ နှစ်ဖက်မိဘ အခြေအနေမှာ ပြောလောက်အောင် ကြီးမားသည့် ပြဿနာ မရှိပါဘဲနဲ့ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရန်လိုစွဲချက် တွေ တင်ချင်လာကြတော့၏။ ဆက်ဆံရေးတွေလည်း စိမ်းစိမ်းခါးသွား ကြပြန်၏။

‘သူတို့သာအနွယ်များ မတူဘူး မတန်ဘူး ရှိရသေးတယ်တော်၊ ဒီက အလှမှာ အယဉ်ဆင့် ရွှေပေါ်မြတင်ထားတဲ့ တော်ဝင်သဇင်ပန်း၊ အဲဒီလို အာသရမ်းတဲ့ လူငါးကြားတွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်စေရဘူးဟေ့’

‘အဲမယ်... ငပြူးကများ ပြရသေးတယ်၊ သူတို့... သား သမီးနဲ့ သဘောမတူဘူး၊ ဟွန့်... ဒီဘက်က အစောကြီးကတည်းက သဘောမတူထားတာ ကြာလှပေါ့၊ အခုမှ... တရေးနှီးပြီး အော်ချင်ရာ ထအော်နေရတယ်လို့၊ သူတို့လို... ဇာတ်ရှုပ်တွေလည်း တို့များသားကို လားလားမှ မသက်ဆိုင်စေရပါဘူးတော်၊ ဝေလာဝေး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် ယောင်လို့မပေးစားသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်’

‘ဟင်း... အဲဒီ မိန်းမက ဒီလောက်တောင် ပြောရက်တဲ့ သလား၊ သင်းက... ဘာမို့လို့လဲ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့’

ကြားလေသွေးရုံတင်မက မုန်တိုင်းပါဝင်လာ၍ နေ့ဗလနှင့် မေလင်းတို့ အရေးပေါ် တွေ့ဆုံပြီး ရှေ့ရေးကို အပြင်းအထန် ဆွေးနွေး ရ၏။

‘ရှင့်... မိဘ အသိုင်းအဝိုင်းတွေက အဲဒီလို မပြစ်မရှိ အပြစ် ရှာပြီးပြောတာ ကျွန်မ နည်းနည်းမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး’

‘မင်းတို့ဘက်ကလည်း တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောကြပါတယ်၊ အဲဒါ... လူကြီးတွေအပိုင်းပဲ၊ ကိုယ်တို့... နှစ်ယောက် စည်းလုံးနေဖို့ သာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ပြောချင်တာတွေ ပြောကြပါစေ၊ ညာနားက ဝင်ရင်၊ ဘယ်နားက ထုတ်ပစ်လိုက်၊ ဘာမှ... စိတ်ထဲက ဒဏ်ရာလို့ စွဲမှတ်မထားနဲ့’

‘ရမလား... ကျွန်မကို ရှုပ်ပွေတဲ့ မိန်းမ၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြောရ ရင် ကမြင်းကြောထတဲ့ မိန်းမနဲ့ ငါ့သားနဲ့ မပေးစားဘူးလို့ ရှင့်မိဘ တွေက ပြောတဲ့စကား၊ ကျွန်မ... အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာရ တယ်’

‘ဒီလိုသာ... လျှောက်ပြောကြေးဆို မင်းမိဘတွေက ကိုယ့်ကို အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ဂျလေဘီလို ဂျစ်ပစီလို ကောင်မျိုးနဲ့ ငါတို့ သမီးကို မပေးစားဘူးဟေ့ဆိုတာ ကိုယ် မနာသင့်ဘူးလား၊ ဒါတွေ... ထားလိုက်ပါတော့ အရေးကြီးတာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပဲ’

‘ကျွန်မ စိတ်ပျက်နေပြီ၊ ကျွန်မ စိတ်ကုန်တဲ့နေ့ဟာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အပြီးပြတ်တဲ့နေ့ပဲ’

‘ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဘာများ ကျူးလွန်မိခဲ့တာရှိလို့လဲ’

‘ကျွန်မနဲ့... ကျွန်မ အသိုင်းအဝိုင်းကို စော်ကားနေတာ၊ ရှင်ရဲ့... မိဘ ဆွေ... အသိုင်းအဝိုင်းလေ၊ ရှင်... မကျူးလွန်သေးမယ်’

သူတို့လွန်ကျူးတာကို မလွန်ကျူးရအောင် ရှင် လိုက်တားပေါ့’
‘မင်းကိုယ်၌ကရော... မင်း အသိုင်းအဝိုင်းကို တားနိုင်လို့
လား’

မေလင်း ကျားမှာခဲသလို ကြည့်လာ၏။ နေဗလက ကျွတ်စုပ်
သပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ ပိုးလိုးပက်လက် လန်ပြန်ကျနေသလိုလို လက်
ကို လေထဲစုတ်ပြီး ဆံပင်ထဲ လက်ထိုးနှိုက်ထားလိုက်မိ၏။

‘ကျွန်မ... မကျေအပ်ဘူး’

‘ကိုယ့်ကိုသာ ကြိုက်သလိုလုပ်တော့’

‘ရှင်ကို... မုန်းတယ်’

နေဗလ အရှိုက်ကို ထိသွားသည့်စကား...

မေလင်းက မျက်ရည်ဝဲစိုသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲဒေါသမာန်
ခဲထားသည့် အကြည့်ဖြင့်...

‘ရှင်... အသိုင်းအဝိုင်းကို မုန်းတယ်’

နေဗလ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး နာခံနေလိုက်၏။

‘အိုး... တော်ပါပြီပဲ၊ ရှင်ကို... ကျွန်မ လမ်းခွဲပြတ်စဲလိုက်
ပြီ၊ ကဲ... ဒီနေရာက ရှင် အရင်ထွက်သွားမလား၊ ကျွန်မ... အရင်
ထွက်သွားရမလား’

‘အဲဒီ... ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြုပြင်ပေးပါ မေလင်းရယ်’

‘မပြင်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုစီမှ တွေးကြည့်လေ အသည်းခိုက်အောင်
နာကျည်းရလေပဲ၊ အို... ရှုပ်ပါတယ်၊ ကျွန်မပဲ... အရင်သွားမယ်’

‘မေလင်း... မေလင်း...’

တားဆီး၍ မရတော့။ မျက်ရည်စက်လက် ပြေးထွက်သွား
သော ချစ်သူရဲ့ ကျောပြင်ကိုသာ မေ့မေ့မောမော ရင်ထဲ သောကကြီး
လွန်းလှစွာ ငေးကြည့်နေဖြစ်လိုက်တော့၏။ အရာရာသည် စိမ်းစိမ်း
ကားကား အရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ ပျော်ခြင်းနှင့် သက်

ဆိုင်သမျှကိုလည်း တစ်စမကျန် ရုပ်သိမ်းသလို ဆုတ်ငြိမ်သွားခဲ့ရလေ
ပြီ။

ချစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သမျှ ဝေဒနာမျိုးစုံကို ပြန်ရရှိခြင်းသာ
အဖတ်တင် ကျန်ရစ်ရတော့၏။

အခုမတော့...

မေလင်းဆိုသည်က...

နွေသယ်ဆက်က ပူပြင်းပေစွ...

* * *

အခန်း (၁၅)

ဗိုလ်တစ်လှည့် ငါးဖျံတစ်လှည့် ဆိုသော နိယာမတစ်ခုကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ မေလင်းရှောင်နေ၍ နေဗလ အသည်းကွဲနေရသော တစ်လကလ ပြည့်ခါနီးတစ်နေ့။

ရှေ့မှာလာနေသော စုံတွဲမှာ မေလင်းမှ မေလင်းအစစ်။ ဆံပင်ပုံစံ ပြောင်းထား၏။ ဆံပင်ကောက်ကွေ့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် နားကွင်းကြီးကြီး ဆွဲထား၏။ စပယ်တင်မဲ့နှင့်...

နေဗလနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံသာအခါ မေလင်း အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားတာကို ရုတ်ချည်း ပြန်ထိန်းလိုက်၏။ လက်တွဲလာသော လူငယ်ကို ဗိုမိုဖက်တွယ်ပြကာ နေဗလကို ကွေ့ရှောင်ဖြတ်ကျော်ဖို့ ကြိုးစား၏။

မေလင်းနှင့်တွဲလာသော ငန့်ကို နေဗလ မှတ်မိသွား၏။ လက်ကာ တားလိုက်မိ၏။

‘ဒါ... ဘာလုပ်တာလဲ ဟေ့လူ’

ငန့်က ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေး၏။ နေဗလက ငန့်ကို ဂရုမစိုက်အား။ ရင်နှင့်နှင်နာနာနှင့် မေလင်းကို ဆိုင်ကြည့်ရင်း...

‘မေလင်း... ကိုယ်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ’

‘အို... ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က... မေလင်းလဲ၊ ကျွန်မက မေနှင်းရှင်၊ ရှင်... လူမှားနေပြီ’

‘ဘာမှ မှားစရာမရှိဘူး၊ မင်းရဲ့... ရုပ်ကို အနည်းငယ်ပြောင်းထားပေမယ့် “အို” ခနဲ အသံလေးရှေ့က မကြာခဏ ပြောတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ အကျင့်က မင်းဟာ မေလင်း အစစ်ပဲဆိုတာ ဖော်ပြနေပြီ၊ ကိုယ်နဲ့ထပ်ပြီး ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးရအောင် ပြန်လိုက်ခဲပါ’

‘ဘာ... မေလင်းလဲ၊ လာပြီ၊ ပုံမှားရိုက်နေတယ်၊ မလိုက်ဘူး၊ ကျော်စင်ထွဋ်ရယ် ကြည့်လုပ်ပါဦး၊ ဒီလူ... လွန်နေပြီ’

‘ဟေ့လူ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်မှတ်မပြီ၊ ဟိုတစ်ခါ... ခင်ဗျားနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေး မေလင်းဆိုလားပဲ၊ တွေ့လား... ဒီမှာ မေနှင်း၊ ကျုပ်ရဲ့... မေနှင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့... မေလင်းက ဘယ်လောက် တူသလဲ၊ ကျုပ်ဖြင့်... ခင်ဗျားတို့ စုံတွဲကို တွေ့ခါစက မေနှင်းလိုကို ထင်ခဲ့တာ၊ နောက်မှ... မဲ့မပါတာရယ် ဆံပင်မကောက်တာရယ် တွေ့မိပြီး ရှက်ရှက်နဲ့ ရပ်ကုန်နေခဲ့တာ၊ သိပ်မကြာပါဘူး အဲဒီမှာတင် ကျုပ်ရဲ့ မေနှင်းက ရောက်ချလာတယ်၊ ဘာလဲ... အခုလည်း ခင်ဗျား ကျုပ်လိုပဲ လာမှားပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဖြစ်ရမယ်လေ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောပဲဟာ’

‘ဖြစ်နေတာတွေ ဘာတွေ နားမလည်ဘူး၊ ဒါ... ငါ့ရဲ့ မေလင်းအစစ်ကွ၊ မယုံရင် မဲ့အတုနဲ့ ဆံပင်အတုကို ဖြုတ်လို့ရတယ်’

‘အို... အဲ... ကျော်စင်ထွဋ် လုပ်ပါဦး၊ ဒီလူက... အတင်းလုပ်မယုံပုံပဲ၊ သူ့ကိုလည်း... ကို မသိဘဲနဲ့ အတင်းလာရောနေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား ကျုပ် တစ်ခါလူမှားသလို ဖြစ်နေတာ၊ ဒါ... ကျုပ်ချစ်သူ မေနှင်း၊ ကျုပ်နဲ့... သမီးရည်းစားဖြစ်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး’

‘ဘာမှ... လူမှားဘူး၊ ဒါ... ငါ့ရဲ့ မေလင်းကွ’

အစစ်

‘ဟာ... ဒီလူ ရောချနေပြန်ပြီ၊ ဒါ... မေနှင်းမှ မေနှင်း

‘အဲဒါဆို... မင်းကိုယ့်ကို အဲဒီ ဆံပင်အတူကြီး ချွတ်ပြ’

‘အဲဒါ... ဆံပင်အစစ်ပဲဟာ၊ ဒီလူ... ခက်တော့ နေပြန်ပြီ၊

ဆံပင်အစစ်ကို အတူလို့ ဆွဲချွတ်ရမလား၊ ဒီလောက်... ရှင်းပြတာ
တောင် ခင်ဗျားကို နားမလည်နိုင်သေးဘူးလား’

‘ဆွဲချွတ်ပြမှ ယုံမယ်’

‘ဟာ... သွားဗျာသွား’

‘မသွားဘူး... မေလင်းကို ငါနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်’

‘ဘာလို့... ထည့်ပေးရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား... အထိုးခံချင်နေပြီ

လား’

‘မင်း... ပါးစပ်ပိတ်ထား’

‘ဟာ... ကဲကွာ’

‘ခွပ်...’

‘ကဲကွာ...’

‘ခွပ်...’

နေဗလ မျက်နှာကို အထိုးခံလိုက်ရ၏။ မျက်လုံးထဲ ဒိုင်းခနဲ
ဒိုင်းခနဲ မီးပွင့်သွား၏။ လူက နောက်ဘက်ကို အနည်းငယ် ယိုင်သွား
၏။

‘အို... အဲဒီလို အရမ်းမလုပ်နဲ့လေ’

မေလင်းရဲ့ တားမြစ်သံ။ ညစ်နေသာ နေဗလက ကျော်စင်
ထွဋ်ကို ဖုတ်ကြည့်ပြီး နာကျင်သွားသော ပါးရိုးတွေကို အသာပွတ်
သပ်ကာ...

‘မင်း... အလှည့်တော်လောက်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ... ငါ့အလှည့်

ရော’

‘ခွပ်... ခွပ်... ဖြောင်း...’

ကျော်စင်ထွဋ်ရဲ့ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် နှစ်ချက်ဆင့်ထိုး
လိုက်၏။ ပါးစပ်ကို လက်ပြန်ဖြောင်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်၏။

ကျော်စင်ထွဋ်ယမ်းထိုးပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် ဒူးကွေးပြီး
ကိုင်းညွတ်ထောက်ကျသွား၏။ မေလင်း(သို့မဟုတ်)မေနှင်းက...

‘လာကြပါဦးရှင်... ဒီမှာ ရန်ဖြစ်နေလို့၊ ဒီလူ ထိုးတာ
သူ... သူ... ကယ်ကြပါဦးရှင်’

မေလင်းက နင်းကန် စွပ်ရွတ်အော်လိုက်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ
လူတွေနီးရာ တုတ်ဆွဲခဲကောက်ဖြင့် အပြေးရောက်ချလာ၏။

ဖြေရှင်း၍လည်း မရဘဲ အချောင်အဆော်ခံလိုက်ရမှာစိုး၍
နေဗလ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရတော့၏။

ကိုယ် ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါလား၊ မေလင်းရယ်
မင်းက ခုတော့ သူစိမ်းဆန်ဆန် သူခိုးကို ဓားရိုးကမ်းဝှံပြီပေါ့။ မင်း
ဟာမင်း မဟုတ်ဘဲ ရုပ်တူတဲ့ မေနှင်းများ ဖြစ်နေလို့လား။

နေဗလတစ်ယောက် ပြေးရင်းလွှားရင်း စဉ်းစားမောဟိုက်ကာ
လူတွေ လိုက်မလာနိုင်လောက်သော နေရာမှာ ဟောဟံဆိုက်ပြီး
ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

အို... ချစ်ခြင်းတရား...

အမုန်းဖြင့် ဝံ့တာကလောင်စားသော မီးမှာ...

သစ္စာမဲ့သော ဟန်ဆောင်သူကြီးတို့ကို အမြန်ဆုံးသာ မီး
သင်္ဂြိုဟ်ပါလှည့်။ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကျိန်စာဖြစ်စေခဲ့ပြီ။

* * *

‘မင်းကို... ငါတို့ လက်ခုပ်တီးပြီး ဝိုင်းပို့ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း... ချိန်ဆတတ်အောင် ငါတို့က ကြိုပြောခဲ့တယ်၊ မင်းက... မှန်နေတော့ လက်မခံဘူး၊ ပြောမရတာနဲ့... လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ်၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ခုပ်တီးပေးနေရတာကွ’

ကျော်ကြီးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ သားကြီးက... ‘နည်းနည်းစားမယ်၊ နည်းနည်းချင်း စမ်းသပ်မယ်ဆိုပြီး မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အစွန့်သွပ်ပြီး နှိုလိုက်ရတာလဲကွ’

နေဗလ ရီရော်ရော် ငေးကြည့်ရင်းမှ... ‘ပတ်ဝန်းကျင် ပယောဂတွေကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ၊ ငါတို့... မဆီမဆိုင် လမ်းခွဲကုန်ကြရတယ်’

‘အဲဒီ... ပတ်ဝန်းကျင် ပယောဂကို အထက်လမ်းဆရာနဲ့ ပြပြီး ကြိမ်နဲ့ ရိုက်ထုတ်ကုခိုင်းရမယ်’

ကျော်ကြီးက... ‘ပတ်ဝန်းကျင်ကို လူများ ထင်နေသလား မသိဘူး’

‘လူ... မဟုတ်လို့ ဘာလဲ’

‘လူတွေကွ...’

‘ငါလည်း... အဲဒါ ပြောနေတာပဲ ကျော်ကြီးရ’

နေဗလက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့စာညှို့လိုက်ပြီး... ‘ငါ... ရင်ထဲမှာ သိပ်ပူတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရာ၊ ဘယ်လောက်ပူသလဲဆိုရင် ဒီမှာကြည့်’

နေဗလ ရေခွေးခွက်ထဲကို သူ့လက်နှစ်ချောင်း စိမ်ပြလိုက်၏။

‘အဲဒီ... အပူတောင် ပူမှန်းမသိအောင် ရင်ထဲက ဗလောင်ဆူနေတာ’

‘မင်းက... စိတ်ရှိလက်ရှိ ချစ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ ခြေစောင့်လက်စောင့် အချစ်လေးတော့ ချန်ထားပေါ့ကွာ’

‘အဲဒီ... ခြေစောင့်လက်စောင့် အချစ်က ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ သားကြီးရာ’

‘လိုအပ်ရင် အပေါင်ဆိုင် ပို့မယ်လေ၊ အဲဒါတွေနဲ့ သုံးလေးတော့ ရတာပေါ့’

သားကြီး ဟာသကို ကျော်ကြီးကသာ အသံတုအမျိုးမျိုးဖြင့် အားနာပါးနာ ရယ်ပေးနေ၏။ နေဗလမှာ မှိုင်းငေးအံ့ပျူနေဆဲ... ‘မင်းကို ကြည့်ရတာ ငါတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သက်သေချင်စိတ်ပေါက်လာပြီ၊ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျရင်လည်း စိတ်ရှိလက်ရှိ မချပစ်နဲ့ ခြေစောင့် လက်စောင့်ချန်ထား’

‘နင့်... ကြီးတော်လင် အပေါင်ဆိုင်ကို ပို့ဦးမလို့လား’

‘လိုအပ်တော့... ဟန်မပျက် နေနိုင်တာပေါ့ ကျော်ကြီးရ’

‘ကဲပါကွာ... တို့သူငယ်ချင်းတွေ အလုပ်မရခင်စပ်ကြား မြို့ထဲကို ဟိုတုန်းကလို လျှောက်ခိုင်းလိုက်ကြရအောင်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့’

နေဗလ ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၏။

‘ငါ... အသည်းကွဲနေတယ်၊ နားအေးပါးအေးပဲ နေချင်တယ်၊ မင်းတို့ ဘာသာသွား’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်း... စိတ်ကြည်အောင် လိုက်ပို့ရမှာကွ’

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတင်းဆွဲထူ၍သာ နေဗလ လိုက်ပါလာရ၏။ ဘယ်ရောက်ပြီး ဘာလုပ်မိလို့ လုပ်မိနေမှန်းမသိ။

စိတ်ထဲရှိသမျှ မေလင်းဆီမှာ... မေလင်းကို တွေ့နိုင်ဖို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားနေ၏။

ဖုန်းဆက်လိုလည်း မရ။ သူမ အိမ်အနီးတဝိုက် သွားချောင်းတော့လည်း အချိပ်ပင်မမြင်ရ။ တစ်နယ်တစ်ကျေးများ ပို့ထားလေရောသလား။ ကိုယ်၌ကလည်း အချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်နိုင်သည်မဟုတ်။

သရုပ်ခွဲရာတစ်ခုမှာ မေလင်းမှာ အမှာညီအစ်မ ရှိမရှိ သိလိုခြင်းပင်။ စုံစမ်းကြည့်တော့ မရှိ။ အတွင်းကျကျ လူကို ရအောင်ပေါင်းပြီး မေးကြည့်တော့ မေလင်းက သူ့လက်ရှိ မိဘတွေနှင့် အတူနေရသလို ဘာလိုလို။ မိဘအရင်းနှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲတော့ အမွှာမွေးထားသည့် မေလင်းနှင့် မေနှင်းကို တစ်ယောက်တစ်ဦးစီ ခွဲယူသွားကြ၏။

မေနှင်းက မိခင်အရင်းဘက် ပါသွားပြီး မေလင်းက ဖခင်အရင်းဘက်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။ နှစ်မိသားစုလုံး အိမ်ထောင်ဖက် အသစ်တွေ ပြုကြ၏။ နှစ်မိသားစုလုံး လုံးဝ အဆက်အသွယ် မလုပ်ကြ။ သူစိမ်းတွေလိုပင် ပြတ်ပြတ်သားသား နေခဲ့ကြ၏။

သို့ဆိုလျှင်...
နေဗလအနေနှင့် ကျော်ဇင်ထွဋ်ရဲ့ မေနှင်းကို လူမှားခဲ့လေပြီ။ အားနာတောင်းပန်ချင်စရာ ကောင်းနေ၏။

မေလင်းအစစ်က ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ပို့ထားတာလည်း ဖြစ်မှာပါဟု မေလင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကြီးစားခဲ့သမျှ ရလဒ်အစုစုကို အာရုံပြုမိဆဲ ဂိမ်းစင်တာထဲ ငှူငှူကြီး ထိုင်ကြည့်နေရာမှ လမ်းမ ပလက်ဖောင်းကို ငေးမောနေသည့်အခိုက်...

အာရုံတွေ ခိုင်းခနဲ ဆွဲလှုပ်ခါလိုက်သလို ပုံရိပ်တစ်ခုက နေဗလကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့စေ၏။

...
ဆံပင်ရှည်ရှည်ကြီးနှင့် မျက်တောင်ကော့ကော့ကြီးတွေနှင့် ဆိုးဆေး လိုင်နာခြယ်ထားသော မျက်လုံးနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် တွဲလာပြန်၏။ ကျော်ဇင်ထွဋ်လို အသားဖြူဖြူ ပုဆိုးမင်းသားမဟုတ်။ စတိုင်(လ်)ဘောင်းဘီ၊ အဲဒီ ဒတ်ရှူး၊ အဲရိုးရှုပ်နှင့် စမတ်ကျကျ ငတီကို တွဲလာသည်မှာ မေလင်းမှ မေလင်းအစစ်။

ဂိမ်းစင်တာထဲမှ ပြေးထွက်ပြီး မေလင်းတို့ စုံတွဲနောက်ကို ပြေးလိုက်မိ၏ မိသောအခါ...

‘မေလင်း... မေလင်း...’

အသာလှည့်ကြည့်ကြ၏။ အတင်းကပ်ခေါ်နေ၍ လှည့်ကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။

‘မေလင်း... အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်း... ဒီလို သစ္စာဖောက်ချင်လို့ ငါ့ကို တမင် အကွက်ဆင်ပြီး အဆက်ဖြတ်ခဲ့တာလား’

နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်နေကြ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားမလည်သလို ကြည့်နေရာမှ...

‘ရှင်... လူမှားနေပြီနဲ့တူတယ်၊ ကျွန်မ... မေလင်းမဟုတ်ဘူး၊ သဇင်ပါ...’

‘မင်း... ဒီလို ညာလို့ ခံရပေါင်းများနေပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ညာလို့ မရတော့ဘူး မေလင်း’

နေဗလကပြောပြီး မေလင်းရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ဆောင့်ဆွဲကာ ဆံပင်တုဖြုတ်ဖို့ ကြံရွယ်လိုက်၏။ အနားမှာ တွဲလာသော လူကလည်း ကိုယ်လုံပညာ ကျွမ်းကျင်ဟန်တူ၏။

နေဗလရဲ့ လက်ကို ဆတ်ခနဲဖမ်းပြီး လက်ကို အတင်းလိမ်ချိုးလိုက်၏။

နေဗလလည်း ကျောကော့အောင် ခံစားလိုက်ရ၏။ ထိုလူက နေဗလကို လက်လိမ်လျှက် အနေအထားမှာ ပိတ်တွန်းထုတ်လိုက်ရင်း...

‘သွားစမ်း... နောက်ကို ရူးချင်ရင် ဝေးဝေးသွားရူး၊ ဒီအချိုးမျိုးလာချိုးရင် ဒီအနားတင် အသက်ပျောက်သွားမယ် ဘာမှတ်နေသလဲ’

‘ဘာကွ... ငါ့ရည်းစားကို လုခိုးလာတဲ့ကောင်ကများ’
လက်နာတာကို ကြွေးလိုက်ဆန့်လီ၊ ဘဝရင်းက ထိုလူကို

ပြေးကန်ထည့်လိုက်၏။ ယိုလူက ခါးနွဲ့ရုံတိမ်းရှောင်ပြီး နေဗလရဲ့ ခြေထောက်ကို တံတောင်နှင့် ထောင်းချလိုက်၏။

“အား” ဆန့်အော်ပြီး နေဗလ ခြေအမြန်ရုပ်ကာ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့နင်း၍ လဲမပြိုအောင် ခြေအမြန် ထောက်လိုက်၏။

ထိုလူ ထင်မထားသော အလိန်ခံလိုက်ရသည့် လက်ဖြင့်ပင် နေဗလက ထိုလူမျက်နှာကို လျှပ်တပြတ် ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဟောင်း” ဆန့် မြည်သံနှင့် ထိုလူ လည်ထွက်သွား၏။

မေလင်းက အတင်းအော်ဟစ်တားရင်း...

“တော်ပါတော့... တော်ကြပါတော့၊ ဒီမှာ... ဒီမှာ... ရှင် ပြောတဲ့ မေလင်းဟာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့ အမွှာတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူက... ရှင်ပြောတဲ့ နာမည်နဲ့ ကျွန်မက သဇင်၊ ရှင်... ရှင်သွားအောင် ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်တယ်၊ ကိုနိုင်... ရန်ဆက်မဖြစ်ပါနဲ့၊ လူတွေ ဝိုင်းအုံလာကြပြီ၊ ရက်စရာကြီး လာပါ သွားကြရအောင်”

လက်ရော ခြေထောက်ပါ နာကျင်ဒဏ်ရာရနေ၍ နေဗလ ဆက်လက် မတားမြစ်နိုင်တော့။ ကိုနိုင်ဆိုသည့်လူကိုတွဲပြီး ထွက်သွား သော မေလင်းကိုသာ တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေလိုက်မိ၏။ မိုက် ကြည့်ကြည့်သွားသော ကိုနိုင်ကိုပင် သတိမထားမိလိုက်။

မေလင်းတို့ ပျောက်သွားသောအခါမှ ကျော်ကြီးနှင့် သား ကြီး ရောက်လာ၏။

ကျော်ကြီးက နေဗလကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လက်လည်း... ကွေးကောက် ခေါက်ထားလို့ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကလည် ထောက်မရအောင် ဖြစ်နေပါလား၊ မင်းကို... ဘယ်သူ ကိုင်သွားတာလဲ နေဗလ၊ ငါတို့ကို ပြောစမ်း”

နေဗလက အဖြစ်အပျက်အစုံအလင် ရှင်းပြလိုက်သောအခါ ကျော်ကြီးက သူ့နဖူးကို သူ့လက်ဝါးဖြင့် သူရိုက်၏။ သားကြီးက နေဗလကို ဖေးကူတွဲပြီး လမ်းစမ်းလျှောက်ကြည့် ခိုင်းလာ၏။

နေဗလကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ လှမ်း မလာ၍ အိမ်ပြန်ရောက်ရတော့၏။

လမ်းမှာ မေလင်းနှင့် တွေ့ဆုံဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှအပ နေဗလ ဘာကိုမှ သတိမရတော့...

ထိုမျှအထိ နေဗလမှာ မေလင်းစိတ်နှင့် သည်းခြေပျက်လာ ၏။ ခံစားချက် ပြင်းထန်လာပြီး မာယာတစ်သိန်းနှင့်အပလိန်း အနုန္တ။

တတ်လည်း တတ်နိုင်စွမ်းပါရဲ့ မေလင်းရယ်။

ဟောဒီအသံ ကြော့ကဲ့လို မှန်ညက်သွားရာက လေထဲ ပြန်လွင့် ပျောက်ကွယ်သွားပါစေ။

မေလင်းရေ မင်းကိုချစ်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့...

ကိုယ့်အသည်းနေရာကို အစားထိုးပြီး အသက်ဆက်ရှင်နေ မယ်ဆိုတာ ယုံပါ။

* * *

အခန်း (၁၆)

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ကိုယ့်နားပင် အကြားအာရုံ လွဲမှားသွားသလိုလို။ မေလင်းတို့အိမ်က အိမ်ဖော် နာနီကြီးကို ငွေကြေး နှင့် စည်းရုံးပြီး သတင်းနှိုက်ယူလာသော ကျော်ကြီးရဲ့စကားက...

‘မေလင်းတို့က... အမြဲညီအစ်မ သုံးယောက်ပူးတဲ့ကွဲ’
သားကြီးက...

‘နှစ်ယောက်ကနေ... သုံးယောက်ပူး ဖြစ်သွားရပြန်ပြီ။ နောက်တစ် ခါ ထပ်တွေ့ရင် လေးမြွှာပူး၊ နောက်ထပ် နောက်ထပ်တွေ့ရင် ခုနှစ် မြွှာပူး မွေးထားတယ်များ ပြောဦးမလားပဲ။ အလကား မဖြစ်နိုင်တာ တွေ ဇာတ်လမ်းအတွက် အကွက်ဆင်ပြီး ဖွင့်ပြောနေတာကွဲ’

နေဗလက ကျော်ကြီးကို...

‘သေချာရဲ့လား... ကျော်ကြီးရာ’

‘သေချာအောင် စုံစမ်းခဲ့တာပဲ။ သူတို့... အမေနောက် ပါသွား တာ အကြီးဆုံးနဲ့ အငယ်ဆုံးကွဲ။ အလတ်မဖြစ်တဲ့ မေလင်းကိုသာ သူ့အဖေ ခေါ်ထားလိုက်တာ’

‘ဒါဆို... သဇင်၊ မေနှင်း၊ မေလင်းဆိုတဲ့ အမြဲညီအစ်မ သုံးယောက်ပေါ့။ ဟုတ်ပါ့မလား ကျော်ကြီး သားကြီး’

‘ဇာတ်လမ်းရှုပ်တယ်... မဟုတ်နိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်နိုင်တယ်၊ နာနီကြီးက အိမ်တွင်းရေး အကုန်သိတဲ့သူ မွေးကင်းစလေးတည်းက မိဘတွေ ကွဲသွားကြတာ၊ ဒီနေ့ထိပဲ’

‘မီးတွင်းကြီးထဲကနေ ကလေးကောက်ပွေ့ပြီး စိတ်ဆိုးလို့ ဆင်းသွားပါ့မလားကွာ၊ အဓိပ္ပါယ် မရှိလိုက်တာ’

‘ဟ... မီးထွက်ပြီး လသားအရွယ်လောက် လေးတွေလောက် ကို ပြောတာ’

‘လသားဆို လသား၊ ရက်သားဆို ရက်သားပြောပါလား၊ နှင့်ကြီးတော် လင်ကြီး မွေးကင်းစလို့ ပြောရတာလေ’

‘ပြောချင်စရာနဲ့ လောသွားလို့သားကြီးရေ’

ကျော်ကြီးက ဖြစ်နိုင်သည့်ဘက်မှာ ရှိပြီး၊ သားကြီးက မဖြစ် နိုင်သည့် ဘက်မှာ ရပ်နေ၏။

အလယ်မှာ ရပ်နေသော နေဗလမှာ ဇေဝေဝါ ယောင်တိ ယောင်နာ။

မေလင်းကို တွေ့အောင်ရှာလို့ရလိုက်ချင်ပါဘိတော့၏။ သဇင်၊ မေနှင်း၊ မေလင်း အမြဲတွေ့ကို နာမည် ဆင်တူပေးတတ်ရိုး ထုံးစံ အရှိများတတ်၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သဇင် နာမည်က ကွဲလွဲနေရပါ သနည်း။

နေဗလကို ကျော်ကြီးနှင့်သားကြီးက ဘယ်ဘက်က ပါမလဲ ဟု ဝိုင်းမေးလာကြ၏။

နေဗလက...

‘မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်သာ’ဟု အသက်မပါသလို ပြန် ဖြေလိုက်မိတော့၏။

* * *

အလွန်တရာ ထိတ်လန့်အံ့သြဖို့ကောင်းသော အဖြစ်ကို ကြုံ
တိုးနေရ၍ နေဗလတစ်ယောက် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျကာ ရင်ခွန်
ရမှာကိုပင် မေ့လျော့နေ၏။ အသက်လည်း မရှုမိတော့ ထင်မှတ်နေ
၏။

လျှို့ဝှက်ဆက်ရန် ပေးထားသော ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ည
ဆယ်နာရီမှာ နေဗလ အခန်းထဲက ဖုန်းမြည်လာ၏။ အခန်းလုံနေ၍
အပြင်မှ တော်တန်ရုံ အသံမကြားရ။ ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ထူးလိုက်တော့..
တစ်ဖက်မှ လှမ်းဆက်သူမှာ...

မေလင်း...

အတွေ့ချင်ဆုံး မေလင်း...

အမြင်ချင်ဆုံး မေလင်း...

စကားတွေ တစ်ဝကြီး ပြောပစ်လိုက်ချင်သည့် မေလင်း။

လွမ်းမဝ တမ်းတ အငမ်းမရကို ဖက်တွယ်စိတ်ဖြင့် ညမအိပ်
နိုင်၊ နေ့မပျော်နိုင် သတိရနေသည့် မေလင်း။

နေဗလရဲ့ အသက်လို ချစ်ခြင်းဖြစ်နေသော မေလင်းမှ မေ
လင်းအစစ်ရယ်ပါပဲ၊ ရေမြေဆုံးအောင် လိုက်လို့ရှာတော့ဖြင့် မတွေ့။
မတွေ့၍ နှိမ်းခွဲနေပြီ။ ကျွမ်းကျောတော့မည်ဆိုမှ ဘွားခနဲ အသံလေး
ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကမ္ဘာလောကကြီးကို မေ့လျော့ထားလိုက်မိ၏။
ထိုမျှအထိ အရူးအမူး ခံစားနေရတာတွေ အကြားမလပ် တရစပ်ကို
ဒလမန်းကြမ်း ပြောပစ်လိုက်ချင်ပါသော်လည်း...

‘ကိုနေဗလ...’

‘မေလင်းလား... မေလင်းရယ်၊ မေလင်း... ကိုယ့်ဆီ ဖုန်း
ဆက်တယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဘယ်လို... ဝမ်းသာနည်း ဝမ်းသာမှန်း
ကို မသိတော့ဘူး၊ ဖော်မပြနိုင်လောက်ပါပဲ၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကိုယ့်မှာ
မတ်တတ်က လဲကျနိုင်လောက်အောင်ပဲ မေလင်းရယ်’

‘အိုး... မေလင်း ပြောပါရစေဦး’

‘ပြော... ပြောပါ’

‘မနက်ဖြန် မနက်၊ ဆယ်နာရီလောက်ကို တွေ့နေကျ နေရာ
ကို လာခဲ့ပါလား၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’

‘မှတ်မိတယ်၊ ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်ပါ
ဦး၊ ကိုယ်လေ... ဟဲလို... ဟဲလို... ဟဲလို...’

ဖုန်းချသွား၏။ ရင်သည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြင့် ပြည့်နှက်
သွားသည့်နှယ်။ ချက်ချင်း ဖုန်းခနဲ ခုန်ထပစ်လိုက်သည့် အကြောင်း
မှာ...

မနက်ဖြန် မနက်ဆယ်နာရီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားချင်သည့်
အာသီသက ပြင်းဆတ်ပေါက်ကွဲသွား၍ဖြစ်၏။

* * *

ဆုံနေကျ နေရာမှာ ကြိုတင်ရောက်ရှိနေ၏။ ရေကန်ကူးသော
တံတားအလယ်မှ နေရာကျယ်ကျယ်မှာရပ်ရင်း အရပ်လေးမျက်နှာကို
လိုက်လံ ရှာဖွေကြည့်လိုက်မိ၏။

မေလင်း အချစ်ရဆုံးသော မေလင်းရယ်လေ။

ဘုရင်မတစ်ပါး ညီလာခံဝင်လာသလို ဣန္ဒြေရရ လှမ်းခြေရွ
ရွနှင့် လှပစွာ ရောက်ရှိလာလေပြီ။

မေလင်းထံ ပြေးသွားမိ၏။

စိမ်းစက်စက်ကြီး ပြန်ကြည့်နေသော မေလင်းရဲ့ အကြည့်တွေ
ကြောင့် အနားမှာပင် ရှက်အမ်းအမ်းကြီး ရပ်တန့်လိုက်ရ၏။

‘မေလင်း... မေလင်း၊ ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက်
ထားခဲ့တာလဲ၊ ကိုယ့်မှာ... ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ဘေး... ပယောဂ
တွေနဲ့ ...’

နေ့ဗလရဲ့ စကားမဆုံးခင်မှာ မေလင်းက နေ့ဗလရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးပေါ် လက်ညှိုးလေး အသာတင်ကာတားလိုက်၏။

‘ကျွန်မ... ပြောတာကိုပဲ ရှင်နားထောင်ပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် အခုလိုမျိုး နောက် ဘယ်တော့မှ တွေ့ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့’

နေ့ဗလ ငြိမ်သွားရ၏။ မေလင်းက...

‘ကျွန်မရဲ့... ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဟာ မကြာခင် ဇာတ်သိမ်းပိုင်းရောက်တော့မယ်၊ အဲဒီ... ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရလို့ ရှင့်ဆီက အကြံဉာဏ်ယူချင်တာနဲ့ တမင်ခေါ်တွေ့လိုက်တာ’

‘မင်း... အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေပြီး ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ရေးနေတာကိုး’

‘ဟုတ်တယ်... အားလုံးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ... ထားပါ။ ကျွန်မရဲ့... ဇာတ်သိမ်းပိုင်းက အီလယ်လယ်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ဘာမှန်းကို မသိအောင်ပဲ၊ ဘယ်လို... ရသမျိုးမှလည်း မပေးစွမ်းနိုင်ဘူး၊ အဲဒီ... ဇာတ်သိမ်းပိုင်း အခြေမှာ ရှင်နဲ့ သက်ဆိုင် အကျုံးဝင်တာတွေလည်းပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရှင် ကျွန်မကို အကြံဉာဏ် ပေးကြည့်စမ်းပါ၊ ကျွန်မ... အခုရေးနေတဲ့ ဝတ္ထုရဲ့ ဇာတ်သိမ်းမှာ ချစ်၊ ကြိုက်၊ ကွဲ၊ ညား၊ လွမ်း၊ ဆွေး၊ သေ၊ ရူး၊ အဲဒီလို ဇာတ်သိမ်းမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ လွတ်ကင်းတဲ့ လွတ်လပ် အတွေးပုံစံသစ်နဲ့ ဇာတ်ကို သိမ်းချင်တယ်’

‘အဲဒါတွေ... ရှောင်နေရတာကိုက မ... က်လပ်တော့တာမို့ လွတ်လပ် အတွေးပုံစံဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး’

‘တခြား ဖြစ်နိုင်တဲ့ နည်းတနည်းကော ရှာကြည့်ပေးပါဦး’

‘ခုန... ဖြစ်ရပ်တွေထဲမှာ အားလုံး အကျုံးဝင်နေတာပဲ၊ အဲဒါတွေ... ရှောင်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး’

‘ကျွန်မကတော့... ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တယ်၊ ရအောင် တွေးချင်တယ်၊ အဲဒါကို... ရအောင် မှန်အောင် တွေးနိုင်ရင် ရှင်လို ချင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို ကျွန်မပေးမယ်’

မေလင်းက ဘာမှ ခံစားချက် မရှိသလို ဟန်ဆောင်ထားသော မျက်နှာဖြင့် နေ့ဗလကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောလာ၏။

‘ဇာတ်သိမ်းမှာ မင်းသာနဲ့မင်းသမီး မချစ်သွားရဘူး၊ မကြိုက်သွားရဘူး၊ မကွဲသွားရဘူး၊ မလွမ်းသွားရဘူး၊ မဆွေးသွားရဘူး၊ မသေသွားရဘူး၊ မရူးသွားရဘူး၊ အဲဒါတွေနဲ့လွတ်အောင် ရှောင်ပြီး သိမ်းသွားမယ်ဆိုတော့...

‘စဉ်းစားနော်... စဉ်းစား ချစ်တာ ကြိုက်တာနဲ့ မချစ်တာ မကြိုက်တာရဲ့ ကြားထဲက အခြေအနေ ချစ်သလိုလိုမျိုး ကြိုက်သလိုမျိုး ကွဲတာနဲ့ ညားတာနဲ့ကြားထဲက အခြေအနေက ကွဲသလို ညားသလိုလို မတင်မကျ ပုံစံမျိုး အဲဒီလိုမျိုး မလွတ်တလွတ်လေးနဲ့ သိမ်းမလား၊ လွတ်အောင် သိမ်းမလား’

‘လွတ်အောင် သိမ်းလို့မရဘူး၊ မလွတ်တလွတ် သိမ်းတာ အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အခြေအနေ၊ အဲဒီနည်းနဲ့... သိမ်းတာကောင်းတယ်၊ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပါလား’

‘ရှင်နဲ့... ကျွန်မ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေရယ်၊ ကျွန်မရဲ့အစီမံ မသင်္ဃန် ကိုနိုင်တို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာတွေရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ညီမ... မေနှင်းနဲ့ ကျော်ဇင်ထွဋ်တို့ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာတွေရယ်၊ အဲဒါတွေကို... ရောမွှေထားတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းပေါ့’

‘သင်္ဃန်... မေ... ငင်းက အမြှာညီအစ်မတွေလား’

မေလင်းရယ်၏။ ထပ်မေးတော့ ထပ်ပြီး သဘောကျသလို ရယ်နေပြန်၏။ ပြီးမှ...

‘အဲဒီ... နေရာမှာ ဇာတ်လမ်းပျိုးကွက်ကို ဆန်းသစ်ချင်လို့’

ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဇာတ်လမ်းတွင်ပြီး ကကြည့်ခဲ့ရတာ'

မသင်လည်း... ကျွန်မပါ၊ မေနှင်းလည်း... ကျွန်မပါ၊ သင်၊ မေလင်းနဲ့ မေနှင်း ပေါင်းလိုက်ရင် ကျွန်မလိုချင်တဲ့ မင်းသမီးစရိုက်ရှင် အသက်ဝင်သွားရော၊ အဲဒီလိုပဲ... ကိုနိုင်၊ ကျော်ဇင်ထွေး၊ ရှင်စရိုက်ကို ပေါင်းစည်းလိုက်ရင် ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တဲ့ မင်းသားပုံစံနဲ့ ချွတ်စွတ်အံဝင်သွားရော'

'မင်း... တော်တော် ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲ၊ မေးလင်း... ကိုယ့်ကို ပက်ပက်စက်စက် အရူးလုပ်နိုင်ရက်တယ်'

'စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မ... လိုချင်တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ဖို့ ကျွန်မ အပါအဝင် ရှင်တို့ကိုပါ အသုံးချခဲ့မိတာ၊ ကျွန်မ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်မ... ဘဝမှာလည်း ငွေကြေး ဂုဏ်သိက္ခာ ထက် တစ်အုပ်ဆို ဆိုသလောက် ပြောင်မြောက်တဲ့ စာအုပ်လေး တစ်အုပ်အဖြစ် ဝီဝီပြင်ပြင် မှတ်တိုင်တင်ပြီး သမိုင်းတွင်ချင်လို့ပါ'

'မင်းရဲ့... ဝတ္ထုတစ်ခုထဲ ရှေ့တန်းတင်ပြီး ကိုယ်တို့ကို အရူး လုပ်ကစားတာ သိပ်ကို ရုပ်ပျက်ဆိုးဝါးလွန်းပါတယ် မေလင်းရယ်၊ ကိုယ်... မင်းကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာ အသည်းအသန်နဲ့ ဘဝနဲ့ပုံရင်းခဲ့တာပါ၊ မင်းကတော့... စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ဖို့ စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်စရိုက် အံဝင်ရှင်သန်နေဖို့ ကိုယ်တို့ နှလုံးသားတွေကို ယစ်ပူဇော်သလို စိတ်ကြိုက်ဖွင့်ကစားပြီး လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်သွားရက်တယ် ကွာ မေလင်းရော၊ ကိုယ့်မှာ... စိတ်နာဖို့ ရင်ဘတ်လည်း မရှိတော့ဘူးနဲ့ တူပါတယ်'

မေလင်းက ခေါင်းလေင့်စောင်းပြီး အနိုင်ယူလိုမှု အပေါင်းနှင့် နေဗလကို ကြည့်ကာ ကလိနေသည့်နယ် နေဗလ ကိုယ့်ခံစားမှုကိုသာ အသိဆုံးမို့ မေလင်းကိုပင် မီးတောက်တစ်ခုလို ရှုမြင်သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီး စိတ်အနာတရဖြစ်ကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲထားလိုက်၏။

'ကျွန်မ... အပေါ်မှာ အသည်းတွေ အသက်တွေ၊ ဘဝတွေနဲ့ ပုံအော်ပြီး ချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုနေဗလ ဒီလောက်လေး ကျီစယ်တာ ကိုများ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားရသတဲ့လား၊ အဟား...'

'မင်း... ကြိုက်သလို ပြောပါတော့ မေလင်း၊ ကိုယ့် နားလည်မှုနဲ့ အရူးပေးလိုက်ပြီးသားပါ၊ မင်းကြိုက်သလိုသာ ပြုစားစီရင်ပါတော့'

'ရှင်အိမ်နဲ့... ကျွန်မကို သဟဇာတဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ အထိများ ရှင် ကြံစည်နေသလား'

နေဗလ ခေါင်းခါယမ်းပြ၏။ မေလင်းက...

'ပဋိပက္ခအသွင်တွေ ဆောင်လာနိုင်တာရော ကြိုတွက်မိရဲ့လား'

'အရေးကြီးတာက... ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ မင်းနဲ့ကိုယ်'

'ကျွန်မက... ရှင်ကို ဘယ်လို အားကိုးရမှာလဲ၊ ကျွန်မ... ဒါမျိုး မမေးချင်ဘူး၊ မမေးရက်ဘူးဆို၊ အို... သိကို မသိချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ... သိချင်တာ ရေးလက်စ ကျွန်မရဲ့ ဝတ္ထုကို လှပခန့်ညားမှုနဲ့ ဇာတ်သိမ်းနိုင်ဖို့၊ ပြီးတော့... ယောက်ျားတွေရဲ့ စရိုက်ကို လေ့လာချင်လို့၊ အချစ်ဆိုတာကြီးကို နားလည်ပေးလိုက်မိတဲ့အခါ အဲဒီ... အချစ်ဆိုတာကြီးကပဲ...'

မေလင်း ပြောနေရင်းမှ လေသံတွေ တိုးနှစ်တိမ်ဝင်သွား၏။ မျက်ရည်တွေ ဝဲစို့လာပြီး နေဗလကို မော့လှန်ကြည့်လာ၏။ နေဗလက မေလင်းရဲ့ လည်တိုင်ဖွေးဖွေးလေးအပေါ် အသာလက် တင်လာ၏။ ပုခုံးသား နုနုထွေးထွေးကို အသာဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်အုပ်ကြားထဲ မေလင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆွဲမြုပ်ကာ နွေးထွေးမှု ပေးလိုက်မိ၏။

'မေလင်းရယ်... ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့မှ ကိုယ်တို့ မဝေးပါရစေနဲ့၊ ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မဝေးနိုင်ဘူးကွယ်'

အကြောင်းရင်းခံ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မပြနိုင်သော ဝမ်းနည်းမှု တစ်မျိုးဖြင့် နေဗလရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မေလင်း ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုနေ၏။ လှိုက်၍လှိုက်၍ ဖိုနေသော သူရင်က မျက်ရည်မိုးနှင့် စိုချင်တိုင်း စိုနေလေတော့၏။

ကိုယ်တောင် ရုတ်တရက် အခွဲခံလိုက်ရလို့ အရူးတစ်ပိုင်း ခံစားခဲ့ရသေးတာပဲလေ။ ခမျာ ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့ အသည်းက ဒေါင်ဒေါင်မြည်နိုင်မှာမို့လို့လဲ...

‘ဪ... မေတ္တာမှာ အရင်းခံသော ချစ်ခြင်းမို့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာလို့များ ခေါ်ဆိုလေသလား’

ချစ်သော မေလင်းရဲ့ မေလင်းချစ်သော သူသာ ဆက်ဖြစ် နိုင်ပါစေတော့ကွယ်။

* * *

အခန်း (၁၇)

နှစ်ဖက်မိဘ အသိုင်းအဝိုင်းတွဲ မကြည်ဖြူကြသော်လည်း တစ်လခွဲနီးပါး မုန်းဖို့ကြိုးစားပြီး ကျောခိုင်းခြေရာဖျောက် သွားသော မေလင်းမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အမြင်မှန်ရလာပြီး နေဗလထံ ပြန်ရောက် လာ၍ နေဗလနှင့် မေလင်းတို့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် တွဲဖြစ်ကြပြန်၏။

မေလင်းအတွက် ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို နေဗလ အမျိုးမျိုး ကူညီစဉ်းစားပေး၏။ ယခင်က ပယ်နယ်နယ် လွမ်းတမ်းတခဲ့ရသမျှကို အားရပါးရ ပြန်လည် ပြောပြပြန်မိ၏။

နေဗလနှင့် မေလင်းတို့ တွဲဖြစ်နေတာကို လူကြီးတွေ သိကုန် ကြသောအခါ...

‘မင်းရဲ့ ... အချိုးက ဒီလိုပဲ ဆက်တိုးနေတော့မှာလား နေဗလ’

‘ကျွန်တော်... မေလင်းကို မခွဲနိုင်ဘူး ဖေဖေ’

‘ဒီလောက်တောင် ခေါင်းမာတဲ့ခေါင်း ကဲကွာ’

‘ဒေါင်...’

‘အားလားလား... သေပါပြီ’

‘ဟေ့ကောင်... မင်းကို ဒန်ဖလားနဲ့ပစ်လိုက်တာ၊ ပိဿာလေးနဲ့ လှမ်းထုခံရတဲ့ အသံနဲ့ နင်းကန်အော်မနေနဲ့၊ ခွေးမသား’

‘ကျွန်တော်က... ဖေဖေသားပါ’

‘အဲဒါ... ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဖေဖေ... ဆဲတာကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ’

‘ဟ... ငါ တယ်လေ ဆက်လုပ်လိုက်ရရင် အရေးပေါ်ရောက်တော့မှာပဲ၊ ဟေ့... အမေကြီး၊ မင်းသားကို မင်းဘာသာပဲ ဆုံးမ၊ ငါ ... မဆုံးမချင်ဘူး၊ လက်လွန်ပုဒ်မတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်’

‘ကဲပါ... ကျွန်မပဲ ပြောပါ့မယ်၊ ဒီမယ်သား၊ မင်း... ဒီလိုသာ မေလင်းနဲ့ ဆက်စခန်းသွားနေမယ်ဆိုရင်တော့ မေမေတို့ကို အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်တဲ့သူဟာ ငါ့သား ဖြစ်သွားပြီနော်၊ အဲဒါမျိုး ဖြစ်လာရင်တော့ မေမေတို့ မိသားစုက သားကို ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ စွန့်ပစ်ကြဉ်ရှောင်ပစ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုမျိုး လုပ်လာခဲ့ရင် မေမေတို့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ သားက... ပြောလို့ဆိုလို့ကိုမှ မရတာ’

‘မေမေတို့... ကြိုက်သလိုသာ လုပ်တော့’

‘ဒီလောက်... သတိပေးနေတာတောင် မင်း အဲဒီဟာမကို မမေ့နိုင် မမှန်းနိုင် ဖြစ်နေရသေးသလား၊ ဟွန့်...’

‘ပြောလေ ဆိုးလေ၊ ရှင်းလေ၊ ရှုပ်လေပဲ၊ မပြောချင်တော့ဘူး’

‘ဟဲ့... အကြီးမ၊ နင့်... မောင်ကို ဆုံးမဦးလေ၊ ဟိုတလောက... မေလင်းနဲ့ ပြတ်သလိုလို ဖြစ်သွားလို့ သာဓုခေါ်မယ် ကြံရွယ်ရုံရှိသေးတယ်၊ ဟော... သူတို့က မနေ့တစ်နေ့က ပြန်ဆက်သွယ်မိနေကြပြန်ပြီလေ’

နေဗလရဲ့မိခင်က နေဗလရဲ့ အစ်မလက်ထဲ တာဝန်လွှဲပေးလိုက်ပြန်၏။ မမကြီးက...

‘နေဗလ...’

‘ဗျာ...’

‘မေလင်းကို အခုဖြတ်၊ ချက်ချင်းဖြတ်၊ ယတိပြတ်ကိုဖြတ်၊ မဖြတ်ရင် မင်းနဲ့ငါ ထသတ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဟာဗျာ... အခု ဘာလုပ်နေလို့လဲ’

‘နောက်ထပ်... မေလင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်လှုပ်ရှားတာ ဆက်တွဲတာ သတင်းကြားလို့ကတော့ သေပြီသာမှတ်’

မမကြီး အလှည့်ပြီးသွားသောအခါ ညီနှင့်ညီမက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထလာကြပြန်၏။ နေဗလက ကြိုတင် ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်၏။

‘တော်တိတ်... ငါ စိတ်တိုလာရင် အစိမ်းလိုက် ကိုက်စားပစ်လိုက်မှာနော်၊ ခရမ်းချဉ်သီးတွေကို။ နင်တို့ပါ အဆစ်ပါချင်ရင် ပြောရပြောကြည့်စမ်း၊ သေပြီသာမှတ်’

ညီရော ညီမပါ ပြန်လည် မတုံ့ပြန်ကြ။ မပြောကြ...

သို့ငြား အငယ်ကောင် အတွန့်တက်မှ ကျေနပ်သူပီပီ ပါးစပ်ဖြင့် အတွန့်မတက်ရ၍ ရရာဖြင့် ကြံဖန်အတွန့်တက် သွားပုံမှာ...

“ဘူ” ခနဲ လေလည်မြည်သံနှင့်...

* * *

အခန်း (၁၀)

မေလင်းက နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ခွင့်ပေးသည်မှာ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းအတွက် အဖြေကို လိုချင်၍ဖြစ်၏။

‘အဖြေရပြီလား...’

‘ရနေပါပြီ...’

‘ဘယ်လို... ဇာတ်သိမ်းမှာလဲ’

‘မေလင်း... ကိုယ်၌ အပေါ်မှာ မူတည်တယ်’

‘ဘာရယ်...’

‘မေလင်းနဲ့... ဒီတစ်ကြိမ် မတွေ့ရခင်ကြားထဲမှာ မေလင်းတို့ မိဘားစုအကြောင်းကို အတွင်းကျကျ ပိုသိအောင် ကိုယ် စုံစမ်းခဲ့ပြီးပြီ’

‘ရှင်က... အကွက်မြင်တတ်သားပဲ’

‘မေလင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်ကွက်သုံးထားတာတွေ အများကြီးပဲ’

‘အို... ဘာတွေလဲ၊ အရမ်းကာရော စွပ်စွဲနေပါလား’

‘မေလင်းမှာ... အမြဲညီအစ်မ သုံးယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ ကျော်ဇင်ထွဋ်နဲ့ ကိုနိုင်ကို ကိုယ်တိုင်သွားညှိပြီးပြီ၊ မေလင်း လှည့်ကွက်တွေကို သုံးတဲ့အပေါ်မှာ သူ့ကိုလည်း မလိုလားကြဘူး၊

ဟိုမှာကြည့်... ရှေ့က လာနေတာ ကိုနိုင်နဲ့ မသဇင်တို့အတွဲ၊ နောက်က... ကျော်ဇင်ထွဋ်နဲ့ မေနှင်းတို့အတွဲ၊ သူတို့တစ်တွေက မေလင်းကို ညီအစ်မစိတ် အပြည့်ရှိနေကြသေးတယ်၊ မေလင်းကသာ ဖခင် ပြတ်သားခိုင်းလို့ သူတို့အပေါ် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆက်ဆံတာ၊ ပြီးတော့... ရုပ်တူတာ အကြောင်းပြုပြီး မေနှင်း အယောင်ဆောင်လိုက်၊ မသဇင် အယောင်ဆောင်လိုက်နဲ့၊ သူတို့... စုံတွဲတွေကြားထဲမှာ တမင် ဝင်ရှုပ် သွားတယ်တဲ့၊ ကဲ ... မေလင်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ’

‘ရှင်က... ဒီလောက်အထိအောင် သိထားပြီးဆိုမှတော့ ကျွန်မက ဝန်ခံရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့’

‘မေနှင်းနှင့် မသဇင်က မေလင်းအပေါ် စိတ်မဆိုးကြ တွေ့သည်နှင့်...’

‘မေလင်း... ညီမလေး’

‘မမမေလင်း...’

မေလင်းက ဖခင်ဖြစ်သူ သွေးထိုးထား၍ ညီအစ်မအရင်းကို ပင် မအေဘက်ပါသည့် သူတွေအဖြစ် အမြင်စောင်းနေခဲ့၏။ ဖခင် ဖြစ်သူ ယခုအခါ၌ ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့မှ လင်မယားချင်း လူမှုဖောက်ပြန်ရေး ကိစ္စမှာ တရားခံမမိဘဲ သူ့အလွန် ကိုယ်ကောင်းတွေ ငြင်းခုံပြီး ကွဲကွာသွားကြစဉ် သမီးလေးနှစ်ယောက် ပါသွားသည့် အခါ မိန်းမအပေါ် စိတ်နာပြီး သမီးတွေအပေါ်ပင် ပြတ်သားမိသည့် အနား နောင်တအတွက် နောင်တရကြောင်းတွေ မေလင်းကို ဝန်ခံပြောကြားထား၍ မေလင်းလည်း စိတ်ထဲတင်းမာမှုတွေ ပျော့ပျောင်း အရည်ပျော်ကာ...

‘မမသဇင်... ညီမလေးနှင်း’

ညီအစ်မ သုံးယောက် ပြေးဖက်ကုန်ကြ၏။

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ငိုယို ပြုံးရယ်မိကုန်ကြ၏။

ကျော်ဇင်ထွဋ်နှင့် ကိုနိုင်တို့က ညီအစ်မတွေ ပြန်လည်ပေါင်း
ဆုံကြတာကိုကြည့်ကာ ပီတိဝေဖြာ မျက်နှာကိုယ်စီနှင့်...

နေဗလက...

‘အမြင်တွေ... ရှင်းသွားပြီဆိုရင် ဇာတ်ပေါင်းခန်းကို ဆက်
ပြောကြရအောင်’

မေလင်းက သူ ညီမတွေ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းဝှေ့ပြီး အလွမ်း
သယ်ကောင်းနေဆဲ။

ကျော်ဇင်ထွဋ်က...

‘မေလင်း... အယောင်ဆောင်ခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပါ
တယ်’

ကိုနိုင်က...

‘ကိုယ့်... ညီအစ်မတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပေါင်းဆုံကြတဲ့
အထိမ်းအမှတ်နဲ့ တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်၊ ကိုယ်... ဒကာခံ
မယ်’

‘အဲဒါ... အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီက... ကိစ္စတွေပြီးရင် ညီမ
လေးကို မေမေ့ကို ခေါ်သွားမယ်၊ ညီမလေး... လိုက်မယ် မဟုတ်
လား၊ မေမေ့ကို... အရမ်းတွေ့ချင်နေမှာပါ’

‘တွေ့ချင်တာပေါ့... မမရယ်၊ မေမေ့... တစ်သက်တာ
ဝေးလာခဲ့ရတာပဲ၊ ဖေဖေကိုကော... မမနဲ့ ညီမလေးတို့ မတွေ့ချင်
ဘူးလား၊ ဖေဖေ... နေမကောင်းပဲ အိပ်ယာထ လဲနေတာကြာပြီ’

‘တွေ့ချင်တာပေါ့... ညီမလေးရယ်၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို
ညီမတွေ ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြတာပေါ့နော်’

မေနှင်းက...

‘ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပြန်ပေါင်းအောင် ညီမလေးတို့ ဝိုင်းဝန်း
ကြိုးစားကြမယ်လေ’

‘ညီမထွေးလေးပေးတဲ့ အကြံဉာဏ် အကောင်းဆုံးပဲ၊ အမြန်
ဆုံး... အကောင်အထည် ဖော်ကြတာပေါ့’

ညီအစ်မသုံးယောက် အပေးအယူမျှနေကြစဉ် နေဗလ ကျော်
ဇင်ထွဋ်ကို...

‘ကျွန်တော်... မှားခဲ့တာတွေ တောင်းပန်ရမယ်၊ အခုလို
လိုက်ကူညီပေးတာလည်း ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်’

‘ရပါတယ်ဗျာ... အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်လည်း မှားတာပဲ၊
မေနှင်းအတွက် အကျိုးဆောင်ပေးတဲ့ ကိစ္စမို့ သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မနေ
ပါနဲ့၊ လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်လေ’

ကိုနိုင်က...

‘နေဗလ အနေနဲ့ ကိုယ့်ကို ပိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အားလုံး
မြဲလည်အောင် အဓိက အကွက်ချ ညှိနှိုင်းပေးတဲ့ ဒါရိုက်တာက
ကိုယ် ဖြစ်နေလို့ပေါ့’

‘ကျေးဇူး... များစွာ များစွာ များစွာ အင်ဖုန်းတိပါဗျာ’

‘ဒီလိုနဲ့... ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီ... ညနေပိုင်းကို ဒကာပြောင်း
လိုက်ရမယ်၊ နေဗလပဲ... တာဝန်ယူလိုက်’

‘ရဲရဲကြီး... ယူပါတယ်’

ကျော်ဇင်ထွဋ်က...

‘နေဗလနဲ့ မေလင်းတို့ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းက ဆက်ရန်ရှိသေး
တယ်၊ မေနှင်း... ကိုယ်တို့ အလိုက်သိသိနဲ့ သွားကြရအောင်လေ’
ကိုနိုင်ကလည်း...

‘ဟုတ်သားပဲ... သဇင်၊ သွားကြစို့လေ၊ တော်ကြာ... ကိုယ်
တို့က အလိုလိုနေရင်း အမှိုက်ဖြစ်နေဦးမယ်’

၉

‘မဖြစ်ပါဘူးဗျာ...’

‘နှုတ်ဖျားက ... ပြောတာပါ။ စိတ်ထဲက... ထင်နေပါ

ဟား ဟား ဟား... တော်တော်နောက်တဲ့ ကိုနိုင်’
ကိုနိုင်၊ မသမင်၊ ကိုကျော်ဇင်ထွဋ်၊ မေနှင်းတို့ နှုတ်ဆက်
ထွက်ခွာသွားကြသည်နှင့် ရော်ရော်ရီရီ လုပ်နေသော မေလင်းအနားကို
နေဗလ တိုးကပ်သွားပြီး...

‘ဘယ်လိုလဲ... သိပ်ပျော်သွားပြီ မဟုတ်လား’

‘ရှင်... သိပ်အကြံကြီးတဲ့လူ’

‘မေလင်းအတွက်ပါ...’

‘မယုံပါဘူးနော်...’

‘ယုံအောင် သက်သေပြ လုပ်ဆောင်ပြီးပြီလေ’

‘အဲဒီတော့...’

‘ကိုယ့်အပေါ်တင်နေတဲ့ အထင်လွဲမှားမှုတွေ သင်ပုန်းချေပေး

ပါ’

‘ရှင့်... အသိုင်းအဝိုင်း အပေါ်ကိုရော’

‘သူတို့ကို... ဥပက္ခာပြုလိုက်ပါ။ ကိုယ်တို့... နှစ်ယောက်ပဲ
ပေါင်းရမှာ မဟုတ်လား’

‘လူကြီးတွေ... သဘောမတူတာထား၊ ကျွန်မ... ကိုယ်၌
လည်း သဘောမတူတာရှိသေးတယ်နော်၊ အဲဒါ... အရေးကြီး
ဆုံးပဲ’

‘ဇာတ်သိမ်းပိုင်း အဖြေပေးနိုင်မှ မေလင်းက သဘောတူမှာ
လား’

‘ဒါပေါ့... ပြောထားပြီးသားလေ’

‘မေလင်းရဲ့... ချစ်ခြင်းက အပေးအယူ သိပ်ဆန်လွန်းတယ်၊

ကိုယ်လိုချင်တာ မေတ္တာအပေါ် အရင်းခံတဲ့ချစ်ခြင်း မေတ္တာအစစ်အမှန်
ကိုပါ’

‘စိတ်အရင်းခံ မရှိဘဲနဲ့ လွယ်လွယ်နဲ့ သဘောတူမတဲ့လား၊
ဒီအခွင့်အရေးကို ရှင့်တစ်ယောက်ပဲ ပေးခဲ့တာပါနော်၊ ကျော်ဇင်ထွဋ်
ကိုနိုင်တို့ကို အယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်ကလိတုန်းက အဲဒီလို အခွင့်အရေး
မျိုး လုံးလုံးမပေးခဲ့ပါဘူး’

‘ပြားပြား... ပေးခဲ့တယ်ပေါ့’

‘ဟင့်နော်...’

‘မေလင်း... အဲဒါကြောင့် အိမ်သာ တစ်ခါဝင်ရင် တစ်နာရီ
ကျော်လောက် ကြာကြာနေတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့... ကိုနေနဲ့ တွဲနေတုန်းက မြို့ထဲအိမ်သာမှာ
တုန်းက ကိုနိုင်ကိုတွေ့တယ်၊ အစကတည်းက သမင်ရဲ့ ရည်းစားမှန်း
သိတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲကို ကြုံတဲ့နေရာမှာလုပ်ဖို့
ရုပ်ဖျက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အမြဲဆောင်ထားတာပေါ့၊ အဓိကကတော့
ယောက်ျားတွေအကြောင်း သိချင်တယ်၊ အစ်မနဲ့ညီမ ရည်းစားတွေရဲ့
စိတ်ဓာတ်ကို တီးခေါက်ကြည့်ချင်တယ်၊ ကလိချင်တယ်၊ အဲဒါ
ကြောင့်... ရုပ်ဖျက်ပြီး ကိုနိုင်ကို သွားတွေ့လိုက်တာ၊ ကိုနိုင်က
မသမင်ပဲ အဟုတ်မှတ်နေရှာတာ၊ ဟိ... ရယ်စရာကြီး အဲဒါလေ
ရေအိမ်ထဲဝင်လာတော့ နေဗလ ဗျာများနေတာတွေ တွေ့သားပဲ၊ ဘယ်
ရမလဲ ဒီကလည်း အဝင်ခက်မှာစိုးလို့ ကြိုတင်ပြီး ရုပ်ဖျက်လိုက်လာ
တာပေါ့၊ နေဗလကလည်း ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူး၊ ရယ်လိုက်ရတာ
အူကို နာနေတာ ရေအိမ်ထဲမှာလေ’

‘နောက်တစ်ခါ... ကျော်ဇင်ထွဋ်နဲ့တွေ့လို့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ အစကတည်းက... ညီအစ်မချင်း အခေါ်
အပြောမရှိ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေကြပေမယ့် သူတို့မသိအောင် သူတို့

အကြောင်းကို လေ့လာတီးခေါက် မိပြီးသားလေ မဆိုးပါဘူး၊ ကျော်
စင်ထွဋ်ရော ကိုနိုင်ရော စိတ်သဘောမနော ကြည်လင်ကြပါတယ်၊
အခွင့်အရေး မယူကြပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေတော့... ကျားသဘာဝ
ရှိတတ်တာပေါ့လေ'

'ကျော်စင်ထွဋ်၊ ကိုနိုင်တို့ရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့
စရိုက်လက္ခဏာတွေ ပေါင်းစပ်ပြီး မင်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်
တီးလိုက်တာဆိုတော့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမှာ အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်း
မှာ ကိုယ်က အဓိက ပါဝင်ရတဲ့သူပါနော်'

'အခုမှ... သဘောပေါက်သလား'

'သေချာအောင်... ထပ်မေးကြည့်တာပါ'

'သေချာတယ်...'

'ဒါဆိုရင် မေလင်းရဲ့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို အဖြေထုတ်လို့

ရပြီ'

'ဘယ်လို... အဖြေလဲ၊ စိတ်ကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြေ
မျိုးဖြစ်မှ အရင်လို ပြန်ဖြစ်ကြဖို့ မေလင်းက သဘောတူမှာနော်'

'စိတ်ချ... မချစ်မကြိုက် မကွဲမညား၊ မလွမ်းမဆွေး မသေ
မရူးတဲ့ ဇာတ်သိမ်းအဖြေက...'

'ဘာလဲ...'

နေဗလက မေလင်းကို အတင်းဆွဲဖက်ပစ်လိုက်၏။ မေလင်း
က အတင်းရုန်းကန်ရင်း...

'လွှတ်... အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာသဘောလဲ'

'အဖြေပေးလိုက်တာလေ၊ ဇာတ်ပေါင်းတဲ့... အဖြေပေါ့၊
ပေါင်းတဲ့အဖြေ၊ ပေါင်းတဲ့အဖြေ'

'ဘာလဲ... မချစ်မကြိုက် မညားရပါဘူးဆိုမှ'

'အေးလေ... မပေါင်းရလို့မှ မပါတာ'

'ခုံတော် မောင်ကျဘမ်းလို စကားနဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့ အဖြေ
မျိုး ဖြစ်နေပြီ၊ ကပ်သီးကပ်သပ် တမင်ကျတာ'

'ကာလီဒါသလို စကားနဲ့ ပြန်ချည်ပြီး ဖြေရတဲ့ အဖြေပါ
မေလင်းရယ်'

'စိတ်မကျေနပ်သေးဘူး၊ ဒီထက်... မျှော်လင့်ထားတာ'

'ကျေနပ်တဲ့အထိ... တစ်သက်လုံးပေါင်းပြီး မောင် စောင့်
ရှောက်သွားပါရစေ မေလင်းရယ်'

'ဖက်ထားတာ... လွှတ်ပါတော့'

'ဘယ်သူမှ... မမြင်ပါဘူး၊ ဖုန်းချုံ့ကွယ်လေးမှာပါ မေလင်း
ရာ၊ ကိုယ်တို့က... ရိုးရိုးသားသား ဖက်ကြတာပါ'

'လူလည်မကျနဲ့... လွှတ်တော့ကွာ၊ အဖြေကို... သဘော
မကျသေးလို့ သဘောမတူဘူး'

'ပေါင်းတဲ့အဖြေဟာ... အကောင်းဆုံးပါပဲ မေလင်းရယ်'

'အဲဒီအတိုင်းက... တကယ့် အဖြစ်မှန် ဖြစ်နိုင်လို့လား'

'တကယ့်... အဖြစ်မှန်ပေါ့၊ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက တကယ့်
ကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြီးမားကြတယ်၊ ဒါကြောင့် အပြင်လောကမှာ
လည်း ပေါင်းတယ်၊ ဝတ္ထုထဲမှာလည်း ပေါင်းတယ်၊ ဘယ်သူက...
ငြင်းချက်ထုတ်ရဲမလဲပြော'

နေဗလ မေလင်းကို မလွှတ်တမ်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ
ဖက်လိုက်ရင်း မေလင်း ခန္ဓာကိုယ်လေး နေဗလ ရင်ခွင်ထဲ ဖြူဝင်သွား
၏။

ချစ်ခြင်းရနံ့က အာရုံကို လန်းဆန်းတက်ကြစေ၏။ ချစ်ခြင်း
အထိအတွေ့က အရာရာကို မေ့လျော့သွားစေနိုင်ပြန်၏။

မေလင်း ရုန်းမရ၍ မရုန်းတော့ဘဲ အလိုက်သင့် နှိမ့်လာ၏။

'မေလင်း...'

‘အင်း... ဟင်...’

‘အသက်မက... နိဗ္ဗာန် မရောက်ခင် နောက်ဆုံးဘဝအထိ
မင်းကိုပဲ ကိုယ်ချစ်သွားချင်တယ်’

မေလင်းက ခရုတာတာ လေသံဖြင့်...

‘ချစ်ပေါ့...’

‘အမြန်ဆုံး... လက်ထပ်မယ်’

‘သဘော...’

‘သားသမီးတွေ အယောက်ရှစ်ဆယ်လောက် မွေးပစ်မယ်’

‘အဲဒါတော့... လုံးဝ ကန့်ကွက်တယ်’

‘မရဘူး... ယူမှာပဲ’

‘ဒါဆိုရင်တော့... ရှင့်ကို ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ဝေးဝေးရှောင်မှ
ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘ကြောက်လို့...’

‘မကြောက်ပါနဲ့... မင်းအနားမှာ တောက်တဲ့လေးလို ကပ်
နေချင်တဲ့ကောင်ပါ’

‘အလကားကောင်လို့... ပြောနေတာ’

‘...ကပ်တဲ့ပါဆိုမှ...’

‘အဲဒါ... တောက်တဲ့လိုအော်ပြ’

‘ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်...’

‘အဲဒါ... အိမ်မြှောင်စုပ်ထိုးတာလေ’

‘မဟုတ်ဘူး... မေလင်း ဒေါက်ဖီနပ်နဲ့ ကိုယ့် ခြေဖျားလေး
ဟက်နင်းထားလို့’

‘အို... မတော်လို့ တမင်နင်းလိုက်မိတာပါနော်’

‘အဲဒီလောက်... ကြင်နာရင်ပဲ ကိုယ် သေပျော်ပါပြီ’

‘အဲဒါဆိုလည်း... ဒီမှာတင် လဲသေလိုက်’

‘မတ်တတ်ပဲ...’ သေချင်တယ်’

‘ကျွန်မ... သွားချင်နေပြီ’

‘ဘယ်ကိုလဲ...’

‘မေမေ့ဆီကို...’

‘ကိုယ်လည်း... လိုက်မယ်လေ’

‘ဘာ... လိုက်လုပ်မှာလဲ’

‘ယောက္ခမကြီးကို ပြုစုချင်လို့’

နေဗလက ခြေထောက်ကိုခွဲကာ ထားလိုက်၏။ နေဗလ
ရင်ခွင်ထဲမှ ဆတ်ခနဲ ရုန်းခွာပြေးဖို့ပြင်သည်။ နေဗလက လက်နှင့်
ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

‘ကိုယ်ပြောပြီးပြီ အခုအချိန်ကစပြီး ကိုယ်ဟာ မေလင်းရဲ့
တောက်တဲ့လေးလေ၊ သွားလေရာ ပါရမှာပေါ့’

‘ဒုက္ခပါပဲ... စိတ်ညစ်လာပြီနော်’

‘သိပ်ချစ်လို့ပါ...’

‘ဟာ... ဟိုမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ’

မေလင်းက နေဗလ နောက်ကျောဘက်ကို အလန့်တကြား
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

နေဗလလည်း ဟုတ်နီးနီးဖြင့် သတိလက်လွတ် လှည့်ကြည့်
မိ၏။

နေဗလ ရင်ခွင်ထဲမှ ဆတ်ခနဲရုန်းထွက်ပြီး အဝေးကို ထွက်
ပြေးသွားတော့၏။

‘ပြေးထား... ဒီတစ်ခါမိရင် တောက်တဲ့ကနေ မိကျောင်း ဖြစ်
သွားရစေမယ်’

မေလင်းရဲ့ ပြေးလွှားရင်း ရယ်မောသံတွေက ပန်းခြံအနံ့ကို
စိညံ့ဝေသွား၏။

နေဗလက နောက်မှ ကိုးရိုးကားယားလေး ပြေးလွှားလိုက်သွား
ပုံကို သစ်ကိုင်းမှာ နားနေသော စာဖတ်ကလေးနှစ်ကောင်က ပြူးတိ
ပြူးကြောင် လိုက်ကြည့်ကာ သူတို့အချင်းချင်း မာဂဘောသာစကား
ဖြင့် အတင်းပြောလိုက်သည်မှာ...

‘ဝီကျီ... ဝီကျီ... ကျလီ... ကျီ...’တဲ့။

ချစ်များရင်